

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင် နှင့်
သစ်တော်သီးပုံပြင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီးပုံပြင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၇၈၆၀၈၁၀

ပျက်နာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၂၅၀၈၁၀

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀ ကျပ်
အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(ဝဋ်ကရ)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၇၃)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅.၀၁

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီးပုံပြင်/မင်းမြတ်သူရ-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၆၄- စာ၊ ၁၂x၁၈ စပိတီ။

(၁) ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီးပုံပြင်

မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေမှ
စီစဉ်ထုတ်ဝေသည်။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်

သစ်တော်သီးပုံပြင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒိုင်စင်တော်ဖွဲ့ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားစားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်

ပြည်ထောင်စုသဘောထား

- ပြည်ပဖွဲ့စည်းပုံ၊ ပုဆိန်နီ၊ အဆိုးမြင်ဝါဒများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ဒိုင်စင်တော်တည်ငြိမ်စေရေးအတွက် ဒိုင်စင်တော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ဒိုင်စင်တော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများကား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ဒိုင်စင်တော်တည်ဆောက်(၄)ရပ်

- ဒိုင်စင်တော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ဒိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒိုင်စင်တော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးတည်ဆောက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးတို့ အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး
- ရေပျောက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး
- ဒိုင်စင်တော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် ဒိုင်စင်တော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးတည်ဆောက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် တကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ အတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ၊ မပျောက်ဖျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်သက်မြတ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်တင်ရေး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် အင်းစိန်

စီအိုင်ဒီ၌ စုံထောက်မင်းကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို မခံလိုသဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နေထိုင်ရာ အမှတ် (၇) အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို မောင်းနှင်ပြီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်း

မင်းအောင်ကို မတွေ့ရဘဲ တံခါးကြား၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုသာ

မြင်ရ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

သင်္ဃန်းကျွန်းက ဘာဘာကြီးရဲ့ခြံမှာ

ယောဂလေ့ကျင့်နေတယ်ဗျို့

လိုက်ခဲ့ကြပေတော့

ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော် နှစ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ယောဂလေ့ကျင့်နေသည်ဆိုသော သင်္ဃန်းကျွန်း ဘာဘာကြီးခြံသို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။

လမ်းခရီး၌ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ကိုမင်းအောင် လေ့ကျင့်တဲ့ ယောဂဆိုတာ ဘာလဲဗျို့

သိုင်းပညာတစ်မျိုးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ကျုပ်လဲ မသိဘူးဗျို့၊ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ကော့လန်

ကားပြီး ကုန်းကွနေတာပဲမြင်ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကိုယ်တိုင် အချိန်ပေးပြီး လေ့

ကျင့်နေတယ်ဆိုတော့ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းဟာ နယ်နယ်ရဲ့ လေ့

ကျင့်ခန်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူးဗျို့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ ယောဂ

နဲ့ပတ်သက်ပြီး စပ်စုကြည့်ရအောင်ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် သင်္ဃန်း

ကျွန်းဘက်ရှိ ကုလားအဘိုးကြီး ဘာဘာကြီး၏ သရက်ခြံသို့

ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

သရက်ခြံကြီးသည် ကျယ်ဝန်းပြီး အရိပ်အာဝါသ ကောင်း

စွာရှိလေ၏။

၆ မင်းပြတ်သူရ

ကျွန်ုပ်တို့သည် သရက်ခြံထဲသို့ ကားကို မောင်းနှင်၍ဝင်လာ
 ခဲ့ရာ ခြံကြီးတစ်နေရာ၌ရှိသော ရေကန်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။
 ရေကန်ထဲ၌ ကြာဖြူ ကြာနီပန်းများပေါက်ရောက်နေလေ၏။
 ရေကန်အစပ်၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ယောဂလေ့
 ကျင့်နေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကန်ရေပြင်ကို မျက်
 နှာမူ၍ လက်အုပ်ချီကာ ညာခြေကို အစွမ်းကုန် မြင့်နိုင်သလောက်
 မြင့်ထားလေရာ အလွန်ခက်ခဲသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြစ်
 ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေကြောင်း
 သိသော်လည်း ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းများကိုသာ ပြီးဆုံးအောင် ဆက်
 လက်လေ့ကျင့်နေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းများ ပြု
 လုပ်ပြီးသောအခါ အဝတ်အစားလဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်ပျက်သီး ပုံပြင် ၇ ၇

လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားထွက်ပြီး များမကြာခဏတွင် ဆားပုလင်း
 မင်းအောင်က

“ယောဂ(Yoga) ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က စည်းလုံး

ခြင်း(union) ဖြစ်တယ်ဗျ၊ ယောဂကျင့်တယ်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်
 ရယ်၊ အသက်ရှူမှုရယ်၊ စိတ်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ရယ် ဆက်စပ်မှုရှိတာကို
 မူတည်ပြီးတော့ ယောဂကျင့်စဉ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာဗျ၊ အိန္ဒြိယ
 မှာ ယောဂကျင့်စဉ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ ဘုရားမပွင့်မီကတည်း
 ကဗျ၊ ယောဂကျင့်စဉ်ဟာ သီလ၊ သမာဓိ တရားတွေကို အခြေခံပြီး
 တော့ ဈာန်အဆင့်(၈)ဆင့်အထိ ပေါက်မြောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
 ဒီဈာန်တရားတွေဟာ လူရဲ့ အာရုံ သိမှုနယ်ပယ်အတွင်းမှာပဲ
 ရှိသေးတဲ့ အတွက် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ နဝမမြောက် အဆင့်ရှိတဲ့
 ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ထိအောင် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့တယ်”
 ဟုပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

၈ မင်းမြတ်သူ

“ကိုမင်းဒေဓာင် လေ့ကျင့်နေတဲ့ ကော့လန်ကားပြီး လေ့
ကျင့်တဲ့ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ ကျင့်စဉ်တွေနဲ့
ဆက်စပ်နေတယ်နော်၊ အဲဒါတွေပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ယနေ့ခေတ် ယောဂကျင့်စဉ်တွေက သီလ သမာဓိလမ်း
ကို အခြေမခံဟော့ဘူးဗျ၊ လူသားတွေရဲ့ စိတ်တည်ငြိမ်အေးချမ်း
ပြီးတော့ အသက်ရှင်ကျန်းမာရေးကိုသာ အခြေခံတော့တယ်၊ ယောဂ
ကျင့်စဉ်တွေကို လေ့လာလိုက်စားတဲ့အခါ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး
ပျော့ပျောင်းပြီးတော့ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်မယ်၊ ယနေ့ခေတ်မှာ စိုးရိမ်
သောကကြောင့် တောင့်တင်းနေတဲ့ ကြွက်သားတွေ ပြေလျော့
သွားမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ယောဂကျင့်စဉ်မှာပါတဲ့ စနစ်ကျတဲ့
လေ့ကျင့်ခန်းတွေကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ အဆိပ်အတောက်
တွေ ပြေပျောက်သွားနိုင်တယ်”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး မြိုင် ၆၆

ဤနေရာတွင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ယောဂကျင့်စဉ်
အစွဲကို ဖတ်ပြလိုက်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ မောင်းနှင်
လာသော ဖိဒ်ကားစုတ်ကလေးသည် ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့
ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကန်တော်ကြီးတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရေစပ်၌
လူများစုအုံနေသဖြင့် ဦးပေါက်ဦးကြီးက ကားကိုအရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး

“ရေနစ်ပြီထင်တယ်ဗျို့”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီး

ရေစပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ရေစပ်ရှိ လူများစုအုံနေသောနေရာ၌ ရေနစ်၍ သေဆုံး
နေဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

ထိုသူ၏အနီး၌ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေကြီး ပုလိပ်အင်စပက်
တော် ဦးပေါက်စကို မြင်ရ၏။ ဦးပေါက်စသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို
မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဒီလူနဲ့မှာမည်က ဦးဘထူးလို့ခေါ်တယ်ဗျာ့ ပဲခူးဘက်မှာ
ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေ အများကြီးပိုင်တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ပါဗျာ၊
အခုတော့ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ရေနစ်ပြီးဆုံးရှုံးပြီ”

ဟုပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်ပလေးယား
မှတ်ဆိတ်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“ဦးပေါက်စက သေသူရဲအကြောင်းကို သိနေတယ်ပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက ခေါင်း

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

ညိတ်၍

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းအောင်၊ သေသူ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပဲ ပုလိပ်ဌာနမှာ လာပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သေသူ၏အနီး၌ ဒူးထောက်၍ တိုင်ချလိုက်ပြီး

“ဒီလူဟာ ရေနစ်ပြီးသေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အသတ်ခံရတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ လူသတ်မှုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပုလိပ်တွေ အလုပ်ရှုပ်ဦးမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သေသူ၏

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၃

လက်နှစ်ဖက်ကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုပြီး

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ဦးပေါက်စ၊ သေသူဟာ လက်သည်းလေးတွေကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ထားတယ်ဗျ၊ လူတွေဟာ စိက်ညစ်တဲ့အခါ၊ စဉ်းစားတဲ့အခါ လက်သည်းလေးတွေကို ကိုက်လေ့ရှိတယ်၊ သေသူရဲ့လက်ဝဲဘက် လက်ငါးချောင်းစလုံးမှာ လက်သည်းကိုက်ရာလေးတွေတွေ့ရတယ်။ လက်ယာဘက်လက်မှာတော့ လက်သည်းကိုက်ရာလေးတွေ မတွေ့ရဘူးဗျ”

ဟုပြောလေရာ ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက

“ငါးကိုက်ထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါးလမ်း၍

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ငါးကိုက်ထားတဲ့လက်တွေ ကျုပ်အများကြီးမြင်ဖူးတယ်၊ ငါးကိုက်ရင် လက်သည်းတစ်ခုလုံး ပါသွားနိုင်တယ်၊ သေသူရဲ့ လက်ယာဘက်လက်မှာ လက်သည်းကိုက်ရာ

တစ်ခုမှမရှိတာ ထူးဆန်းတယ်ဗျ။ သေသူဟာ ရွှေမွန်းသေတဲ့
လက္ခဏာ မရှိဘူး။ သေသူရဲ့ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ
ပွန်းပဲ့ရာလေး နည်းနည်းလေးသာ တွေ့ရတယ်။ သေသူဟာ
နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ သေသူကို ခွဲစိတ်ပြီး
အဆုတ်ထဲကို ရှေ့ဝင် နေတာ မတွေ့ရင် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း
မှန်နေပြီပေါ့ဗျ။ ဒီတော့ ဆရာဝန်ဆီက ဆေးစာကိုရအောင်
အမြန်ဆုံးကြိုးစားပေတော့။ ဆေးစာရရင် ကျုပ်ကို ဆက်သွယ်
လိုက်ပါ။

ဟုပြောကာ သေသူ၏ အနီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး
ဖိနပ်ကားစုတ်လေးပေါ်သို့ တက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မုလိပ်အင်စပယ်တော်
ဦးပေါက်စသည် မူခင်းဆရာဝန်၏ ဆေးစစ်ချက်ရရှိပြီးဖြစ်သဖြင့်
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဆေးစာကို ပြသလေ
၏။ ဆေးစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

သေသူ၏အဆုတ်အတွင်း ရေဝင်သည်ကိုမတွေ့ရပါ။

မမှေမြှောပြီး ရေနစ်မွန်းခြင်း၊ လက္ခဏာမတွေ့ရသဖြင့်

ရေနစ်မွန်း၍သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက် နှလုံးခုန်

ရပ်၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အစာအိမ်၌ အစာများ
 ခပ်ခြောက်နေပြီး မည်သည့်အစိတ်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။
 ကိုယ်ခန္ဓာ၌ အခြားသောအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကောင်းမွန်
 ပြီး သေသူ၏ရောဂါလက္ခဏာဆို၍ နှလုံးရောဂါသာ
 ရှိဟန်တူသည်။

(အောက်တက်လှမျိုး)

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဆေးစာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက်
သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုဆိုတာ ဆရာ
သွားပြီပေါ့။ သေသူနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားသိထားသမျှကို ကျုပ်ကို
ပြောပြပါ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော် ဦးပေါက်ဖော

“သေသူရဲ့ နာမည်ဟာ ဦးဘထူးလို့ခေါ်တယ်။ သူဟာ
 ပဲခူးဘက်မှာ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေပိုင်တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ဗျ။
 လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က နှလုံးရောဂါ အပြင်းအထန်ရလို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး
 မှာပြုရင်း သူ့နာပြုဆရာမ မမြနွယ်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ မမြနွယ်ဟာ
 အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီး ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမ
 တစ်ယောက်ဗျ။ ဦးဘထူးဟာ ဆေးကုရင်း မမြနွယ်နဲ့ ရင်းနှီး
 ကျွမ်းဝင်ပြီး ပဲခူးကိုမပြန်တော့ဘဲ မမြနွယ်ရဲ့ ကျောက်မြောင်း၊
 မလွကုန်းလမ်းက နေအိမ်မှာပဲ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့နာပြုဆရာမ
 မမြနွယ်ဟာ ဦးဘထူးကို ပြုစုနေတယ်ဆိုပေမဲ့ အများအပြေမှာ
 သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။
 မမြနွယ်လို အင်မတန် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ အတူနေရတဲ့
 ဦးဘထူးကို အပြစ်မပြောချင်ပါဘူးဗျာ။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က မမြနွယ်ဟာ တာမွေဂါတ်တဲ့

ကို ရောက်လာပြီး ဦးဘထူးလမ်းလျှောက်ထွက်ရာက ပြန်မလာလို့ လူပျောက်မှုနဲ့ တိုင်ကြားသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မမြနွယ်ရဲ့ အိမ်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ ဒီလိုစစ်ဆေးရင်း ဦးဘထူးရဲ့ စာကြည့်ခန်းကို သော့ခတ်ထားတာ မြင်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က ဦးဘထူးရဲ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ချင်လို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သော့ပြင်ကုလား သွားခေါ်ခဲ့တယ်။

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကိုပေါက်စက ပုလိပ်သားတွေကို အဖော်ခေါ်မသွားဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးပေါက်စက

“အရင်တုန်းက ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လိုက်လာရင် သဲလွန်စပျောက်ကုန်တတ်တယ်ဗျ။ ဒီလိုနဲ့ သော့ပြင်ကုလားခေါ်ပြီး ဦးဘထူးရဲ့စာကြည့်ခန်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အခန်း

ထဲမှာ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးနဲ့ ရိုက်လက်စစာတစ်စောင်ကို တွေ့ရတယ်။ စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဘထူးဟာ မမြနွယ်ရဲ့ နောင်ရေးအတွက် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြောင်း၊ သူ့ရဲ့ရောဂါဆေးနာလည်း မသက်သာလှကြောင်း၊ ဒါကြောင့် လူ့လောကကြီးမှာ နေရာတာ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲ လှကြောင်း၊ သူနဲ့အတူ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးတဲ့ စာတစ်စောင်လည်း ပါသွားကြောင်း၊ ဒီစာကို မမြနွယ်ထံကို တစ်နေ့နေ့တော့ မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပါတယ်ဗျ။ တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ မမြနွယ်ဟာ ဒေါက်တာဝင်းစိုးဆိုတဲ့လူနဲ့ မမျှော် လင့်သဲတွေ့ပြီး လက်ထပ်တော့မယ်လို့ သိရတယ်။ ဦးဘထူးဟာ မမြနွယ်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ မမြနွယ် လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို သိတော့ အတော်ခံစား လိုက်ရပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေဇာယ်လို့ ယူဆ

လိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်
ကြွတ်၍ နားထောင်နေပြီး

“ဦးဘထူး သူ့ချစ်သူဆီကို ရေးလိုက်တဲ့စာကို ကျွပ်ဖတ်
ချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ် အိပ်စပက်တော်ဦးဘထူး
က သူ၏ စာအုပ်ထဲတွင် သေချာစွာ ညှပ်ထားသောစာရွက်တစ်ရွက်
ကို ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား ထုတ်ပေးလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်
က စာကိုဖတ်ရှုကြည့်ရာ

ညီမလေးမြနွယ်

ဒီစာကိုဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးက အဝေး
တစ်နေရာ ကို ရောက်နေပါပြီ။ မမြနွယ် အစ်ကိုကြီးကို
ခေတနာ၊ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ ပြုစုယူယပေးတာ ကျေးဇူး

အလွန်တင်ပါတယ်။ အိပ်စပတ်အစ်ကိုကြီးရဲ့ရောက်ခေဒနာက

မထက်သာလှဘူး။ အစ်ကိုကြီး လူ့လောကမှာ

ကြာကြာလည်းမနေရတော့ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးလိုလူမျိုးဟာ

မမြနွယ် အနားမှာရှိနေရင် မမြနွယ်ရဲ့ အချစ်ခရီးလမ်းမှာ

အနှောင့်အယှက်ကြီးမပြုနိုင်နော့ပါ။ အကြောင်းအစ်ကိုကြီး

ဒီနေရာက ထွက်သွားခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုကြီး မကြာမီ

မမြနွယ်ဆီကို နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်ကို ပို့ပေးလိုက်မယ်။

ဒီစာဟာ အစ်ကိုကြီးဘဝအတွက် နောက်ဆုံးရေးတဲ့စာပါ။

အစ်ကိုကြီးအတွက် မမြနွယ် အနှောင့်အယှက်မပြုနိုင်စေ

အင်လို့ ဒီလိုလမ်းမျိုး ရွေးလိုက်ရ တာ ပါ။ အစ်ကိုကြီးကို

ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေသူ ဦးဘထူး၏စာကို ဖတ်ရှုပြီး စိတ်

www.burmeseclassic.com

မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။ သူ့ခမျာ ဒါကြီးအိမ် အရွယ်ရောက်မှ အိမ်ပေါ်
ကဆင်း၍ သေလမ်းခရီးကို သွားရရှာသည်။

ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက ဆက်လက်၍

“မမြန္တယ်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်ဆို
ပေမယ့် ဦးဘထူးအပေါ် အတော်သံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်ဗျာ။ သူ့ကို
ကြည့်ရတာ စိတ်မကောင်းစရာဗျာ။ ဦးဘထူး ပျောက်တဲ့နေ့ကစပြီး
မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဖြစ်နေရှာတယ်။ ဦးဘထူးကို အမြန်ဆုံးတွေ့
အောင်ရှာပေးဖို့လဲ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို မေတ္တာရပ်ခံရှာတယ်။ မမြန္တယ်
အနေနဲ့လည်း တတ်စွမ်းသမျှ ဦးဘထူးရဲ့ သတင်းတွေကို စုံစမ်း
နေရှာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီတော့ ဦးပေါက်စတို့ ဘာတွေဆက်ပြီး စုံစမ်းသလဲဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပေါက်စက

“ကျုပ်တို့လဲ အနားမနေပါဘူးဗျာ။ အင်းစိန်ဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်
ဆေးရုံနဲ့ ပဲခူးက ဆေးရုံတွေကို နေ့စဉ်ဖုန်းဆက်ပြီး ဦးဘထူးနဲ့
ဆင်တူတဲ့အလောင်း ရောက်လာခြင်း ရှိမရှိ မေးမြန်းခဲ့တယ်ဗျာ။
ဒါပေမယ့် ဘာအကြောင်းမှ မထူးပါဘူးဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့အနက်မှ
ဆရာမ မမြန္တယ်ဆိုကို စာတိုက်တနေ ဦးဘထူးရေးလိုက်တဲ့ စာတစ်
စောင်ထပ်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီစာကိုလဲ ကျွန်တော်ကူး
ထားတယ်”

ဟုပြောကာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်
ပြန်ရာ

ရန်ကုန်သောမမြန္တယ်

အိမ်ကိုပြီးလျှင်လောကမှာရှိနေရင်မမြန္တယ်ရဲ့ဘဝတွေရေး

အတွက် အဆောင်အယူကိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။

အောင်ဘဝမှာပဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြမယ်... အစ်ကိုကြီးဘဝ

ကို အဆုံးအရင် လိုက်ပါပြီ။

(ဘထူး)

ဟူ၍ တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စာတို
လေးကို ဖတ်ကြည့်ပြီး

“ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ရင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်
ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့၊ ဦးဘထူးရဲ့ လက်မှတ်ကတော့
စိတ်ထိခိုက်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ရေးရလို့ထင်တယ်၊ သိပ်ပြီး
မဝီသဘူး”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဦးပေါက်စက

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက လက်ရေးနဲ့
ပါရဉ် က ဦးဘထူးရဲ့ လက်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပြီပါပြီ။

တောနာတာပေ

လူ့လောကမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝမျိုးပါဗျာ၊ ဦးဘထူးဟာ သူနဲ့
တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမက အတိအလင်း ယောက်ျားယူ
တော့မယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုပြုစုမဲ့လူမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်အားငယ်
လာမယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တဲ့အထိ
ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။ မမြန္ဒယ်လေး၊ သနားစရာဗျာ၊ သူဟာ
မတတ်သာလို့ အိမ်ထောင်ပြုရပေမဲ့ ဦးဘထူးကိုတော့ အစ်ကိုကြီး
တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်။ မမြန္ဒယ်ဟာ ကာမဗွေ
ဂါတ်ကို တစ်နေ့နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်လာပြီး ဦးဘထူးနဲ့
ပတ်သက်တဲ့သတင်း ထူးမထူး မေးမြန်းရှာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ဦးပေါက်စ ခင်ဗျားအထင်မှားနေပြီဗျာ၊ ဒါဟာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်မှု မဟုတ်ဘူး၊ ပီပီရီရီနဲ့

တောနာတာပေ

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

အသတ်ခံရတဲ့အမှုဗျ၊ ဦးဘထူးဟာ ရေနစ်မွန်းပြီး သေဆုံးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆေးစာမှာ အတိအလင်း ဆိုထားတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက သဘောမတွေ့ဟန်ဖြင့်

“လူသတ်မှုဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ အလုပ်ရှုပ်ဦးမယ်၊ ကိုမင်း အောင်က လူသတ်မှုဆိုတာ ဘယ်လိုသက်သေပြမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်မှုဆိုပြီး အမှုပိတ်လိုက်ရင်”

ဟုပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဦးပေါက်စ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍

“ဒီမှာ ဦးပေါက်စ၊ ခင်ဗျားဟာ ပုလိပ်အင်စပက်တော် တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ဒီလို တာဝန်မဲ့စကားမျိုး ပြောသလား၊ ခင်ဗျားတို့လို အလုပ်တာဝန်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားတဲ့ လူတွေကြောင့်မတရားလုပ်နေတဲ့လူတွေ လူလောကမှာ တဖြည်း

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၂၇

ဖြည်း များလာတာပဲ၊ ပုလိပ်တွေရဲ့ ဥပဒေသမှာ လူသတ်မှုလို့ မသင်္ကာဖြစ်ရင် တရားခံကို မရရအောင် ကြိုးပမ်းဖော်ထုတ် ရမယ်ဗျ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စ ခေါင်းကုပ်၍

“ဒါဆိုရင် တရားခံကို ဘယ်လိုဖော်ထုတ်ရမလဲ”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“တရားခံကို ကျုပ်လတ်ရ မှမ်းဆီးပေးပါမယ်၊ ကျုပ်ကို

ဆရာမ မမြနွယ်အိမ်ကိုသာ လိုက်ပို့ပေးပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ဆုတောင်းကျော်တစ်ခုသည် အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စကိုခေါ်၍ ကျောက်မြောင်း၊ မလွှဲကုန်းလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မလွှဲကုန်းလမ်းထဲရှိ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက ကားကိုရပ်ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ပေါက်စသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦးထွက်လာလေ

၏။ ထိုမိန်းမ၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်၍ ဦးပေါ်ဦးကြီးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“မမြဲနွယ်ဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမထင်တယ်၊ လှလိုက်ကာဗျာ၊ ရုပ်ရည်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော အပြစ်ပြောစရာမရှိဘူးဗျ၊ မြန်မာမိန်းမတွေထဲမှာ သူ့လို အရပ်အမောင်းမျိုးရှားတယ်ဗျ”

ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဆုတောင်းကျော်များကို မြင်သောအခါ မမြဲနွယ်က

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲရှင်”

ဟု သာယာသောအသံနှင့်မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက

“ဟောဒီက ဆရာတွေက အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေပါ၊ ဦးဘထူးသေဆုံးတာနဲ့ပတ်သက်လို့ မမြဲနွယ်ကို မေးမြန်းစရာရှိတယ်ဆိုလို့”

ဟုပြောလေရာ မမြနွယ်၏ ချိုသာသောမျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းမာသွားပြီး

“အစ်ကိုကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရတဲ့အထဲမှာ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလဲ ကျွန်မကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုးလုပ်ကြတယ်။ ပုလိပ်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးစစ်မေးပြီးပြီ။ ဘာတွေများ မေးစရာ ကျန်သေးလို့လဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မမြနွယ်ကို တည်ကြည်စွာ ကြည့်၍

“အမှုမှန်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာ ပုလိပ်တွေရဲ့တာဝန်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မမြနွယ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“အစ်ကိုကြီး သူ့ဘာသာ အဆုံးစီရင်သွားပြီပဲ။ သေတဲ့သူ

ကတောင် သေပြီမဲ့ရှင်”

ဟုပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဦးဘထူးဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ချင်လို့ ရေထဲကို ခုန်ချသွားတာမဟုတ်ဘူး။ သူတစ်ပါးလုပ်ကြံလို့ သေဆုံးပြီးမှ ရေထဲကို ပစ်ချထားတာဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏စကားကြောင့် မမြနွယ်သည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးဝိုင်းသွားပြီး

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်။ အစ်ကိုကြီးလို လူရိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူသတ်မှာလဲ။ သူ့မှာ ရန်သူမရှိပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ရန်သူ ရှိမရှိ မကြာမီမှာ သက်သေပြနိုင်မှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မမြနယ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကို ယုံကြည်
ဟန်မရှိဘဲ

“ရှင်တို့က စုံထောက်တွေပီပီ စိတ်ကူးယဉ်နေတာပဲ၊
ဦးဘထူးကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူအဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်း စာနှစ်စောင်
ရေးခဲ့တာပဲ၊ စာတစ်စောင်ကို အိမ်ခန်းထဲမှာ တွေ့ရပြီးတော့ ကျန်တဲ့
စာတစ်စောင်ကိုတော့ ဦးဘထူး စာတိုက်က မှီလိုက်တယ်၊ ဦးဘထူး
က စာတွေကို လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားပေမဲ့ အောက်ဆုံးမှာ ဦးဘထူး
ရဲ့ လက်မှတ်ထိုးထားတယ်ရှင်၊ ဦးဘထူးရဲ့လက်မှတ် ဟုတ်မဟုတ်
ရှင်တို့စီအိုင်ဒီက လက်ရေးပါရဂူတွေ စစ်ဆေးမကြည့်ဘူးလား၊
ဒီအကြောင်းတွေကို အက်စပက်တော် ဦးပေါက်စ သိတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဦးပေါက်စက ကမန်းကတန်းဝင်ရောက်၍

“ဦးဘထူး ရေးသွားတဲ့ စာနှစ်စောင်ကို ကျုပ်ပြလိုက်ပြီးပါ
ပြီ၊ လက်ရေးပါရဂူတွေကလဲ ဦးဘထူးရဲ့လက်မှတ်အစစ်လို့ လက်ခံ

ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ဆွေတွေက မမြနယ်ကို စစ်ဆေးချင်
တယ်ဆိုလို့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ဦးပေါက်စ၏ စကားကြောင့် မမြနယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့
စုံထောက်ကျော်များကို မလိုလားဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည်
မိန်းမလှလေး မမြနယ်ကို အားနာလှသဖြင့် ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး
လှည့်ပြန်ချင် စိတ်ပေါက်သွား၏။

သို့သော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မမြနယ်၏စကားကို
မဖြေတော့ဘဲ

“ဦးဘထူးရဲ့ နောက်ဆုံးရေးလိုက်တဲ့ စာနှစ်စောင်စလုံး
လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားတယ်၊ အဲဒီ လက်နှိပ်စက်ကို ကျုပ်ကြည့်

ချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မမြနွယ်သည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့
စုံထောက်များအား အိမ်ခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုအိမ်ခန်း၏ တစ်နေရာ၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး စားပွဲရံပေါ်
၌ အိုလံပီယာ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးရှိ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်နှိပ်စက်ကို အနီးကပ်ကြည့်

ရှု၍ မမြနွယ်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဒီလက်နှိပ်စက်ကို မမြနွယ်အသုံးပြုသေးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မမြနွယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကြံကြီးစည်ရာရှင်၊ လက်နှိပ်စက်ကို ဦးဘထူးပဲ ရိုက်တတ်
တယ်၊ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ လက်နှိပ်စက်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်
မထိဖူးဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းတဆတ်

ဆတ်ညိတ်၍

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ရဲ့အပေါ်ထပ်က

အခန်းတွေကို ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မမြနွယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“အပေါ်ထပ်မှာ ကျွန်မရဲ့အိမ်ခန်း ရှိပါတယ်၊ ရှင်တို့ကြည့်

ချင် ရင်ကြည့်ပါ”

ဟုပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ အပေါ်

ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲ၌ ခုတင်တစ်လုံးနှင့် မှန်တင်ခုံ၊ ဘီရိုစသည်
တို့ကို တွေ့ရ၏။

မိန်းမလှတစ်ဦး၏ အသုံးအဆောင်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူမ၏ အိမ်ခန်းထဲ၌ လှည့်ပတ်

ကြည့်ရှုပြီး မမြနွယ်၏ ခုတင်အနီး၌ ခူးထောင်ထိုင်ချကာ ကျွန်း
ခုတင်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းရှိ ပွတ်လုံးတိုင်များကို စစ်ဆေးလေ၏။

ပွတ်လုံးတိုင်တစ်တိုင်ကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။ အိမ်၏အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်ကတော့ ဆရာမ မမြနွယ်ကို အားနာလှပြီဗျာ၊ သူ့ခမျာ သေသူအတွက် စိတ်ဆင်းရဲနေချိန်မှာ ကျုပ်တို့က အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ် စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“တရားခံကို ကျုပ်အခုပဲ ဖမ်းပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးပေါက်စအပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဆရာမ မမြနွယ်က အံ့သြဟန်ဖြင့်

“တရားခံ ဖမ်းပေးမယ်ဟုတ်လား၊ တရားခံက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မမြနွယ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့

ကြည့်၍

“တရားခံက မမြနွယ်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ၊ ဒီမှာ မမြနွယ် အမှုတစ်မှုကို ဘယ်လောက်ပဲ ပီပီရီရီ ကြံစည်ပေမဲ့ သံလွန်စ မကျန်တဲ့ အမှုဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြနွယ်သည် မျက်နှာမည်းခနဲဖြစ်သွားပြီး

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်၍

“ရှင်... ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အသားလွတ်စော်ကား

လိုက်တာပဲ၊ ကျွန်မလို သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်က လူနာကို ပြန်သတ်မလားရှင်၊ ရှင်ကို အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲလို့ရတယ်နော်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မမြန္တယ်
ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ဒီမှာ မမြန္တယ်၊ ကျုပ်နာမည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဗျ
စီအိုင်ဒီမှာ ကျုပ်လိုက်လို့ မပေါ်တဲ့အမှု တစ်မှုမှမရှိဘူး။ မမြန္တယ်ရဲ့
အမှုဟာ အသေးအမွှားလေးပါ။ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်က
လူနာကို ဘာကြောင့်သတ်သလဲဆိုတော့ လောဘကြောင့်ပေါ့ဗျာ။
ဦးဘထူးဟာ အသက်အာမခံ တော်တော်များများထားတယ်။
မမြန္တယ်ဟာ ဦးဘထူးရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လိုချင်တယ်။
ဒေါက်တာဝင်းစိုးနဲ့လည်း အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တယ်။ မမြန္တယ်တို့
အချစ်ခရီးလမ်းမှာ ဦးဘထူးက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်။
ဒါကြောင့်လဲ ဦးဘထူးကို ရှင်းပစ်လိုက်တာပေါ့။”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြန္တယ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာကြောင့် မတရားစွတ်စွဲနေရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒီမှာ မမြန္တယ် ကျုပ် ခင်ဗျားကို မတရားစွတ်စွဲနေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ မငြင်းပယ်နိုင်တဲ့ သက်သေ
အထောက်အထားတစ်ခု ကျုပ်မှာရှိတယ်။ သေချာ ဦးဘထူးက
သူကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်တော့မယ်ဆိုပြီး စာနှစ်စောင် ရေးပို့ခဲ့တယ်။
ဒီစာနှစ်စောင်စလုံးကို ဦးဘထူး ကိုယ်တိုင်လက်နှိပ်စက် ရိုက်နှံ့တယ်
လို့လဲပြောတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် လက်နှိပ်စက်ရဲ့ လက်ကွက်တွေမှာ
ဦးဘထူးရဲ့ လက်ဗွေရာတွေပဲရှိရမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောရတာ
တစ်ခုကတော့ လက်နှိပ်စက်မှာ ဦးဘထူးရဲ့ လက်ဗွေရာတွေ
မရှိရဘူး၊ မမြန္တယ်ရဲ့ လက်ဗွေရာတွေပဲ ရှိရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ မမြန္တယ်က လက်နှိပ်စက်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုက်
တတ်တာပဲ။ ဒီမှာ မမြန္တယ် ခင်ဗျားမငြင်းပါနဲ့တော့ဗျာ လက်နှိပ်
စက်က လက်ဗွေရာနဲ့ ခင်ဗျား လက်ဗွေရာ တိုက်ဆိုင်ကြည့်လိုက်ရင်

ခင်ဗျားငြင်းလို့မရတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြနွယ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား

ဖြစ်သွားပြီး ခဏကြာမှ ဝမ်းပန်းတနည်းရှိုက်ငို၍

“ကျွန်မ မှားပါပြီရှင်၊ လောဘစောကပ်ပြီး ကျေးဇူးရှင်ကို

လုပ်ကြံမိတာ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ”

ဟု ဝန်ခံလေတော့၏။

ပုလိပ် အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စသည် မမြနွယ်ကို

တာမွေ ပုလိပ်ဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေတော့၏။

ပြီးနောက် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

“တရားခံကို ဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဒီနေ့

နေ့လယ်စာကို မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း)က ချစ်တီးထမင်းဆိုင်မှာ

ကျွပ်ကျွေးမယ်ဗျာ ထမင်းစားရင်း ကိုမင်းအောင်က တရားခံကို

ဘယ်လို သဲလွန်စကောက်တယ်ဆိုတာ ရှင်ပြရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရင်း

“သေသူ ဦးဘထူးရဲကိုယ်ခန္ဓာမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာတွေ
တွေ့ရတယ်ဗျ။ ပထမဆုံး တွေးမိတာက ဦးဘထူးဟာ ရေနွေးငြိမ်း
သေတဲ့လက္ခဏာမရှိတော့။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုသေဆုံးပြီးမှ ရေကန်ထဲကို
လာချသွားတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဦးဘထူးရဲ
လက်သည်းလေးတွေမှာ သွားနဲ့ကိုက်ထားတဲ့ အရာတွေကို တွေ့ရ
တယ်။ လက်ယာဘက်လက်မှာတော့ မတွေ့ရဘူး။ အချို့သော
လူတွေဟာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတဲ့အခါ လက်သည်းကို
ကိုက်လေ့ရှိတယ်။ စိတ်ညစ်တဲ့အခါလည်း ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကို
ပြုလုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ယာဘက်လက်ကတော့
လက်သည်းကိုက်ရာ မတွေ့ဘူး။ လက်ယာဘက်လက်ကောက်ဝတ်
မှာ အနီစက်လို့ ဒဏ်ရာလေးတစ်ခုကိုလည်း သတိပြုမိတယ်။
ဒီတော့ ကျုပ်ကောက်ချက်ချ မိတာက ဦးဘထူးဟာ လက်ဝဲဘက်
လက်က အားနေတဲ့အတွက် လက်ဝဲဘက်လက်သည်းလေးတွေကို

ကိုက်မိတယ်။ လက်ယာဘက်လက်ကတော့ မအားဘူး။ လက်
ကောက်ဝတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားပုံရတယ်”

ဟုပြောရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွားရှိက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ဆက်လက်ပြောဆိုမည့်အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နား
စွင့်နေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

“တကယ်တော့ မမြဲနွယ်ဟာ အင်မတန်ဉာဏ်ပြေးတဲ့
မိန်းမဗျ။ ဦးဘထူးကို လုပ်ကြံဖို့အတွက် ကြိုတင်ကြံစည်မှုတွေ
အများကြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ အိမ်ပေါ်ထပ်က ခုတင်ကြီးရဲ့
ပွတ်လုံးတိုင်မှာ ဦးဘထူးရဲညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို သံကြိုး
နဲ့ချုပ်ပြီးထားခဲ့တယ်။ ဦးဘထူးရဲလက်ကောက်ဝတ်က အနီစက်
တွေဟာ သံကြိုးနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့အတွက် ဒဏ်ရာဖြစ်နေတာဗျ။

ကျုပ် အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး မမြနွယ်ရဲ့ ကျွန်းခုတင်ကြီးကို
စစ်ဆေးတဲ့အခါ ကျွန်းခုတင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းက ပွတ်လုံးတိုင်မှာ
သံကြိုးနဲ့ချည်နှောင်ထားလို့ ပွန်းပဲ့နေတာ မြင်ရတယ်”

ဟုပြောရင်း သူ၏စကားကို စောမျှရပ်၍ စီးကရက်ကို
မီး ညှိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“မမြနွယ်ဟာ ရုပ်ကလေးချောသလောက် အတော်
ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲနော်”

ဟုပြောလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးကလည်း

“ဟဲ့ဟဲ့... ကျုပ်ကတော့ မြင်မြင်ချင်း ဒီမိန်းမကို ကြိုက်
သွားတာဗျ။ သူနဲ့သာ အတူနေရမယ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ
လို့တောင် တွေးနေသေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ခင်ဗျား မိန်းမကြီးကိုတော့ ချက်ချင်းမေ့သွားတယ်ပေါ့၊

ခင်ဗျား အတော်သစ္စာရှိတဲ့လူကြီးဗျာ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

“မမြနွယ်ဟာ အတော်လည်းရက်စက်တဲ့မိန်းမဗျ။ ဦးဘထူး
ကို ခုတင်မှာ သံကြိုးနဲ့ချည်ထားပြီး အင်အားချည့်နဲ့အောင် နှစ်ရက်
သုံးရက် အစာကိုမကျွေးဘဲထားတယ်၊ ဒါကြောင့် မှုခင်းဆရာဝန်က
စစ်ဆေးတဲ့အခါ ဦးဘထူးရဲ့အစာအိမ်မှာ အစာမရှိဖြစ်နေတာပဲ။
မမြနွယ်ဟာ ဦးဘထူးကို ပိပိရိုရိုလုပ်ကြံချင်တော့ လက်နှိပ်စက်နဲ့
စာနှစ်စောင်ကို ကိုယ်တိုင်ရိုက်ခဲ့တယ်၊ စာတွေရဲ့အောက်က
လက်မှတ်ကိုတော့ အင်အားချည့်နဲ့ရေးပြီး လူနှုန်းသူနှုန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့
ဦးဘထူးကို ကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုးနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ
ဦးဘထူးရဲ့ လက်မှတ်တွေဟာ အစစ်အမှန်တွေဖြစ်ပေမယ့်
လက်ရေးလက်သား မကောင်းဖြစ်နေတာပဲ၊ မမြနွယ်ဟာ ဦးဘထူး

၄၆ မင်းမြတ်သူရ

ဆီက လက်မှတ်ကို ရပြီးတဲ့အခါမှာ ဦးဘထူးကို စာကြည့်ခန်းထဲ
ကိုထည့်ပြီး အခန်းအပြင်က သော့ခတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့
ပုလိပ်အင်စပက်တာဦးပေါက်စ ဆီမှာ သွားပြီး ဦးဘထူးပျောက်နေ
တယ်ဆိုပြီး လူပျောက်သွားတိုင်ခဲ့တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် အင်စပက်တော်ဦးပေါက်စကြီး
လိုက်လာပြီး မမြန္တယ်အိမ်မှာ စစ်ဆေးတော့ ဦးဘထူးဟာ မသေ
သေးဘဲနဲ့ အိမ်မှာရှိနေတယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်း
ညိတ်၍

“ဦးဘထူးကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ပြီးထားတာဗျ၊
မမြန္တယ်ဟာ ပထမဆုံး ဦးဘထူးကို အပေါ်ထပ်က ခုတင်တိုင်မှာ
သံကြိုးနဲ့ချည်ထားတယ်။ ဦးပေါက်စကို တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး ဦးပေါက်စ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၄၇

လာစစ်တဲ့အချိန်မှာ ဦးဘထူးကို စာကြည့်ခန်းထဲကို ရွှေပြီး ဦးပေါက်စ
မြင်မှာနီးလို့ အပြင်က သော့ခတ်ထားတာဗျ၊ ဦးပေါက်စက စာကြည့်
ခန်း တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး သော့ပြင်တံခါးသွားခေါ် တဲ့အခါ
မမြန္တယ်က ဦးဘထူးကို အိမ်ပေါ်ထပ်ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်ပြီးသော့
ခတ်ထားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျုပ်က ရယ်မော၍

“ဒါဆိုရင်တော့ မမြန္တယ်က အက်စပက်တော် ဦးပေါက်စ
ကို ကောင်းကောင်းအရူးလုပ်ခဲ့တာပေါ့”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“မမြန္တယ်ဟာ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သူကိုယ်တိုင် လက်နှိပ်
စက်နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်ကို မသိမ်းတော့ပဲ ဦးပေါက်စနဲ့
ပုလိပ်တွေ မြင်အောင်ပြခဲ့တယ်။ ပုလိပ်တွေက ဦးဘထူးကိုယ်တိုင်
မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံဖို့ ရေးထားတဲ့စာကို ယုံကြည်သွားနဲ့

တယ်၊ ဒီလိုယုံကြည်အောင်လဲ မမြဲနွယ်က ပရိယာယ်ဆင်ခဲ့တယ်၊
ဦးပေါက်စ ပြန်သွားပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်နေမှ မမြဲနွယ်က ဦးဘထူးကို
အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ နှလုံးဆေးတွေတိုက်ခဲ့ပုံရတယ်၊ ဒီဆေးတွေဟာ
အစာမရှိဘဲ အင်အားချည့်နဲ့နေတဲ့ ဦးဘထူးကို သေစေတာပေါ့ဗျာ၊
ဦးဘထူးသေတော့မှ မမြဲနွယ်က ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး
ကန်တော်ကြီးထဲမှာ အလောင်းကို သွားပစ်ခဲ့ပုံရတယ်၊ ဦးဘထူး
နောက်တစ်ကြိမ်ရေးလိုက်တဲ့စာဆိုပြီး စာတစ်စောင်ကိုလဲ စာတိုက်
ကနေ သူကိုယ်တိုင် သွားစာညှိခဲ့တာဗျ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဦးပေါက်စကို
တစ်ပတ်ရှိက်လို့ ရသွားတာပဲ၊ ဦးပေါက်စက စာတိုက်က သေသူ
ဦးဘထူး ရေးပို့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့စာကို စီအိုင်ဒီက လက်ရေးပါရဏနဲ့
စစ်ဆေးကြည့်တော့လဲ ဦးဘထူးရဲ့ လက်မှတ်လို့သိရတယ်၊ မမြဲနွယ်
ကို သံသယလုံးဝမရှိခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ သေသူရဲ့ လက်ဝဲဘက်
လက်ကလက်သည်းကိုက်ရာလေးရယ်၊ လက်ယာဘက်လက်

ကောက်ဝတ်က သံကြိုးနဲ့ချည်ထားလို့ ပွန်းပဲ့ရာလေးတွေဖြစ်ပြီး
သံသယဖြစ်ခဲ့တာပဲဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီအမှုမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်
ကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်က 'မမြဲနွယ်ရဲ့ ကြံစည်ပုံတွေက
ပီရီသေသပ်လွန်းနေတယ်၊ ဒီလိုပီရီသေသပ်နေတာဟာ ကြိုတင်
ကြံစည်ထားလို့ပဲဗျ၊ နောက်ပြီး မမြဲနွယ်ဘယ်လိုမှ မငြင်းရဘဲ
ထောင်ချောက်မိသွားတာက စာနှစ်စောင်ကို သူကိုယ်တိုင်
လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပြီးတော့ လက်နှိပ်စက် မရိုက်တတ်ပါဘူးလို့
ငြင်းတဲ့အချက်ဘဲ၊ ဒါကို သက်သေပြဖို့ လက်နှိပ်စက်မှာ မမြဲနွယ်ရဲ့
လက်ဗွေရာတွေက အထင်းသာကြီးဗျာ"

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည်
သဘောကျဟန်ဖြင့်ထားပုလင်းမင်းအောင်ကိုပိုင်းဝန်းချီးမွမ်းကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကန်တော်ကြီးစောင်းတစ်နေရာရှိ မြက်ခင်း
ပေါ်၌ အဝတ်အစားအကျအနု ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမလှ
တစ်ဦးသည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာအလား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေ
သဖြင့် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကို လူအများဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုနေ
လေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေသူများအနက် စပ်စုတတ်သော ဒေါ်ဘုမဆို
သောမိန်းမကြီးက

“ဒီမိန်းမ ချောချောလှလှနဲ့ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ
အိပ်ပျော်နေတယ်၊ သေများသေနေပြီလားဟယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘုရားလူကြီး ဦးဘတုတ်ဆိုသူက

“မသေပါဘူးဗျာ၊ ဒီမိန်းမရဲ့ဗိုက်က ပူလိုက်မောင်းလိုက်ဖြစ်
နေတာ အသက်ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမယုံရင် ကျုပ်စမ်းပြမယ်”

ဟု အူကြောင်ကြောင်ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ
စပ်စုတတ်သော ဒေါ်ဘုမဆိုသော မိန်းမကြီးက ကမုန်းကစားနဲ့
လက်ကာပြု၍

“အမလေး သူစိမ်းမိန်းမဗိုက်ကို စမ်းစရာမလိုပါဘူးရှင်
ဘုရားလူကြီးက ဘုရားလူကြီးနေရာနေစမ်းပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရပ်ကွက်ထဲ၌ ဆေးတစ်ဖုံနစ်ဖုံကို
သာဖော်စပ်ပြီး ဆေးဆရာအမည်ခံထားသော ဦးဗျိုင်းဆိုသူက

“မေ့နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်

၅၂ မင်းမြတ်သူ

ဖော်စပ်ထားတဲ့ ကတိုးနှာရှဆေးတောင့်ကြီးကို ရှုမိလိုက်ရင် သေရာ
ကနေတောင် ပြန်ရှင်ပြီး ငေါက်ခနဲ ထထိုင်စေရမယ်၊ ဟောဒီမှာ
ကြည့်”

ဟု ဆိုကာ ရှုဆေးဘူးကြီးကို မြက်ခင်း၌ အိပ်ပျော်နေသော
မိန်းမ၏ နှာဝ၌ တောပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ရှုဆေးဘူးထဲရှိ အဆေးမှုန့်များသည် အလွန်အန်
ဆိုးလှသဖြင့် မြက်ခင်းပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမသည် ဝါးခဲ
သမ်း၍ ထလာလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၅၃

မိန်းမလှသည်အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ
သူမကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော လူစုလူဝေးကြီးနှင့် ပက်ဝန်း
တွင်ကိုကြည့်၍

“ဟင်... ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ၊ ရှင်တို့ ဘယ်သူ

တွေလဲ”

ဟု တအံ့တဩမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ဘုမဆိုသော
မိန်းမကြီးက

“မိန်းကလေးရောက်နေတာ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာလေ၊
မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ အိပ်နေရတာလဲ၊
မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လာပြီးအိပ်နေတာ
လူမြင်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ အိပ်ပျော်နေသော
မိန်းမက

“အို ကျွန်မကဘာဖြစ်လို့ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ
အိပ်ရမှာလဲရှင်၊ ကျွန်မကို သူများဒုက္ခပေးသွားတာ၊ ရှင်တို့ မသိဘဲ
ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့”

ဟု ဆိုကာ လူအုပ်ကြားထဲမှ ဒေါသတကြီး တိုးထွက်ပြီး

တာမွေပုလိပ်ဌာနသို့ သွားရောက်ပြီး တိုင်ကြားလေ၏။ မိန်းမလှ
သည် တာမွေပုလိပ်ဌာန၌ အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စနှင့် တွေ့ဆုံ
လေ၏။

ထိုမိန်းမက သူ၏ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကို စတင်၍
ပြောပြ၏။

“ကျွန်မနာမည် မခင်ကြည်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မ
လွန်ခဲ့တဲ့ ညက အိုရီယန်ကလပ်မှာ ညစာစားခဲ့တယ်၊ ညစာစားပြီး
တော့ ကားမောင်းပြီး ပြန်လာရင်းနဲ့ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ
လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်မိမလို့ဖြစ်လို့ ကားကိုချပ်ပြီး
ဆင်းကြည့်တယ်၊ ဒီလူ လဲနေတာကို ထူမပေးဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့
ကျွန်မ လည်ပင်းမှာ စစ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ အခု
ကျွန်မ သတိရလာတော့ ကန်တော်ကြီးစောင်းက မြက်ခင်းပေါ်မှာ
ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ရှက်ဖို့ကောင်း

၅၆ မင်းမြတ်သူ

လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မကို အထူးအဆန်းတစ်ခုလို လူတွေဝိုင်းအုံပြီး
ကြည့်နေကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ အက်စပင်တော်ဦးပေါက်စက တအံ့တသြ
နားထောင်၍

“မခင်ကြည် စကားတွေကြားရတာ အံ့သြစရာပဲ၊
မခင်ကြည်ဟာ အမည်မသိလူကို ကားနဲ့တိုက်မိပြီး ဒီလူကို
ပွေ့ချီဖို့ကြိုးစားရင်း အိပ်ပျော်သလို မေ့မြောသလို ဖြစ်သွား
တယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မခင်ကြည်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက အင်မတန် အအိပ်ဆတ်တဲ့မိန်းမ
တစ်ယောက်ပါ၊ ဒီလို လူလယ်ခေါင်ကြီးမှာ အိပ်ပျော်နေတာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဆေးမိသွားသလို ဖြစ်သွားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါအိပ်စပက်တော် ဦးပေါက်စက

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၅၇

“မခင်ကြည်ရဲ့ ကားကို ပြန်ရဖို့ ကျုပ်တို့ပုလိပ်တွေ
အမြန်ဆုံး ကြိုးစားကြမယ်၊ မခင်ကြည်ကို အိပ်ပျော်အောင်
လုပ်သွားတဲ့လူရဲ့ သတင်းကိုလဲ စုံစမ်းကြည့်ပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ အင်စပက်တော်
ဦးပေါက်စ သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ်(၇)၊
အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စာအုပ်ပုံကြီးထဲ၌ ခေါင်းနစ်၍နေလေ၏။ အိပ်စပက်တော် ဦးပေါက်စသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ အိပ်ပျော်နေသော မခင်ကြည်၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ မခင်ကြည် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက အိုရီယင့်ကလပ်မှာ ညစာစားခဲ့တယ်လို့ဆို တယ်။ မခင်ကြည်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့အတူ ညစာစားတာ

ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဦးပေါက်စ စုံစမ်းကြည့်ဗျာ၊ ကျုပ်အထင်တော့ မူခင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စ ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်များသည် အင်းစိန်ဘက်၌ မခင်ကြည်၏ ကားကို တွေ့ရ၏။ ထိုကားကို မခင်ကြည်ထံသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင် ပေးပြီး မခင်ကြည်နှင့် အိုရီယင့်ကလပ်၌ ညစာစားသောက်သူကို စုံစမ်းကြည့်လေရာ မခင်ကြည်က ထိုသူသည် အင်းစိန် ခပ်ခြံ၌ နေထိုင်သော ကိုစောမောင် ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

အင်စပက်တော်ဦးပေါက်စသည် အင်းစိန် ခပ်ခြံ၌ နေထိုင် သော စောမောင်၏ နေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ကိုစောမောင်၏ ခြံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခြံတခါးပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဦးပေါက်စသည် ခြံတခါးကို မိမိတာသာဖွင့်၍ ခြံကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ခြံဝသို့ ရောက်သောအခါ

“ ကိုစောမောင်၊ ကိုစောမောင် ”

ဟု အသံပြုကြည့်၏။

သို့သော် အိမ်ထဲမှ လူသံသူသံ မကြားရသဖြင့် အိမ်တံခါး

ကို တွန်းဖွင့်၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းထဲ၌လည်း လူသံသူသံ မကြားရသဖြင့် အိမ်၏ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် ဧည့်ခန်းထဲ၌ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စသည် မျက်လုံးဖြူး မျက်ဆန်ဖြူး ဖြစ်သွားလေ၏။

မကြာမီအင်းစိန်ခဲခဲခြံရှိ ကိုစောမောင်၏ ခြံကြီးသို့ ပုလိပ်များ စုံထောက်များ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ခေါ်၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ ခဲခဲခြံရှိ အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လူသတ်မှုများဖြစ်ပွားရာ အိမ်ထဲ သို့ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးဝင်သွား၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးပေါ်ဦးသည်

၆၂ မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ လူတစ်ဦးသည် ရင်ဝ၌ ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးနေလေ၏။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ရေရာမရှိအောင် ရှုပ်ပွပ္ပက်စီးနေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သေသူ၏အနီးသို့ ကပ်၍ ကြည့် ရှုစစ်ဆေးလေ၏။

သေသူ၏ ရှေ့၌ စားပွဲရှည်တစ်လုံးရှိပြီး စားပေါ်ပေါ်၌ သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းကို မြင်တွေ့ရ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းကို ကောက်ကြည့်၍

“ဒါဟာ လူသတ်သမား စားသွားတဲ့ သစ်တော်သီးပဲကွ။ လူသတ်သမားဟာ သစ်တော်သီးကြိုက်ပုံရတယ်။ အနီးအနား ဗတ်ဝန်းကျင်က သစ်တော်သီးရောင်းတဲ့သူတွေကို ဖမ်းပြီးစစ်ဆေး ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက် ကိုတင်လှက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သစ်တော်သီးက လူသတ်သမား စားသွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်အထင်တော့ သေသူ ကိုစောမောင် သစ်တော်သီးစားတယ် လို့ထင်တယ်။ ကိုစောမောင် သစ်တော်သီးစားနေတုန်း လူသတ်သမား ရောက်လာပြီး လုပ်ကြံသွားတာပဲ”

ဟု ပြောပြန်၏။ စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးက ကျုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“သေသူ ကိုစောမောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ နဝရတ်လက်စွပ်ကြီး ဝတ်ထားတယ်ဗျ။ နဝရတ်လက်စွပ်ကြီးကို ချွတ်ယူမသွားပုံ ထောက်တော့ ပစ္စည်းလိုချင်လို့ လူသတ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်စပတ်တော် ဦးပေါက်စက ဆားပုလင်း မင်းအောင်၏ အနီးသို့ တိုးကပ်၍

“ကိုစောမောင်ဟာ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိလေ

၆၄ မင်းမြတ်သူ

စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ပုံရတယ်။ ကိုစောမောင် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ကိုစောမောင် အင်းစိန်ကို ရောက်လာတာ တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ သူဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပေမဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နေထိုင်စားသောက် တယ်လို့သိရတယ်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းသိရှိရသမျှ ကို စောမောင်ဟာ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးလို့ သိရတယ် **

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အုပ်စုလိုက်ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ ဓာတ်ပုံသည် စစ်ဝတ်စုံများဖြင့် ရိုက်ကူးထားသော အုပ်စုလိုက်ဓာတ်ပုံကြီး တစ်ပုံ ဖြစ်၏။ စားပွဲခုံအောက်သို့ ငုံ့၍ ရှာဖွေပြန်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၆၅

ရန်အတွက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ပြန်ရောက်လာပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အင်စပက်တော်ဦးပေါက်စကိုခေါ်၍

“ ကျုပ်ကို မခင်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ တွေ့ပေးပါ။ မခင်ကြည်ကို နည်းနည်း စစ်မေးစရာရှိလို့ပါ။ ”

ဟု ပြောလေရာ

ကျုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည် အင်စပက်တော်ဦးပေါက်စနှင့်အတူ အင်းစိန်ခရီးမြှောက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်း၌ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ ဘယ်လိုသဲလွန်စတွေ တွေ့ရသလဲဗျ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ လူသတ်သမားနဲ့ သေသူဟာ အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းထဲမှာ စကားပြောပြီးတော့ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသူ

ကိုစောမောင်ဟာ အရက်မူးနေတဲ့အတွက် မခုခံနိုင်ဘူး၊ လူသတ်
သမားရဲ့ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးခဲ့တာပဲ။ သေသူ ကိုစောမောင်ဟာ
မက်ဆိုးပိုတေးမီးယားစစ်ပြန်တစ်ယောက်ပဲ။ နံရံမှာ ရိုက်ထားတဲ့
အုပ်စုလိုက် ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ကိုစောမောင်ကို စစ်ဝတ်စုံနဲ့
မြင်တွေ့ရတယ်။ လူသတ်သမားဟာ ခြံရှေ့ကို ကားတစ်စီးနဲ့
ရောက်လာပြီး ကိုစောမောင်ကို အလွယ်တကူ သတ်ဖြတ်သွားခဲ့
တာပဲ။ ရန်ငြိုးရန်စ တစ်ခုကြောင့် သတ်ဖြတ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
ဒီလူသတ်မှုမှာ ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရတာက စားပွဲပေါ်က
သစ်တော်သီး တစ်ခြမ်းပဲ။ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ သစ်တော်သီးဟာ သေသူကိုစောမောင် စားတာလား
မသိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ကိုစောမောင် စားတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သစ်တော်သီးဟာ
တရားခံယူလာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ တရားခံဟာ သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်း
ကို ဓားနဲ့ခွဲပြီး ကိုစောမောင်ရဲ့ ရှေ့မှာပဲ စားသွားတယ်။ ကားပွဲခုံ
အောက်မှာ သစ်တော်သီး အစေ့လေးတွေကို စားပြီး ထွေးထုတ်ထား
တာကို တွေ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

“ တရားခံဟာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရန်သူရှေ့မှာ
တောင် သစ်တော်သီး စားနိုင်သေးတယ်။ အတော်ရဲ့ပုံပြီး သွေးအေး
ပုံရတယ် ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ကျုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည် ဦးပေါက်စ၏
လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ကန်တော်လေးဘက်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်တစ်
အိမ်၏ နံပါတ်ကို ကြည့်ရှုပြီး အင်စပက်တော် ဦးပေါက်စက

“ လိပ်စာအရတော့ မခင်ကြည်နေတာ ဒီလိပ်စာပဲဗျို့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ ရေချိုးပြီးကာစ အလှူကြီးလှနေသော မခင်ကြည်ဆိုသော မိန်းမကို မြင်ရ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးကဆို မခင်ကြည်ကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ကြည့်၍

“ လှတယ်ဗျို့၊ အိမ်က မိန်းမကြီးနဲ့ ဆီနဲ့ရေကွာတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လေ၏။

မခင်ကြည်သည် အင်စပက်တော်ဦးပေါက်စ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသဖြင့် ကိုစောမောင် သေဆုံးနေကြောင်း သိရှိနေပုံရ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မခင်ကြည်ကို စစ်မေးခြင်းမရှိသေးဘဲ ခြံဝန်းထဲ၌ ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားကို သွားရောက်ကြည့်၍ လေ၏။

ဂျစ်ကားဘီးများကို သေချာစွာ စစ်ဆေး၍ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး

“ ညက ကိုစောမောင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမားဟာ မခင်ကြည်ရဲ့ ကားနဲ့လာခဲ့တာဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟင် ဒါဆို ကိုစောမောင်ကို သတ်တာ မခင်ကြည်လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါ၍

“ မခင်ကြည်သတ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ မခင်ကြည်က လူသတ်သမားရဲ့ ဓားစားခံဖြစ်သွားရတာ ”

ဟု ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မခင်ကြည်သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအား ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကော်ဖီ၊ မုန့် စသည်များကို ပြင်ဆင်၍ အသင့်စောင့်ကြိုနေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မခင်ကြည်ကို ကြည့်၍

“ ကိုစောမောင် လွန်ခဲ့တဲ့ညက သေဆုံးသွားတဲ့အတွက်
မခင်ကြည်ကို မေးခွန်းနည်းနည်း မေးချင်လို့ပါ။ ကျုပ်တို့မေးတာကို
ဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေပါ။ မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ မဖြေပါနဲ့။
ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှ မှန်အောင် ဖြေစေချင်ပါတယ်။ အမှုမှန်ပေါ့ဖို့
အရေးကြီးလို့ပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ကြည်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ဖြေပေးပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မခင်ကြည်ကို
ကြည့်၍

“ မခင်ကြည်နဲ့ ကိုစောမောင် ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
ခဲ့တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မခင်ကြည်က သူမ၏ လှပသော
မျက်ဝန်းလေးကို ဒေါင့်ကပ်၍

“ မကြာသေးပါဘူး။ သုံးလေးလလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်
တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိုရီယင့်ကလပ်မှာပဲ တွေ့ကြတာပါ။
ကိုစောမောင်က မန္တလေးက ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်ရဲ့သားလို့ သိကြ
တယ်။ ကိုစောမောင်က ငွေရေးကြေးရေး ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံရတာက
လွဲလို့ ကျွန်မ သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်းကို သိပ်မသိပါဘူး။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ မခင်ကြည်တို့ ဘယ်လိုတွေ့ဆုံလေ့ရှိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မခင်ကြည်က ခေါင်းကိုငုံ့၍

“ ကျွန်မတို့ စနေနေ့ ညနေတိုင်း တစ်နေရာမှာ ချိန်းဆိုပြီး

တွေ့လေ့ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက သူနဲ့ကျွန်မ တွေ့ဆုံပြီးတော့
အိုရီယင့်ကလပ်မှာ ညစာစားတယ်။ ပြီးတော့ ကိုစောမောင်ကို
ဂျစ်ကားနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်။
ကိုစောမောင်ရဲ့ ထူးခြားချက်က ငွေကြေးဟောဟောသီသီ သုံးစွဲနိုင်ပေမဲ့

ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိဘူး၊ ကားလဲ မမောင်းတတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်က သူဌေး
တွေနဲ့ ကွာခြားချက်ပေါ့ရှင်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“လွန်ခဲ့တဲ့ညက ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ မခင်ကြည်
ကားနဲ့ တိုက်မိမလို ဖြစ်တဲ့သူကို မှတ်မိပါသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မခင်ကြည်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ညဘက်ဖြစ်လို့ ကျွန်မ မမှတ်မိပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး မေးစရာမရှိတော့
ပါဘူး၊ အမှန်တွေကို ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ မခင်ကြည်၏နေအိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။
ထို့နောက် အင်စပက်တော်ဦးပေါက်စကို တာမွေအိမ်သို့ ပို့ဆောင်
ပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ပြန်ခဲ့၏။

အပြန်လမ်း၌ ဦးပေါ်ဦးက

“မခင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုသဲလွန်စရာသလဲ
ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဦးပေါက်စဆီက မခင်ကြည် အကြောင်းကြားပြီးက
တည်းက ရန်ကုန်မှာ ဂျင်လို့တင်စားရမဲ့ လူမိုက်မောင်အုန်းဆီမှာ
စုံစမ်းကြည့်တော့ မခင်ကြည်ဟာ အထက်တန်းစား ပိုင်းလုံးမ
တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရတယ်၊ မခင်ကြည်ဟာ ကုလားဆရာဝန်
ကြီးတစ်ယောက်ကို ပိုင်းလိုက်တာ အိမ်နဲ့ကားကို ပိုင်သွားတယ်၊
နောက်ပြီးတော့ မြို့ပိုင်တစ်ယောက်နဲ့လဲ မလွတ်ဘူးတဲ့ဗျ၊
နောက်ဆုံးတော့ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိပေမဲ့ ငွေရေးကြေး
ရေး ပြေလည်တဲ့ ကိုစောမောင်နဲ့ တွဲတော့တာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ လူသတ်သမားက မခင်ကြည်ရဲ့ကားကို အသုံးချသွားတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ တရားခံဟာ ကိုစောမောင်ကို ကျကျနနကြီး ကြံစည်ပြီး လုပ်ကြံသွားတာဗျ။ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် လုပ်တာဖြစ်မယ်။ သူဟာ ကိုစောမောင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အသေးစိတ်စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ကြာပြီဗျ။ ကိုစောမောင် မခင်ကြည်နဲ့ တွဲနေတာကိုလည်း သိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မခင်ကြည် ကန်တော်လေးကို အပြန်လမ်းမှာ ကန်တော်ကြီးက စောင့်ပြီး ကားတိုက်လို့ ထိခိုက်သွားတဲ့သဏ္ဌာန်မျိုး ဖမ်းလိုက်တယ်။ မခင်ကြည်က ကားပေါ်ကဆင်းတဲ့အခါ မေ့မြောသွားအောင် အကြောကိုင်ပညာတစ်မျိုးနဲ့ လုပ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် မခင်ကြည်ဟာ မနက်မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အထိ ကန်တော်ကြီးစောင်းက လူအုပ်ကြီး ရှေ့မှာ အိပ်မောကျနေတာပေါ့။

တရားခံဟာ မခင်ကြည်ရဲ့ ဂျစ်ကားကို ဟန်မပျက် မောင်းနှင်ပြီး လူသတ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့တာဗျ။ ဒီအမှုဟာ ရိုးရှင်းပေမဲ့ လူသတ်မှုတရားခံဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ ခန့်မှန်းလို့ ခရဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ သူဟာ မခင်ကြည်ရဲ့ကားကို လူသတ်မှု ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ဒီလို အသုံးပြုတာဟာ ကိုစောမောင်ရဲ့ အိမ်ထဲကို အလွယ်တကူ ဝင်လို့ရအောင် ပရိယာယ်သုံးတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုစောမောင်ဟာ အရက်သောက်ရင်း မခင်ကြည် ပြန်လာမယ်ထင်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ စောင့်ကြိုနေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ တရားခံဟာ ကိုစောမောင်ရဲ့ အိမ်ထဲကို အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ တရားခံအတူ သစ်တော်သီးတစ်လုံးလဲ ပါသွားတယ်။ တရားခံဟာ ကိုစောမောင်ကို မသတ်မီမှာ သစ်တော်သီးကို ခွဲစားပြီးတော့မှ ကိုစောမောင်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ယူသွားတာပဲ။ ကိုစောမောင်ဟာ အရက်မူးနေတဲ့အတွက် ရန်သူကို မခုခံနိုင်ခဲ့ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားခံ ကျပ်လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်
ကျော်များသည် အမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ လမ်းခွဲ
လိုက် လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာများ၌ ကန်တော်ကြီးစောင်း
၌ အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမလှတစ်ဦးနှင့် လူသတ်မှု ဆက်စပ်နေသော
ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သတင်းများ ရေးသားကြလေ၏။

သူကြီးဂေဇာတ် သတင်းစာကြီးက တရားခံသည်
ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ အိပ်ပျော်သွားသောမိန်းမနှင့် တစ်ဖွဲ့တည်း
ဖြစ်မည်ဟု သံသယရှိကြောင်း စီအိုင်ဒီစုံထောက်ကျော်တစ်ဦးက

၇၈ မင်းမြတ်သူရ

ဖွင့်ဟပြောဆိုသည်ဟု ဖော်ပြ၏။

မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကြီးကမူ သစ်တော်သီးတစ်လုံးကို ကုန်အောင် မစားလိုက်ရဘဲ အသတ်ခံရသော သနားစရာလူ ဟူ၍ ခေါင်းစီးဖြင့် သတင်းရေးသားပြန်၏။

သံတော်ဆင့် သတင်းစာကြီးကလည်း အအိပ်ကြီးသော မိန်းမနှင့် လူသတ်သမား ဆက်စပ်နေသလော ဟု ရေးသားထား လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတင်းစာများကို ကိုင်၍ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦး ကြီးအိမ်သို့ ကားကို မောင်းနှင်ခဲ့၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ရုံးမသွားမီ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်နေရာမှ ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်၍

“ ကိုစိန်မြင့်တို့လူစု လက်စွမ်းပြနေပြီ ထင်တယ်ဗျို့၊ သတင်းစာတွေက ရေးလို့အတော်ကောင်းနေပြီ ”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံစုံ ၇၉

ဟု ပြောလေရာ ကျုပ်က ရယ်လာ၍

“ ဒီလူတွေဟာ အချင်းအချင်းသာ မရှိတယ်၊ သတင်းစာ သမားတွေကို ထင်ရာပြောတဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာကြီးတွေပဲဗျို့၊ သတင်းစာသမားတွေကလည်း ဘယ်တော့မှမမှန်တဲ့ သူတို့စကားကို ယုံပြီးရေးကြတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကပဲ တရားခံကို ဖမ်းပေးမှာပါဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက မီးဖိုပေါ်မှ ဝက်သားအိုး ကို ချလိုက်ပြီး

“ ဟင်းတွေ ကျက်ပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆီကို အရင်သွားကြမယ်၊ အခြေအနေမကောင်းရင် ရုံးမတက်ဘဲ နေကြရအောင်၊ မင်းကြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းမယ့် ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး ဗျို့၊ ကျောပူတာပဲ ခံနိုင်တယ်။ နားပူတာ မခံနိုင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်တစ်စသည့်

ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊
ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ
ဧည့်ခန်းထဲ၌ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ထိုင်နေသော မခင်ကြည်ကို
မြင်ရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သောအခါ

“လာဗျို့၊ ဟောဒီမှာ ကိုစိန်မြင့်တို့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ
ကြောင့် မခင်ကြည်တစ်ယောက်တော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီဗျို့၊ သတင်းစာ
တွေက ဝိုင်းပြီးရေးလိုက်ကြတာ ရစရာမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်တို့ ဖတ်ပြီးပါပြီဗျာ၊ ဒီလူတွေက စိတ်ထဲရှိတာ
လျှောက်ပြောနေကြတာဗျို့၊ မခင်ကြည်ကို မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်
လို့ ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း မလုပ်တာဗျို့”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မချရဘူးဗျို့၊ ဒီလူတွေဟာ တစ်ကိုယ်
ကောင်းသမားတွေ၊ သူတို့ လူအထင်ကြီးဖို့ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒါကြောင့်လဲ မခင်ကြည်ကို ရန်ကုန်မြို့မှာ မနေဘဲ၊
မေမြို့၊ ပြင်ဦးလွင်ဘက်ကို သွားပြီး ရှောင်နေဖို့ ကျွန်တော် တိုက်
တွန်းနေရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာညှိုးငယ်သော
မခင်ကြည်က

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် သတင်းစာတွေဖတ်ပြီး အိမ်နီးနားချင်း
တွေက ကျွန်မကို မေးမြန်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်
တွေကလဲ နံနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်မအိမ်ရှေ့က စောင့်နေတယ်၊
ဒါကြောင့် အိမ်နောက်ပေါက်ကနေ ပြေးလာရတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

၈၂ မင်းမြတ်သူရ

သူမကိုခေါ်၍ ကွမ်းခြံဘူတာကြီး (ရန်ကုန်ဘူတာကြီး)သို့ လိုက်လံ
ပို့ဆောင် ပေးလေ၏။

မခင်ကြည်ကို ကွမ်းခြံဘူတာကြီး၌ ချပေးလိုက်ပြီးနောက်
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ မင်္ဂလာဒုံက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် မော်ကွန်းရုံးကို သွားကြရ
အောင်၊ လောလောဆယ်တော့ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အိမ်ကို အရင်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့
လှည့်၍

“ လူသတ်မှုက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား
ကိုမင်းအောင် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ သေဆုံးသွားတဲ့ ကိုစောမောင်က မက်ဆိုပိုတေးမီးယား

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၈၃

စစ်ပြန်တစ်ယောက်ဗျ၊ မနေ့က ကိုစောမောင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်
ထားတဲ့ အုပ်စုလိုက်ဓာတ်ပုံမှာ ကိုစောမောင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံလဲ တွေ့တယ်
လေဗျာ၊ ဒီဓာတ်ပုံဟာ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်ကို စစ်ချီ
ကာနီးမှာ ရိုက်ထားတဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတစ်ခုဗျ၊ ညတုန်းက
ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံရဲ့ထောင့်မှာ
ခြံကိုက်ထားလို့ စုတ်ပြနေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခြံကိုက်ထားတဲ့
နေရာမှာရှိတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ပုံကို စုတ်ဖြထားတာဗျ၊ ကျုပ်
အထင်တော့ဓာတ်ပုံကို စုတ်ဖြသွားတဲ့သူကလူသတ်သမားဖြစ်
လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ဒီလူသတ်မှုမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က စစ်သား
တွေ ပါဝင်နေတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“စစ်ပြန်အချင်းချင်းဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဗျ။ မင်္ဂလာဒုံက စစ်တပ်မော်ကွန်းရုံးမှာ ဒီဇာတ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ သဲလွန်စ ရမရ သွားပြီး စုံစမ်းရမယ်၊ လောလောဆယ် ပိုပြီးဆေးချာသွားအောင် အင်းစိန်က သေသူကိုစောမောင်ရဲ့ နေအိမ်ကို အရင်သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျုပ်တို့လူစု မောင်းနှင်လာသော ပိုဒုံကား စုတ်ကလေးသည် အင်းစိန် ခဝဲခြံ၌ရှိ သေသူ ကိုစောမောင်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကိုစောမောင်၏ နေအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် အမှုကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသဖြင့် အိမ် အောက်၌သာ စောင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင် တစ်ယောက်တည်းသာ နေအိမ်ပေါ်

သို့ တက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦး ရောက်တတ်ရာရာ စကား များကို ပြောဆိုနေစဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ပြီး ရွှင်ပြသောအမူအယာဖြင့်

“ကျုပ်ထင်တာ ဆေးချာသွားပြီဗျို့၊ အိမ်ရဲ့ အခန်းတောင့်က ဗီရိုကြီးရဲ့အောက်မှာ ဓာတ်ပုံထောင့်ကလေးကို စုတ်ဖြဲထားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံက တစ်စစီဖြစ်သွားလို့ တရားခံရဲ့ရုပ် ကို ဆက်စပ်ကြည့်လို့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်္ဂလာဒုံက အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ကိုပဲ သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော် သိတဲ့ ကပ္ပတိန်ရစ်ချက်က ရန်ကုန်ထဲကို
ရောက်နေတယ်၊ ခဏစောင့်ကြရအောင်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျုပ်တို့စုံထောက်ကျော်တစ်စုသည်
စစ်တပ်တစ်နေရာရှိ စစ်သားများအား ကိုယ်ခံပညာ သင်ကြားပေးနေ
သော နေရာသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုနေရာသည် အားကစားရုံတစ်ခုဖြစ်ပြီး မျက်နှာဖြူစစ်သား
ဆယ်ယောက်ဝန်းကျင်နှင့် အရှေ့တိုင်းသား ဂျပန်ဆရာတစ်ဦးကို
တွေ့ရှိရ၏။

ဂျပန်ဆရာသည် သိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး စစ်သား
များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ချုပ်နှောင်၍ ကိုင်ပေါက်သော
လှေကျင့်ခန်းကို ပြုလုပ်ပေးနေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် သိုင်းပညာနှင့် အလှမ်းဝေးလှ
သဖြင့် ကိုမင်းအောင် အနီးသို့ကပ်၍ ကျွန်ုပ်က

ကျွန်ုပ်တို့ ကားကလေး မင်္ဂလာဒုံသို့ ရောက်သောအခါ
စစ်တပ်ဂိတ်၌ စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ကတ်များပြု၍ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ
၏။ ထိုစဉ်က မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်ဝင်းအတွင်းရှိ ဥယျာဉ် ပန်းမာန်များ
အလွန်လှပကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကားကို အဆောက်အအုံ
တစ်ခု အရှေ့သို့ မောင်းနှင်စေပြီး ကျုပ်တို့လူစုကို ကားအနီး၌ပင်
စောင့်ခိုင်းကာ ၎င်းတစ်ကိုယ်တည်း ဝင်ရောက်သွားလေ၏။
ခဏကြာလျှင် ပြန်ထွက်လာပြီး

“ သူတို့ ဘာလေ့ကျင့်နေတာလဲဗျ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ကွန်မင်ဒို တပ်သားတွေကို ဂျပန်နည်းပညာ သင်ပေးနေတာဗျ။ ဂျပန်ဆရာက လူတော်တစ်ယောက်ပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထို့နောက် ဂျပန်ဆရာသည် လေ့ကျင့်ခြင်းကို ရပ်နား၍ အရှေ့တိုင်းကိုယ်ခံပညာနှင့် ပတ်သက်သော ဗဟုသုတများကို ပြောပြလေ၏။

ဂျပန်ဆရာပြောသော ကိုယ်ခံပညာရပ်၌ တရုတ်ပြည်၌ အလွန် ကျော်ကြားသော ဝူရှူးသိုင်းပညာ၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၊ ဟူကန် တောင်တန်း စသည့် ဗဟုသုတများ ပါဝင်၏။

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း ကျော်ကြားထင်ရှားသော ဝူရှူးသိုင်းပညာရှင်များ အကြောင်းကို ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဂျပန်ဆရာက

“ ဝူရှူးသိုင်းပညာ အကျော်အမော်တစ်ဦးဟာ ဘယ်

လောက်ထိ အစွမ်းထင်သလဲဆိုရင် အထူး(၁၂)စင်တီမီတာရှိတဲ့ ဂရက်နိုက်ကျောက်ပြားကြီးကို လက်ဝါးစောင်းနဲ့ ရိုက်ပြီး ကွဲစေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ချိကုန်းပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာစွမ်း ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုရင် ကြက်ဥတစ်လုံးပေါ်မှာ တက်ပြီး ရပ်ပြတာတောင် ကြက်ဥ မကွဲပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာစွမ်းကောင်းလွန်းလို့ လေထဲကို လွှားခနဲ ခုန်ပြီး ရန်သူကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ဆင့်ပြီး သုံးကြိမ်ထိအောင် ကန်နိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူစစ်သားများအနက် ရိုင်းပြသူတစ်ဦးက

“ ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေက ယုံတမ်းစကားတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ မယုံဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဂျပန်ဆရာက မျက်နှာဖြူစစ်သားကို တည်ကြည်သော

အမူ အရာဖြင့်ကြည့်၍

“ အရှေ့တိုင်းကိုယ်ခံပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေကို မင်းတို့သိအောင် ပြောပြနေတာဖြစ်တယ်။ ယုံတာမယုံတာ ကျုပ်- မတတ်နိုင်ဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူ စစ်သားတစ်ယောက်က ဂျပ်နဲ့ ဆရာကို မထိလေးစားကြည့်၍

“ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အစွမ်းတွေထဲက တစ်ခုလောက်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လုပ်ပြနိုင်ရင် ကျုပ်တို့ယုံမယ်ဗျာ။ ယုံတမ်းစကားတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့လက်မခံဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အရှေ့တိုင်းက လူတွေဟာ အတွင်းအားတွေ၊ ကိုယ်အားပညာတွေလို ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒီပညာတွေကို ကြည့်ချင်လို့ အစွမ်းပြပါဆိုရင် ဘယ်သူမှ မပြနိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ် ဒဏ္ဍာရီတွေကို ချဲ့ကားပြောနေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ အနောက်တိုင်းသား

တွေက လက်တွေ့ကိုပဲ ယုံတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ကို လက်မခံဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အရှေ့တိုင်းသားတွေက စိတ်ကူးယဉ် ဒဏ္ဍာရီတွေကို ချဲ့ကားပြောဆိုနေတဲ့ လူလိမ်တွေပဲ ”

ဟု အရှေ့တိုင်း တစ်ခုလုံးကို စော်ကားသောစကားကို ပြောလေ၏။

မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ ရိုင်းပြသောစကားကို ကျုပ်တို့ ခုံထောက်ကျော်များ အားလုံးကြားသိပြီး ရင်ထဲ၌ မခံချိမခံသာ ဖြစ်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အင်္ဂလိပ် စစ်သားများအနီးသို့ ဖြတ်သန်းသွားပြီး ဂျပ်နဲ့ဆရာ၏ အနီး၌ရပ်ကာ လွန်စွာ အဆင့်အတန်းမြင့်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်

“ မင်းတို့ဟာ အရှေ့တိုင်းကို အလည်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေလိုမနေဘဲ ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကို စော်ကားသလို လုပ်နေတာ

ကိုး၊ အရှေ့တိုင်းက ပညာတွေရဲ့ နက်နဲမှုတွေကို မင်းတို့မသိဘဲ
မစော်ကားသင့်ဘူး၊ တကယ်တော့ ဂျပန်ဆရာပြောတဲ့ အရှေ့တိုင်း
ကိုယ်ခံပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေက အားလုံးအမှန်
အကန်တွေပဲ၊ ဒီပညာတွေရဲ့ ခက်ခဲနက်နဲမှုတွေကို အဆင့်အတန်း
မြင့်မားတဲ့ အရှေ့တိုင်း တစ်ခုလုံး လက်ခံထားကြတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် မဆီမဆိုင်
၎င်းတို့ကို ဝင်ရောက်ပြောဆိုသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မကျေ
မချမ်းကြည့်၍ စစ်သားတစ်ဦးက

“ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်တို့ကိုဘာကြောင့်
ဆရာလုပ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုပြောဖို့ အခွင့်အရေး
မရှိဘူး ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အင်္ဂလိပ်
စစ်သားများကို မထီလေးစားကြည့်၍

“ ငါဟာ အရှေ့တိုင်းသား မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ကွ၊
မင်းတို့က မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ ဧည့်သည်လာလုပ်နေပြီး အရှေ့တိုင်း
ပညာတွေကို စော်ကားနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်သား
တစ်ယောက် အနေနဲ့ မင်းတို့ကို ဆုံးမဖို့အခွင့်အရေး ရှိတယ်ကွ၊
မင်းတို့ လက်တွေ့သမားတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် အရှေ့တိုင်းပညာရဲ့
အစွမ်းကို မင်းတို့ကို လက်တွေ့ပြမဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောကာ အားကစားခန်းမနံရံ၌ ချိတ်ထားသော တုတ်တို
များကို မျက်လုံးထွေကြည့်၍ တုတ်တိုတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူကာ

“ မင်းတို့ စုစုပေါင်း လူ (၁၃)ယောက်ရှိတယ်၊ ဟောဒီ
တုတ်တွေယူပြီး ငါ့ကို မညာမတာ ရိုက်ကြပါ၊ မင်းတို့ငါ့ကို
တိုက်ခိုက်လို့ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ငါ အာမခံ
တယ်၊ အရှေ့တိုင်းကိုယ်ခံပညာအစွမ်းကို ပြချင်လို့ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများအနက် ရိုင်းပြဟန်

ရှိသော စစ်သားတစ်ယောက်က

“ ကျုပ်တို့ စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို စမ်းသပ်ရမယ်ဆိုရင် သိပ်သဘောကျတယ်၊ တုတ်ချောင်းလက် လွှတ်ကျရင် အရှုံးလို့ သတ်မှတ်မယ် ”

ဟု ပြောကာ နံရံ၌ ထောင်ထားသော တုတ်များကို သွား ရောက်ယူငင်လေ၏။ ကျန်သောစစ်သားများကလည်း တုတ်တိုများ သွားရောက်ယူငင်လေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍

“ ကိုမင်းအောင်တော့ မလွယ်ဘူးဗျို့၊ စစ်သားတွေကြည့် ရတာ သန်မာထွားကြိုင်းလိုက်တာ၊ အရပ်ကြီးတွေကလဲ ကလန် ကလားကြီးတွေ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကို ကြည့်၍ ကိုမင်းအောင်အတွက် စိုးရိမ်မိလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က

၎င်းတို့ကို ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်အောင်မလုပ်ဟု ကတိခံထားသဖြင့် ကိုမင်းအောင်အတွက် ပိုမို၍ အန္တရာယ်များလေ၏။

အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် အုပ်စုအားကိုးဖြင့် ကိုမင်းအောင် ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်မှာ သေချာ၏။ အင်္ဂလိပ် စစ်သား များအနေဖြင့် ၎င်းတို့လက်အောက်ခံ နိုင်ငံသားတစ် ယောက်က အုပ်စိုးသူ နိုင်ငံသားများအား ပမာမခန့် ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်းသည် မျက်စိ စပါးမွှေး စူးစရာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုမင်းအောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက် အောင် ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်မှာ သေချာ၏။

အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် တုတ်တိုများကိုယ်စီကိုင်၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင် အနီးသို့ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် တိုးကပ်သွား လေ၏။

ပြီးနောက် စက်ဝိုင်းကို ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းအောင်ပြုလုပ်ပြီး

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို လူအင်အားသုံး၍ ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ရန် ကြံစည်ထားပုံရ၏။

ဂျပန်ဆရာသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်

“ သတိထား မိတ်ဆွေ၊ သူတို့အားလုံး အင်အားသန်မာ ကြတယ် ”

ဟု သတိပေးလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် မစိုးရိမ်ရန် လက်ကာပြု၍

“ အရှေ့တိုင်းရဲ့ ကိုယ်ခံပညာအစွမ်းကို ဒီကောင်တွေ နားလည်ရုံကလေးပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာဖြူစစ်သားများ သည် ညာသံပေး၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တုတ်ကိုယ်စီဖြင့်

ဝိုင်းဝန်း ရိုက်နှက်ကြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လျင်မြန်စွာ ရွှေ့လျား၍ စစ်သားနှစ်ယောက်အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး တုတ်တိုဖြင့် ရှေ့ယမ်းလိုက် ရာ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် အားခနဲအော်၍ တုတ်တိုနှစ်ချောင်း လွှတ်ကျသွားလေ၏။ ဂျပန်ဆရာသည် စစ်သားများ လွှတ်ကျသွား သော တုတ်တိုနှစ်ချောင်းကို ကောက်ယူသိမ်းလိုက်၏။

စစ်သားများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အုပ်စုအားကိုး ပြီး ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြ၏။ သို့သော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အလွန်အရှောင်အတိမ်းကောင်းပြီး ညာခြေဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် လှမ်းကန်လေရာ စစ်သားများ၏ တုတ်တိုများ မြေပေါ်သို့ တဖြောင်း ဖြောင်း ကျလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် စစ်သားများ တုတ်ချောင်း တစ်ချောင်းပြီးတစ် ချောင်း ကြမ်းပေါ်သို့ကျသွားလေ၏။ တုတ်ချောင်းလက်ဝယ်မရှိ

၉၈ မင်းမြတ်သူရ

တော့သော စစ်သားများသည် တိုက်ပွဲအတွင်းမှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထွက်ပေးကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ တုတ်ချောင်းကိုင်ထားသော စစ်သားလေး ယောက်သားကျန်တော့၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူ၏လက်ထဲရှိ တုတ်တိုကို ဂျပန်ဆရာရှိရာသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီး လက်နက်မှ အနေအထားဖြင့် စစ်သားများကို လှပစွာ ခုခံလေ၏။

စစ်သားများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ထိမှန်အောင် ကြိုးစားတိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့သာ မောပန်းနွမ်းနယ် လာ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အေးဆေးသက်သာစွာပင် ရှောင် တိမ်းနေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စစ်သားများနှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း ကလေးများလက်မှ တုတ်များကို လူကြီး

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၉၉

တစ်ယောက်က လုယူသကဲ့သို့ လွယ်ကူစွာ လုယူပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကာ အရှုံးပေးလိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးလည်း အားရဂုဏ်ယူစွာ ဖြင့် လက်ခုပ်တီးလိုက်လေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးရင်း

“ကျုပ်တော့ လက်ခုပ်တီးရင်း ကြက်သီးတွေတဖြန်းဖြန်း ထလိုက်တာဗျာ၊ ကိုမင်းအောင်က မျက်နှာဖြူစစ်သားတွေကို ဒါမြန်မာကွလို့ အစွမ်းပြလိုက်သလိုပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျပန်ဆရာကလည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင် ၏ အစွမ်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ချီးမွမ်းသောစကားကိုပြော လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အနီးသို့ မျက်နှာဖြူစစ်သားများ

ရောက်ရှိလာပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းချီးမွမ်းကြလေ၏။

မျက်နှာဖြူစစ်သားများ၏ ခေါင်းဆောင်က

“မိတ်ဆွေရဲ့သိုင်းပညာက အံ့မခန်းပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်သက်သာမှာ ဒီလောက်အစွမ်းထက်တဲ့ ပညာရှင်မျိုးရှိတယ်လို့ မထင်ဘူးဗျ။ အခုတော့ ကိုယ့်တွေကြုံလို့သာ ယုံလိုက်ရတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး နောင်တရပါပြီ။ နောက်ဆိုရင် အင်မနက် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အရှေ့တိုင်းက ပညာရပ်တွေကို မစော်ကားစွာ တော့ပါဘူးဗျာ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“မင်းတို့ရဲ့ဆရာ ပြောသွားတဲ့ တစ်ချက်ခုန့်ပြီး သုံးချက်ကန် နိုင်တဲ့ အရှေ့တိုင်း တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျုပ်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ တစ်ချက် ခုန့်ပြီး သုံးချက်ကန်တဲ့ပညာရပ်ကို ကြိုတုန်းမှာ လက်တွေ့ပြမယ်

လေ့လာသွားပေတော့”

ဟုပြောကာ ခန်းမဆောင်၏ တစ်ဖက်သို့ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။ ပြီးနောက် ခြေနှစ်ဖက်ကိစ္စ၍ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်လိုက်ပြီး “ကျား” ခနဲ အော်ကာ လေထဲသို့ လွှားခနဲ ပြေးခုန် လိုက်၏။

ပြီးနောက် လေထဲမှာပင် ခြေဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် သုံးချက်ပြည့်အောင် ကန်ပြလေ၏။

ထိုခြေကန်ချက်များသည် အလွန်ပြင်းထန်လှသဖြင့် ထိမှန်သူ သည် မြေပေါ်သို့ တုံးခနဲ လဲကျစေလောက်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လေထဲသို့ ခုန်လွှား၍ သုံးချက် ဆင့်ကန်ပြီး မြေပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လှလှပပကျလေ ရာ မျက်နှာဖြူစစ်သားများသည် အားရကျေနပ်စွာဖြင့် လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြ၏။ ဂျပန်ဆရာသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်

၏အနီးသို့ အလွန်ကြည်ညိုလေးစားဟန်ဖြင့် ရောက်လာပြီး

“ဒီနေ့ကတော့ ကျုပ်အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ကိုယ်လုံ့ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ တစ်ချက်နှုန်းပြီး သုံးချက်ကန်နိုင်တဲ့ ပညာရှင်ကို ဒီနေ့အထိ မမြင်ဖူးဘူး။ မိတ်ဆွေရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ဒီနေ့မြင်ခွင့်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်”

ဟုချီးမွမ်းစကားပြောလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကဲ့သို့ လေထဲတွင်တစ်မျက်နှုန်းပြီး သုံးချက်ဆင့်ကန်နိုင်သော ပညာရှင်တစ်ဦး နှစ်ပေါင်းများစွာအကြာတွင်မှ ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ ကမ္ဘာကျော်တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင် မင်းသား လီရှောင်လုံ(ခေါ်)ဘရစလီပင်ဖြစ်သည်။

(စာရေးသူ)

ထို့နောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မျက်နှာဖြူ စစ်သားများကို နှုတ်ဆက်၍ စစ်တပ်မော်ကွန်းဌာနသို့ ထွက်ခွဲရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မိတ်ဆွေ ကပ္ပတိန်ရစ်ချက်ရောက်ရှိနေ၍ ကပ္ပတိန်ရစ်ချက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရုံးခန်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဖော်ရွေစွာဖြင့် ကာပီ မှန်များဖြင့်စဉ်းစားလေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူနှင့်အတူ ယူဆောင်လာသော မက်ဆိဂိုတေးမီးယား စစ်သည်တစ်စု၏ ဓာတ်ပုံကိုပြကာ

“ဒီဓာတ်ပုံမျိုး ခင်ဗျားဆီမှာရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကပ္ပတိန်ရစ်ချက်က ခေါင်းညိတ်၍

“မက်ဆိုပိုတေးမီးယားနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုရင်တော့
ဂိုလိမ့်မယ်၊ မြန်မာထဲက မက်ဆိုပိုတေးမီးယားထွက်တာ နည်းတယ်၊
ခဏစောင့်ပါ”

ဟုဆိုကာ စစ်သည်တစ်ဦးအားခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း
ပြောကာ ဓာတ်ပုံကို ရှာဖွေခိုင်းလေ၏။

ခဏကြာလျှင် စစ်သားပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ကပ္ပတိန်
ရစ်ချက်၏လက်သို့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို အပ်လေ၏။ ထိုပုံသည်
ဆားပုလင်းမင်းအောင် ယူဆောင်လာသောဓာတ်ပုံနှင့် တစ်ထေရာ
တည်းတူလေ၏။ ဓာတ်ပုံသည် အကောင်းပကတိဖြစ်၍ စုတ်ပြနေ
သော နေရာမှ စစ်သည်၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထောင့်ဘက်ဆုံး၌ ထိုင်နေသော

စစ်သည်၏အကြောင်းကို သိလိုကြောင်းပြောလေရာ ဓာတ်ပုံရှာဖွေ
ပေးသော စစ်သားသည် အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး
ခဏကြာလျှင် ပြန်ရောက်လာ၏။

ထိုစစ်သားနှင့်အတူ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူဆောင်လာပြီး
စာရွက်၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင် သိလိုသော အချက်အလက်များကို
ရေးသားထားလေ၏။

ဓာတ်ပုံ၏ထောင့်ဘက်ဆုံး၌ ထိုင်နေသော စစ်သား၏
အမည်မှာ ရမ်းဘိုဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်အရှေ့မြောက်စွန်း၌ နေထိုင်သော
တာအိုမျိုးနွယ်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ရမ်းဘိုသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်၌ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရာမှ အိန္ဒိယသို့ ရောက်ရှိပြီး အထက်အရာရှိ၏ အမိန့်
မနာခံမှုကြောင့် စစ်ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးကာထောင်ဒဏ်တစ်နှစ် ကျခံ
ခဲ့ရပြီး စစ်တပ်မှ ထုတ်ပယ်ခံရသည် ဆို၏။

ရမ်းဘိုနှင့်အတူ အမိန့်မနာခံမှုကြောင့် ထုတ်ပယ်ခံရသော
မြန်မာစစ်သားတစ်ဦး၏အမည်မှာ စောမောင်ဟူ၍ သိရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မိမိသိလိုသော အချက်အလက်
များကို ရှာဖွေပေးသော ကပ္ပတိန်ရစ်ချက်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ပြောကာ မင်္ဂလာခုံစစ်တပ်မှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အပြန်လမ်း၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တစ်စုံတရာကို
လေးနက်စွာစဉ်းစားပြီး လိုက်ပါလာ၏။ ကျွန်ုပ်က ငြိမ်ချွန်သား
ကောင်းနေသော ကိုမင်းအောင်ကို ကြည့်၍

“ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ ကိုမင်းအောင် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ရမ်းဘိုဆိုတဲ့ တာအိုလူပျို တစ်ယောက်ဟာ သေသူ
ကိုစောမောင်နဲ့အတူ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ စစ်မှုထန်နေတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ယမှာ အထက်အရံရှိရဲ့
အိမ်ကို မနာခံလို့ဆိုပြီး စစ်ခုံရုံးတင်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီအချက်လေးတွေ
က တိုက်ဆိုင်နေတယ်ဗျ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီအမှုမှာ အထူးခြားဆုံးက
သစ်တော်သီးလေး တစ်မြွှေးပဲဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ တရားခံဟာ ရမ်းဘို ဆိုတဲ့လူဆိုတော့ သူ့နာမည်က
ထူးဆန်းတယ်နော်၊ တိုင်းရင်းသား နာမည်နဲ့တူတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ရမ်းဘိုဆိုတဲ့လူဟာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊ မက်ဆို
ပိုတေးမီးယား စစ်ပြန်တစ်ယောက်ဆိုတော့ စွန့်လွှတ် စွန့်စားပုံတဲ့
သတ္တိရှိမှာပဲ၊ လူသတ်မှုကို ပီပီရီရီ ကျူးလွန်ပုံထောက်တော့
ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးလဲ ကောင်းပုံရတယ်။ နောက်ပြီးတော့
ရမ်းဘိုဟာ အဆင့်မြို့တိုက်ခိုက်ရေး ပညာရှင်တစ်ယောက်ဗျ။ သူဟာ

မခင်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ လည်ပင်းကို နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ မေ့မြောသွား
အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ သူဟာ
ကျုပ်တို့အတွက် ပြိုင်ဘက်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ ကိုမင်းအောင် ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စတွေ
နီးစပ်နေပြီလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ဦးပေါ်ဦးကြီး
ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အဖြေကိုမိ၍
အင်းဖိနပ်အိုင်ဒီဉ် စုံထောက်မင်းကြီး၏ မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုရမည်
မဟုတ်ပါလား။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ တရားခံ မဖမ်းနိုင်တဲ့အမှုဆိုတာ လောကမှာ မရှိပါဘူး၊

ဒါပေမဲ့ သဲလွန်စ ကွင်းဆက်လေးတွေကို စောင့်ရမယ်၊ ဒီအမှုမှာ
လည်း သဲလွန်စလေး နည်းနည်းလိုနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်
တရားခံကို ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန် ဖမ်းပေးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောမပြ
နိုင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်
၏ စကားကြောင့် သက်ပြင်းချပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်လေတော့၏။

၁၁၀. မင်းမြတ်သူရ

ခို

အင်းစိန်ခဲဝဲခြံလူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာများ၌
မပြတ် ဖော်ပြကြလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ သတင်းစာဖတ်သော
လူများအားလုံး အင်းစိန်ခဲဝဲခြံလူသတ်မှု အကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား
ဖတ်ရှုနေကြ၏။

စီအိုင်ဒီရှိ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ခဲဝဲခြံလူသတ်မှုကို ယနေ့
ထက်တိုင် မဖော်ပြနိုင်သဖြင့် စုံထောက်များကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း

တောနာစာပေ

သားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၁၁

လေတော့၏။

စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်၊ ကိုတင်လှ အစရှိသော အစွမ်းအစ
မရှိသည့် စုံထောက်များသည် မင်းကြီးကို တရားခံအား အမြန်ဆုံး
ဖမ်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိလှိုင်လှိုင်ပေးလေ၏။

သို့သော် ယနေ့ထက်တိုင် တရားခံဖမ်းမပေးနိုင်သဖြင့်
စုံထောက်မင်းကြီးက ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စီအိုင်ဒီသို့
ရောက်ရှိနေသော ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးအား ကျောက်ခမြင်း
နေအိမ်မှ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စီအိုင်ဒီ၌ မင်းကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း
ကို မခံနိုင်သဖြင့် ဖိနှိပ်ကားစုတ်ကလေးပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း
တက်၍ စက်နှိုးလေ၏။

ပြီးနောက် ကားကိုဦးခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ပြီး စီအိုင်ဒီရုံးခနဲ

တောနာစာပေ

ရှိ ကာကွာနိုင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော ကိုစိန်မြင့်တို့လူစု
၏ အရှေ့၌ ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ ဦးပေါ်ဦးက

“ဟဲ ဟဲ ကျုပ်တို့တော့ နတ်သမီးလေးတွေနဲ့ တွေ့ဖို့၊
သွားပြီ ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့တော့ မင်းကြီးရဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုဒဏ်ကို
ခံလိုက်ပေဦးတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် မခံချိမခံသာ
အမူအရာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်! ကိုတင်လှ စသော စီအိုင်ဒီရို
စုံထောက်တချို့သည် ၎င်းတို့၌ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းမရှိဘဲ
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အသားလွတ် မနာလိုဝန်တို နေသူများ
ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် အရည်အချင်းမရှိပါဘဲလျက် ဆားပုလင်း
မင်းအောင်ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ ၎င်းတို့လူစု မည်သို့ပင်

ယှဉ်ပြိုင်စေကာမူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ထိခိုက်နစ်နာအောင်
မလုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။

စီအိုင်ဒီရို ခက်ခဲနက်နဲသော အမှုမှန်လျှင် ဆားပုလင်း
မင်းအောင်ကသာ တရားခံကို ဖမ်းဆီးပေးသည်သာ ဖြစ်၏။

ကျုပ်တို့စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦး ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏
နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ မှော်ဘီမြို့ဘက် ခဏသွားမယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ အားတယ်
မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

“ ကိုမင်းအောင်အတွက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ

မအားဘူးဆိုတာ မရှိစေရဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မှော်ဘီမြို့သို့ ကားကို ကိုယ်

တိုင်မောင်းလေ၏။ လမ်းခရီး၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ မှော်ဘီမြို့စွန့်မှာ ဆာမူနား ဆိုတဲ့ တိုင်းရင်းသား
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒေါ်ဆာမူနားဟာ မြန်မာပြည်
အနှံ့လှည့်ပြီး သွားလာရင်း မိဘမဲ့တိုင်းရင်းသားကလေးတွေကို
မှော်ဘီမြို့ကြီးကို ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစုထားတယ်။ အဲဒီကလေးတွေရဲ့
ဓလေ့စရိုက်တွေကို သွားလေ့လာမလို့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် အမှုကို စိတ်ဝင်စားခြင်း
မရှိသဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းခြင်း မပြု
တော့ချေ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မှော်ဘီမြို့သို့ ရောက်သော
အခါ မြို့စွန့်ရှိ ခြံကြီးသို့ ဦးတည်သွားလာခဲ့၏။

မြို့စွန့်ခြံကြီး၌ ဒေါ်ဆာမူနားဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး၏

တိုင်းရင်းသားကလေးငယ်များ ဂေဟာသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ဆာမူနားသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို မြင်သောအခါ
နှိုက်လှဲ ပျူငှာသော အမူအရာဖြင့်ကြိုဆိုလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဒေါ်ဆာမူနားနှင့် ဓဏမျှစကား
ပြောဆိုပြီးနောက် ဒေါ်ဆာမူနား၏ တိုင်းရင်းသားဂေဟာ၌ ရောက်
နေသော တာအိုလူပျို့ ကလေးငယ် သုံးဦးကို ကြည့်ရှုလိုကြောင်း
ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ဆာမူနားက

“ ဆရာတို့ကို ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံတစ်ခုပေး
နိုင်တယ်။ လောလောဆယ် တာအိုကလေးငယ်သုံးယောက် ဆော့
သမားနေတာကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ပါလား ”

ဟု အကြံပြု၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဆရာမကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ် သိပ်ကောင်းပါတယ် ”

၁၁၆ မင်းမြတ်သူရ

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ဆာမူနားသည် ဆားပုလင်း မင်းအောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား တိုင်းရင်းသားဂေဟာ၏ အနောက်ဘက်မီးခိုးဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မီးဖိုဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်တစ်ချပ်ကို မသိမသာ ဟလိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“မီးဖိုဆောင်နောက်က တရုတ်စကားပင်အောက်မှာ ဆေးကစားနေတာ တာအိုကလေးငယ်တွေပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ဟန်ချစ်စဖွယ် ကလေးငယ်သုံးဦး ဆော့ကစားနေပုံကို မသိမသာ စောင့်ကြည့်လေ၏။

တာအိုက ကလေးငယ်သုံးဦးအနက် တစ်ဦးမှာ မိန်းကလေး

ဖြစ်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးမှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ကလေးငယ် သုံးဦးသည် ပုံပြင်ဆန်ဆန် ကစားနည်းတစ်ခုကို စတားနေပုံရ၏။

တာအို ယောက်ျားလေးတစ်ဦးသည် မိန်းကလေးအား တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်သောအမှုအရာ ပြုလုပ်သောအခါ မိန်းကလေးသည် ခြေပေါ်၌ လဲကျသွားလေ၏။

မိန်းကလေးအား တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်သော တာအိုကလေးငယ် သွက်ခွာသွားသောအခါ ကျန်သော တာအိုကလေးငယ်သည် ဆဲကျနေသော မိန်းကလေး၏ အနီး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချ၍ စက်သီးဆုပ်ကာ အံ့ကိုကြိတ်သော အမှုအယာ ပြုလုပ်၏။ ငိုသိုဟန် သည်း ပြုလေ၏။

ထို့နောက် တာအိုကလေးသည် တုတ်ဖြင့်ရိုက်နှက်သွားသော ကလေးငယ်ကို လိုက်လံရှာဖွေဟန် ပြုလေ၏။ ၎င်းတို့၏

အမူအရာကိုကြည့်၍ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ကလေးတွေရဲ့ ကစားနည်းက ထူးခြားတယ်နော်၊ ပြဇာတ် ဆန်နေသလိုပဲ၊ မြန်မာကလေးတွေရဲ့ ကစားနည်းနဲ့မတူကွဲပြားတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ကလေးငယ်နှစ်ဦးသည် တရုတ်စကားပင်အောက်၌ သွား ရောက်တွေ့ဆုံကြ၏။ ထိုသို့တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်ုပ်တို့လူစု နားမလည် သော ဘာသာစကားဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း မိန်းကလေးအတွက် ငိုယိုသော ကလေး ငယ်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သစ်တော်သီးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ် လိုက်၏။ ထို့နောက် အိတ်ထဲမှပင် မောင်းချစားငယ်ကို ထုတ်၍ သစ်တော်သီးနှုတ် တစ်ခြမ်းခြမ်းလိုက်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကလေးငယ်၏ အမူအရာကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင်

ကလေးငယ်သည် သစ်တော်သီးကို တကျွတ်ကျွတ် ဝါးစားပြီး အစေ့များကို ထွေးထုတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် တုတ်ကိုင်ထားသောလက်နှင့် အပြန်အလှန် ထိုး ကြိတ်ဟန်ပြုကြ၏။ ထိုသို့ ထိုးကြိတ်ပြီး တုတ်ကိုင်ထားသော ကလေးငယ်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးဟန် သရုပ်ဆောင် လေ၏။ ထိုအခါ အနိုင်ရသွားသော ကလေးငယ်က လဲနေသော ကလေးငယ်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ကျန်ရှိသော သစ်တော်သီး တစ်ခြမ်းကို အလေးအနက် အမူအရာဖြင့် တင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်ဖျစ်တီး၍

“သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းအကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပြီဗျို့၊ တကယ်တော့ သစ်တော်သီး တစ်ခြမ်းခြမ်းပြီး တကယ်ကျန်တဲ့ တစ်ခြမ်းကိုတော့ ရန်သူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဆုတောင်းပြီး တင်ထားလိုက်တယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို တာဆိုကလေးငယ်တွေကို

မေးကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးငယ်တွေက မြန်မာ စကားကို ကောင်းကောင်းနားမလည်တဲ့အတွက် မေးမြန်းလို့ မရဘူး။

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်တို့ ပြန်ကြမယ်ဗျို့။ ဒီအမှုမှာ သစ်တော်သီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရပြီ။ ကလေးတွေဆီက ဒီထက် ပိုပြီး ဘာမှသိရတော့မယ် မထင်ဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာမကြီး ဆာမူးနားကို နှုတ် ဆက်၍ တိုင်းရင်းသားကလေးငယ်များအတွက် ငွေအနည်းငယ် လှူဒါန်းပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားမောင်းရင်း

“လူသတ်မှုဟာ ကျုပ်ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးလေးနက်

သွားပြီဗျ။ ရမ်းဘိုဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရန်သူကို ရိုးရာပုံစံအတိုင်း တလဲစား ချေတိုက်ခိုက်သွားတာပဲ။ ဒီအမှုမှာ ကွင်းဆက်တစ်ခုပြတ် ကျန်နေတယ်။ ကွင်းဆက်ကို ရပြီဆိုရင်တော့ တရားခံကို ဖမ်းမိမှာပါ။ ကျုပ်တို့အချိန်ကိုတော့နည်းနည်းစောင့်ရမယ်။ သစ်တော်သီး တစ်ခြမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုတော့ ရှိပုံရတယ်။ သစ်တော်သီးဟာ အတော်ရှေးကျတဲ့ အသီးတစ်မျိုးပဲ။ ခရစ်တော် မပေါ်မီကတည်းက သစ်တော်သီးရှိတယ်။ ဂရိစာဆိုကြီး ဟိုးမားရဲ့ စာများထဲမှာ သစ်တော် သီးပါတယ်ဆိုတော့ အဲဒီခေတ်ကတည်းက သစ်တော်သီးရှိပုံရတယ်။ ရောမစာပေတွေမှာလဲ သစ်တော်သီး အကြောင်းပါတယ်ဆိုတော့ ရောမတွေလဲ သစ်တော်သီးစားခဲ့ ဖို့တယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ကျုပ်ကတော့ သစ်တော်သီးကို အသားကြမ်းတဲ့အတွက်

၁၂၂ မမမြတ်သူရ

သားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၂၃

ပန်းသီးလောက်တောင် မကြိုက်ဘူးဗျ၊ ဦးပေါ်ဦး ကြီးကတော့

ကြိုက်ရင်ကြိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွပ်တို့သည် သစ်တော်သီး ကစ်ခြမ်းအမှုကို
မဖော်ထုတ်နိုင်၍ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ မသွားဘဲ တရုတ်တန်းရှိ
လောင်း ကစားဝိုင်းများ၌သာ အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။

ကံကောင်းထောက်မ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် လောင်း
ကစားဝိုင်းများ၌ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နိုင်ပွဲဆက်ပြီး ပွဲပေါက်တိုးနေ
လေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက သူ၏ ဖောင်းကားနေသော ငွေထုပ်ကြီးကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍

“သစ်တော်သီး တစ်ခြမ်းအမှုကတော့ မပေါ်သေးဘူး။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ လောင်းကစားပိုင်းတွေမှာ စီးပွားဖြစ်နေ ပြီ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် စီအိုင်ဒီက ပင်စင်သွားတဲ့အခါ လောင်းကစား ပိုင်းတွေမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းရမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ တပည့်ကလေးတစ်ဦးသည် ကျုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော ဟိုတယ်သို့ ချောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင်ကို ထည့် လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စာထဲတွင်

အိုင်ဒီ

သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိလွန်းစရာရှိ

ဒီနေ့ညနေလာခဲ့ရဦး။

ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လောင်းကစား ပိုင်း၌ နိုင်ငံပွဲများ ဆက်နေရာမှ ကိုမင်းအောင်၏ စာရောက်ပြီးချိန်မှစ၍ အခွံကြီးရုံးလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ နိုင်ငံသူငွေများအားလုံး တက်တက်စင်အောင် ကုန်စင်သွားလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် မိမိနိုင်ထားသော ငွေထုပ်ကြီးကို နှမြောတသဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကြွေတစ်လှည့် ကြွက်တစ်ခုနဲ့ ဆိုတာ ဒီလိုပါလားဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တို့က လောင်းကစားနဲ့ အကျိုးမပေးဘူးဗျာ၊ စုံထောက်က စုံထောက်လုပ်တာပဲ၊ ကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ပါသမျှ ငွေများကုန်သွားသဖြင့် တရုတ်တန်းဂျင်ဝိုင်းများမှ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ၏နေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက် သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကအသင့်စောင့်နေပြီး ကားပေါ်သို့

တက်လိုက်ကာ

“ကန်တော်ကြီးကို မောင်းဖို့၊ ဒီနေ့ညနေ ကန်တော်ကြီး ကနေဒီကျွန်းမှာ တာအိုလူမျိုးတွေရဲ့ မိတ်ဆုံစားပွဲရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေလဲ ရှိတယ်ကြားတယ်၊ တရားခံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စရာနိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် စိတ်လက်မကြည်မသာ ဖြစ် ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ ကားကိုဆောင်နှင်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဆားပုလင်းမင်းအောင် တရားခံဖမ်းခြင်း မဖမ်းခြင်းထက် တရုတ်တန်း ကူရ်ဝိုင်းများ၌ ရှုံးနိမ့်သွားသော ငွေများကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်တို့အမှုအရာကို ကြည့်၍ ပြုံးလှိုက်ပြီး

“အိုင်ပီတို့ လောင်းကစားဝိုင်မှာ ရှုံးလာပြီထင်တယ်၊ တကယ်တော့ လောင်းကစားပွဲမှာ ရှုံးခြင်းနိုင်ခြင်း မရှိဘူးဗျ၊ ဘဇာဇာတ်ခုံမှာလဲ ဒီလိုပဲ ရှုံးခြင်းနိုင်ခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကံဇာတ်

ဆရာရဲ့ အလိုကျ ကပြနေရတာချည်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နက်နဲသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်းနိုင်ဘဲ

“ကိုမင်းအောင်ကသာ မရှုံးဘူးပြောတယ်၊ ဒီနေ့ ကျုပ်တို့နိုင် ထားသမျှ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ကုန်သွားပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုမင်းအောင်က လေးနက်သော အမူအရာဖြင့်

“ဒီနေ့ရှုံးရင် နောက်နေ့နိုင်မယ်၊ နောက်နေ့ရှုံးရင် နောက်နေ့ ပြန်နိုင်မယ်၊ ရှုံးလိုက်နိုင်လိုက် လောကကြီးမှာ အိုင်ပီတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝကို အရှံသမားလို့ သတ်မှတ်နေရတာလဲ၊ ဒီဘဝမှာ ရှုံးသွားရင်တောင် နောက်ဘဝမှာ ပြန်နိုင်တတ်တယ်ဗျ၊ ဘဝ သံသရာဆိုတဲ့ စကားရှိတာပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ကောင်းပြီ ကိုမင်းအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဉာဏ်နဲ့

www.burmeseclassic.com

၁၂၈ မယ်မြတ်သူ

လိုက်မမိတော့ဘူး၊ ကန်တော်ကြီးတောင်ရောက်နေပြီ၊ တရားခံကို
ဘယ်လိုရှာကြမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကနေဒီကျွန်း
တစ်ဝိုက်ရှိ ရပ်ထားသော ကားအချို့ကို ကြည့်၍

“ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ယူနန်ပြည်နယ်ဘက်က တာအိုလူမျိုး
တွေ ရောက်လာပြီး ကနေဒီကျွန်းမှာ မိတ်ဆုံစားပွဲ လုပ်ကြမှာ
ဒီသတင်းကို ကျုပ်ရဲ့တပည့်ကျော် နင်ဂျာလေးတွေဆီက ရတာ
တကယ်တော့ ကျုပ်တပည့် နင်ဂျာလေးတွေဟာ ကျုပ်အတွက်
ပုလိပ်တွေထက်တောင် တန်ဖိုးရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရန်ကုန်မြို့
အတွင်းရှိ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ် အစရှိသည့် ပစ္စည်းများကို
ရောင်းဝယ်သော လူငယ်လေးများကို မုန့်ဖိုးပေး၍ ၎င်းတို့ထံမှ
သတင်းရယူလေ့ ရှိ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံနှိပ် ၁၂၉

ထိုလူငယ်လေးများကို ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျပန်
နင်ဂျာများနှင့် တင်စားကာ နင်ဂျာလေးများဟု ခေါ်ဆိုလေ့ရှိ၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အားလပ်သောအချိန်၌ ထိုလူငယ်လေး
များကို ၎င်းအိမ်သို့ခေါ်၍ စုံထောက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော
အခြေခံပညာ ရပ်များကို သင်ကြားပေး၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကနေဒီကျွန်းအပေါက်ဝသို့
ရောက်သောအခါ ကွမ်းယာဆေးလိပ်ရောင်းသော လူငယ်လေး
တစ်ဦး၏အနီးသို့ကပ်ကာ တီးတိုးမှာကြားနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု ကနေဒီကျွန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ
ညနေစောင်းမှောင်ရိပ်ျိုးစဖြစ်သဖြင့် သစ်ပင်များ၌ ရောင်စုံမီးများ
တောင် ပွင့်နေပြီဖြစ်သည်။

ကနေဒီကျွန်း တစ်နေရာ၌ စားပွဲဝိုင်းများခင်းကျင်းထားပြီး
ဆိုစားပွဲဝိုင်းများ၌ တာအိုလူမျိုးဖြစ်ဟန်တူသူများ ရှိနေကြ၏။

ချောမောလှပသော တာအိုအမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖော်ရွေသော အမူအရာဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မိန်းမလှလေးက

“အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာတွေလေးသုံးဆောင်ပါရှင်၊ စင်မြင့်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ ရိုးရာအကတွေ ဖျော်ဖြေပါမယ်၊ ကပြပြီးရင် ရိုးရာပြဇာတ်တစ်ပုဒ်နဲ့လဲ တင်ဆက်စီစဉ်ထားပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမလှလေး ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဒီကောင်မလေး စကားပြောတာ ကြည့်လို့ကောင်းလို့တာ၊ မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်တစ်ယောက်လို့ပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

တာအိုလူမျိုးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ၎င်းတို့လူမျိုးများ ဓမ္မတရားနန်းသိသော်လည်း မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုသာ ဖော်ရွေခွာကျွေးမွေးပြုစုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု အစားအစာများကို စားသောက်နေစဉ် စင်မြင့်ဆီမှ တာအိုလူပျိုဖြူကလေးများက ရိုးရာအကများဖြင့် စတင်ဖြေဖျော်နေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တာအိုလူမျိုးများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မလွတ်တမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် တာအိုရိုးရာအစားအစာများကို နှစ်ခြိုက်စွာ စားသောက်နေလေ၏။

စင်မြင့်ဆီမှ တာအိုအကများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဖြေဖျော်နေလေ၏။ တာအိုလူမျိုးအဘိုးကြီးတစ်ယောက် နှစ်ယောက် ခေါ်ပေါ်သို့ တက်၍ စကားပြောကြ၏။

ခဏကြာလျှင် တာအိုလူမျိုးများ ပါဝင်သော ပြဇာတ်တို
တစ်ပုဒ်ကို ကပြလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ပရိသတ်ထံရှိ
လူများကို သိန်းစွန်ရဲကဲ့သို့ စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ
၏။ ကျွန်ုပ်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“အခြေအနေ ထူးပြီလား ကိုမင်းအောင်”

ဟူ၍ မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“မထူးသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်ရှာနေတဲ့လူကို မတွေ့သေးဘူး
ဒီနေ့ ညတော့ တရားခံကို မတွေ့တော့ဘူးထင်တယ်။ ကျုပ်တို့
အတွက် နောက်ဆုံးအဖွင့်အရေးတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ အဲဒါကတော့
တာအိုပြဇာတ်ပဲ။ ဒီပြဇာတ်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့သူတွေကို စောင့်ကြည့်
ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော
တာအိုပြဇာတ်ကို မကြည့်ဘဲ စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ တစ်ပိုင်းသို့
ဟိုသည် ကူးသန်းနေသော တာအိုပျိုဖြူလေးများကိုသာ မျက်လုံး
ချွတ်မတတ် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအနိက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စားပွဲဝိုင်းသို့ ရည်မွန်ဟန်ရှိ
သော တာအိုလူကြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို
ကြည့်၍

“ဧည့်သည်တွေထင်တယ်၊ တာအိုယဉ်ကျေးမှုကို
စိတ်ဝင်စားလို့ လာပြီးလေ့လာတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တာအိုယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာချင်တာနဲ့
ဝင်လာခဲ့တာပါ။ မြန်မာပြည်က တိုင်းရင်းသားအချို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု

တွေနဲ့ နီးစပ်ပြီး အတော်လေးတူညီတယ်နော်”

ဟုပြောလေရာ မွန်ရည်သော တာအိုလူကြီးက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့တာအိုက အလွန်နည်းတဲ့လူနည်းစုပါ။ ဒါကြောင့် တိုင်းရင်းသားယဉ်ကျေးမှုတွေ စိန်ခံနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ပြဇာတ်ကနေတဲ့ သစ်တော်သီးပုံပြင်ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်ဟာ ကျုပ်တို့တာအိုတွေရဲ့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအစစ်ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပြောင်သွားပြီး

“ဇာတ်လမ်းနာမည်လေးက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်နော်”

ဟုပြောလေရာ တာအိုလူကြီးက

“ဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက တာအိုလူမျိုးတွေရဲ့ ကြားမှာရှိတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ပါ။ တာအိုလူမျိုးတွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးရှိတယ်၊ ဒီနတ်သမီးက သစ်တော်သီးကို

ကိုယ်စားပြုပြီး နတ်သမီးကို ပူဇော်ရင် သစ်တော်သီးနဲ့ပဲ ပူဇော်ကြတယ်၊ တစ်နေ့တော့ နတ်မိစ္ဆာတစ်ပါးဟာ တာအိုတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်သမီးကို စော်ကားပြီး နတ်သမီးရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်တွေကို ခိုးယူသွားခဲ့တယ်၊ ဒါကို တာအိုလူမျိုးတွေရဲ့ နတ်စစ်သည်က သိရှိသွားပြီး နတ်မိစ္ဆာကို လက်စားချေတယ်၊ သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းကို စားပြီး နတ်သမီးရဲ့ကိုယ်စား သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းကို နတ်မိစ္ဆာရဲ့ ကိုယ်မှာတင်ခဲ့တယ်၊ နတ်မိစ္ဆာဟာ သစ်တော်သီးကိုယ်ပေါ်တင်လိုက်တာနဲ့ တစ်စစ ပေါက်ကွဲထွက်သွားတယ်၊ နတ်မိစ္ဆာ ကျဆုံးတော့ တာအိုစစ်သည်ဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို နတ်သမီးကို ပြန်ပြီးအသိပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပြဇာတ်ကပြကြတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တာအိုလူကြီး၏ စကားကြောင့် မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

“ဒါဆိုရင် ဒီပြဇာတ်ကို ကပြတဲ့သူတွေအားလုံး အရပ်သာ
တွေချည်းပဲပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ တာအိုလူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ တာအိုရိုးရာပြဇာတ်ကို ကပြတဲ့သူ
တွေ အားလုံးတာအိုလူမျိုးတွေချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြဇာတ်မှာ ကပြ
ဇာတ်ကောင်နေရာမှာ နတ်သမီးနေရာကလွဲလို့ ကျန်တဲ့နေရာတို့
မဲနှိုက်ပြီး ရွေးကြရတယ်၊ မဲကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကျရာနေရာထဲ
သရုပ်ဆောင်ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ပြဇာတ်မှာ ကပြတဲ့သူတွေအားလုံး သရုပ်ဆောင်ကောင်း
လွန်းလို့ ကြေးစားပြဇာတ်သမားတွေလို့တောင် ထင်ရပါတယ်၊
သူတို့ရဲ့ အနုပညာကို လေးစားပါတယ်ဗျာ”

ဟုချီးမွမ်းလိုက်ရာ တာအိုလူကြီးသည် ဆားပုလင်း

မင်းအောင် ၏ ချီးမွမ်းမှုကြောင့် ၎င်းတို့လူမျိုးများ၏အစွမ်းကို
ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးသို့သွားကာ အနက်ရောင်ဖိုင်တွဲ
တစ်တွဲကို ယူလာ၏။

ထို့နောက် တာအိုလူကြီးက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသောအမူအရာဖြင့်

“ဟောဒီဖိုင်တွဲထဲမှာ ပြဇာတ်ကနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့
ဇာတ်ပုံနဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ပါတယ်၊ သူတို့အတူ သရုပ်ဆောင်ရတဲ့
ဇာတ်ကောင်နေရာတွေကိုပါ ဖော်ပြထားပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဖိုင်တွဲထဲမှာ

ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ဖတ်ရှုပြီး
နောက် တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ရုပ်တန်သွားလေ၏။

ထိုစာမျက်နှာ၌ ရမ်းဘို(မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်ပြန်) ဟု
ဖော်ပြထားပြီး ကပြမည့်ဇာတ်ရုပ်မှာ အဓိကဇာတ်ဆောင်
နတ်စစ်သည် နေရာ၌ ဖြစ်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရမ်းဘိုဆိုသူ၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ရာ သေသူ ကိုစောမောင်၏ နေအိမ်၌-အုပ်စုလိုက် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံမှစုတ်ပြထားသော စစ်သားနှင့်တစ်ထောရာ တည်းဖြစ်နေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုစာမျက်နှာကို ကြည့်ရှုနေ လေရာ တာအိုလူကြီးက

“ဒီလူက မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်ပြန်တစ်ယောက်ပဲ၊ အဓိကဇာတ်ဆောင်နတ်စစ်သည်နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ရတဲ့လူလေ”

ဟုပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒီလူက အရှင်တုန်းက တာအိုဒဏ္ဍာရီပြဇာတ်ကနေကျ လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တာအိုလူကြီးက

“သူ့ကို ဒီနှစ်မှစပြီး မြင်ဖူးတာပါ၊ မြန်မာပြည်အကြီးက တာအိုတိုင်းရင်းသားတွေဟာ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ ရိုးရာမပျောက်အောင် တစ်နှစ်တစ်ခါ မိတ်ဆုံစားပွဲလုပ်ပြီး ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ကို ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိတယ်၊ နှစ်တိုင်းလဲ တာအိုဒဏ္ဍာရီပြဇာတ် ကလေ့ရှိ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ် နတ်စစ်သည်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ လူသစ်ဗျ၊ သူဟာ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်ရောက်နေလို့ တစ်ခါမှ မိတ်ဆုံစားပွဲကို မရောက်ဖူးဘူး၊ အံ့သြဖို့ကောင်းတာက ဒီလူဟာ လူသစ်တစ်ယောက် ပေမယ့် နတ်စစ်သည်နေရာမှာ သဘာဝကျကျ သရုပ်ဆောင်နိုင်တယ်၊ ဒီလူဟာ အစွမ်းအစရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ရဲ့ နတ်စစ်သည်နေရာမှာ ရဲဝံ့ပြီး မာန်ပါမှုကို အားလုံးအံ့သြရတယ်”

ဟုပြောရင်း ဇာတ်စင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ

“အခုပြမဲ့အခန်းဟာ နတ်စစ်သည်အခန်းပဲ၊ မိတ်ဆွတ်”

၁၄၁ - ဆိုက်သုရ

၄ - ဆိုက်သုရပါ။

ဟုပြောကာ စားပွဲဝိုင်းအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ လေသံ

ဘီးတိုးဖြင့်

“တရားခံဟာ ဘာအိုလူမျိုး ရမ်းဘိုဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊

ဒါပေမယ့် သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ တရားခံဖမ်းရတာ

မသင့်တော်ဘူးလျှော့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရမ်းဘိုဟာ

အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်တဲ့အတွက် လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ

မိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြဇာတ်ပြီးတဲ့အထိတော့ ကျုပ်တို့

သူ့ကို ခွင့်ပေးရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်

ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်း လူသတ်မှုနဲ့

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၄၇ ၁၄၁

တရားခံကို ဖမ်းလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မထင်မှတ်သော အဖြစ်

အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့၏။

နတ်စစ်သည် အခန်းကို ပြရန် နီးကပ်နေသော်လည်း ကပြခြင်းမရှိသည့်အတွက် တာအိုလူမျိုးများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ပြီး စင် အနောက်သို့ သွားကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ စင်အနောက်၌ ရမ်းဘိုဆိုသူကို မတွေ့သဖြင့် တာအိုလူမျိုးများ ဟိုသည်မေးမြန်းပြီး အော်ဟစ်နေကြ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တာအိုလူမျိုးများ၏ အမှုအယာကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး စင်အနောက်သို့ အပြေးအလွှားသွားကြည့်လေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဝိုင်းဆီသို့ ပြန်လာပြီး

“ရမ်းဘိုတော့ ကျုပ်တို့ကို စုံထောက်တွေမှန်းရိပ်မိပြီး ပြေးပြီဗျို့၊ သူဟာ အတော့်ကို လိမ္မာပါးနပ်တဲ့လူပဲ”

ဟုပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ဒီလူကို ဖမ်းဖို့ခက်ပြီပေါ့”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“သိပ်လဲ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာ လမ်းတွေရှိပါသေးကယ်”

ဟုပြောကာ တာအိုလူမျိုးများ မိတ်ဆုံစားပွဲမှ ထွက်ပြီး

ကနေဒီ ကျွန်းအရှေ့သို့ ဦးဆောင်လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ် အစရှိသည်တို့ကို

စုောင်းရသော လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏

အနီးသို့ ကပ်လာပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ကို မသိမသာထိုးထည့်ပေး၏။

၁၄၄ မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ
စာရွက်ထဲရှိ စာကိုဖတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ တရားခံကို မျက်ခြေမပြတ်နိုင်ပါဘူး။
ကျုပ်ရဲ့ နင်ဂျာလေးတစ်ယောက် တရားခံအနောက်ကို လိုက်
သွားပြီ”

ဟုပြောကာ ကားကို မအူကုန်းလမ်းထိပ်ရှိ ကာကာဆိုင်သို့
မောင်းနှင်လေ၏။

ကာကာဆိုင်၌ ကျွန်ုပ်တို့လူစု လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး
စောင့်မျှော်နေစဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နင်ဂျာလူငယ်လေးတစ်ဦး
ရောက်ရှိလာလေ၏။

လူငယ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အနီးသို့ကပ်၍
“ဖိုးစိန်လမ်းက လူမနေတဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေတယ်”
ဟု တီးတိုးပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူငယ်

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၄၅

၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

“မင်းတော်တယ်”

ဟုပြောကာ လူငယ်၏လက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ထည့်
ပေးလေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထိုင်ရာမှထရပ်၍

“ဖိုးစိန်လမ်းက လူမနေတဲ့ တိုက်ပျက်ကြီးကို သွားကြမယ်၊
အိုင်ပီတို့ရဲ့ သေနတ်တွေကို ပြင်ထားကြဗျာ၊ တရားခံကို မင်းမိမို့
အရေးကြီးနေပြီ”

ဟုပြောကာ ဖိုးစိန်လမ်းရှိ လူမနေသော အိမ်ပျက်ကြီးဆီသို့
ကားကို ဦးတည်မောင်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦး
သည် သေနတ်များကို အသင့်ပြင်ရ၏။

အိမ်ပျက်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ကားမီးများကို ပိတ်လိုက်
ပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ပျက်ကြီးထဲကို ဝင်မယ်၊
အိုင်ပီတို့နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟုဆိုကာ အိမ်ပျက်ကြီးအနီးသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ချဉ်းကပ်
သွား၏။ ခြံတံခါးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နေသော တံခါး
ကြီးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ထဲ၌ ဖယောင်း
တိုင်မီးလင်းနေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အိမ်ပျက်
ကြီးထဲသို့ ရှေ့မှဝင်သွား၏။ ထိုအခါ အိမ်ပျက်ထဲ၌ မည်သူ့ကိုမျှ
မတွေ့ရဘဲ ဖယောင်းတိုင်တစ်ချောင်းကိုသာတွေ့ရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်တို့နောက်ကျသွားပြန်ပြီ၊ ဒီလူဟာ အရှောင်အတိမ်း
အလွန်ကောင်းတဲ့လူပဲ၊ သူ ဘယ်ကိုပြေးနိုင်မလဲ”

ဟုရေရွတ်လိုက်ပြီး ကားဆီသို့ ရှေ့မှဦးတည်ပြေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးလည်း အနောက်မှ လိုက်ရသေး၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကားကို ဂူးခနဲစက်နှိုး၍

ဘိုးစိန် လမ်းအတိုင်း ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ မောင်းနှင်သေး၏။

ဘိုးစိန်လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ အမှောင်ထဲတွင် ပြေး

လွှားနေသော လူတစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကို မြင်ရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုသူ၏ အရှေ့မှကားကို

ကျော်၍ ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းကာ

“မပြေးပါနဲ့တော့ ရမ်းဘို မလွတ်တော့ပါဘူး၊

သူရဲကောင်းဆိုတာ နောက်မဆုတ်ဘူးဗျ၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ဘယ်၊

ကျုပ်နာမည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ရမ်းဘိုဆိုသူက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို

ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ် မပြေးချင်ပါဘူး၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ကျုပ်ကို

၁၄၈ မင်းမြတ်သူ

နတ်သမီးက ပြေးခိုင်းလို့ပြေးရတာပါ။ ဒီမှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကျုပ်တို့ တာအိုလူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးစံတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ လက်ရုံးရည်နဲ့ တိုက်ခိုက်လို့ မရှုံးသေးဘဲ ဘယ်တော့မှ လက်နက် မချဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရမ်းဘိုကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲမိတ်ဆွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောရတော့ တာပေါ့။”

ဟု ပြောပြီး လက်ထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကုတ် အင်္ကျီထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ကားမီးကို စုံဖွင့်ခိုင်းလိုက်ပြီး ရမ်းဘိုဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဒီနေ့ည တိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်ရှုံးခဲ့ရင် ရမ်းဘို သွားလိုရာ သွားနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ မတားစေရဘူး။”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၄၉

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရမ်းဘိုက လက်သီးဆုပ်၍

“ကြိုက်သွားပြီ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ဒါကြောင့်လဲ ခြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ နာမည် သတင်းမွှေးနေတာကိုး၊ ကျုပ်ရှုံးခဲ့ရင် ဟောဒီလက်နှစ်ဖက်ကို ခင်ဗျား ရှေ့မှာ ထိုးပေးပြီး လက်ထိပ်ခတ်ခံလိုက်မယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရမ်းဘိုဆိုသူ၏ တိုက်ပွဲကို လက်ပိုက် ကြည့်ရုံမျှ အခြား နည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။

ရမ်းဘိုသည် ကျားခနဲခုန်လွှား၍ ပြေးလာပြီး ဆားပုလင်း မင်းအောင်ကို ခြေဖြင့် ကန်လိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကိုယ်ကိုယ်မိန်း၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း ရမ်းဘိုက မြေပေါ်သို့ မကျမီ နောက်တစ်ချက် ဆက်ကန်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကိုထိပြီး ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ကျုပ်တို့စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦး
မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်လို လူတစ်ယောက်ကို မျက်စိတစ်စုံတစ်
အတွင်း ယိမ်းယိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်သူ ရှားလှ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဟန်ချက်ပြန်ထိမ်း
လိုက်ပြီး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်လေ၏။

ရမ်းဘိုသူသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား ပြင်းထန်သော
တိုက်ကွက်များဖြင့် အနီးကပ် တိုက်ခိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်း
မင်းအောင်သည် အနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမဆုတ်ဘဲ ရမ်းဘို၏
တိုက်ကွက်များကို ရိုက်ဖယ်၍ ခုခံလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ပိုမို၍ ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်များဖြင့်
တိုက်ခိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကလည်း မယိမ်းမယိုင်ဘဲ
ခုခံ ကာကွယ်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရန်သူကို တချိန်လုံး ခုခံကာကွယ်
နေရာမှ ယထာဓိပတိ တိုက်စစ်ကို စတင်လိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်
သည် ရမ်းဘိုကို ညာခြေဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ကန်လိုက်ရာ ရမ်းဘို
အနောက်သို့ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဘယ်ခြေညာခြေတစ်ချက်ပြီးတစ်
ချက် ဆက်တိုက် ဆင့်ကန်လေ၏။ ရမ်းဘိုသည် ပြင်းထန်လှသော
ခြေကန်ချက်များကို အောက်သို့ တစ်ဆုတ်ပြီးဆုတ်၍ ကာကွယ်နေရ၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ခြေကန်ချက်များ ရပ်တန့်သွားသော
အခါ ရမ်းဘိုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား လက်သိုင်းကွက်
များဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် အနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အလွန်လျင်မြန်
သော ခြေကန်ချက်တစ်ချက်သည် ရမ်းဘို၏ နံကြားသို့ ထိသွားပြီး
ရမ်းဘိုသည် အနောက်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ပြီး လဲလေ၏။ ရမ်းဘို

သည် ခြေကန်ချက် ပြင်းထန်သောကြောင့် ရုတ်တရက်ပြန်မထနိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးက လက်သီးဆုပ်၍ သံပြိုင်

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကွ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရမ်းဘို၏ အပေါ်သို့ ခွရပ်နေပြီး လဲကျနေသော ရမ်းဘိုအား ပြန်ထနိုင်ရန် လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။

ရမ်းဘိုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ထရပ်လိုက်ပြီး အားပါးတရ ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား... ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ သိပ်တော်တဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်ပဲ၊ ကျုပ်လို ကြေးစားတစ်ယောက်ကိုတောင် အနိုင်ယူတဲ့သူဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပညာရှင်

တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုပြီးတော့ နာမည်သတင်း ကျော်ကြားနေတာကိုး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ လက်မှာ အဖမ်းခံရတာကို ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီးလက်ခံပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်တို့ တာအိုဒဏ္ဍာရီ ထဲက နတ်စစ်သည်တစ်ယောက်လို ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းလို့ရပါပြီ”

ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးပေးလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရမ်းဘို၏ ပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး

“သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဟာ အရှုံးကိုကျေကျေနပ်နပ် ခံယူနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားထွက်မပြေးဘူးဆိုတာ ယုံတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ထိပ်ခတ်စရာ မလိုဘူး၊ သူရဲကောင်းတွေကို ကျုပ် သိပ်လေးစားတယ်ဗျ”

၁၅၄ မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တောက်သီး ပုံပြင် ၁၅၅

ဟု ပြောကာ ရမ်းဘိုအား ကျွပ်တို့နှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။
 ပြီးနောက် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့သွားကာ အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းပြီး
 ရမ်းဘိုအား ထိုနေ့ည အိပ်စက်စေ၏။ ရမ်းဘို၏ အခန်းထဲ၌
 ဆားပုလင်းမင်းအောင်လည်း အတူတူ အိပ်စက်မည် ဆိုသဖြင့်
 ကျွပ်တို့စုံထောက် ကျော်နှစ်ဦးသည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံ
 ရမ်းဘိုအား အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
 ရမ်းဘိုအတွက် ရှေ့နေငှား ရှိနေလည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကပင်
 စီစဉ်ပေးလေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ရမ်းဘိုထံမှ စစ်ချက်များရယူရန်
 စီမံ ကြရလေတော့၏။

ရမ်းဘိုသည် သူ၏ဘဝနောက်ကြောင်းကို ငယ်စဉ်မှစ၍

၁၅၆ မင်းမြတ်သူ

စီကာ ပတ်ကုံး ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကျော်
ဦးပေါ်ဦးသည် လူစွန့်စား ရမ်းဘို၏ အကြောင်းကို တအံ့တသြ
နားထောင်ကြလေ၏။ ရမ်းဘို၏ဘဝသည် လွန်စွာခက်ခဲကြမ်းတမ်း၏။
စွန့်စားခန်းအုပ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ လွန်စွာမှလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်း၏။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် အတိလည်းဖြစ်၏။ မယုံနိုင်စရာ
ဒဏ္ဍာရီများစွာ လည်းပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် စစ်ချက်များရယူရန်
မေ့လျော့နေပြီး ရမ်းဘို၏ ဇာတ်လမ်း၌ မျောပါသွားသည်လည်း
ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရေးမှတ်ခဲ့သော မှတ်တမ်းကြီးကို
မူရင်း အတိုင်းဖော်ပြပါက ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော စာရှုသူများအဖို့
ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရမ်းဘို၏ ထွက်
ဆိုချက် အစီရင်ခံစာကြီးအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သေချာစွာဖတ်ရှု၍
ဝတ္ထုရေးဆရာတို့ တတ်အပ်သော အတတ်ပညာများဖြင့် ပြုပြင်ကာ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၅၇

ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ဤထွက်ဆိုချက်များတွင်စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊
ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထဖွယ်၊ အတုယူဖွယ်များ
စုံစုံလင်လင် ပါရှိသည် ဖြစ်ရာ ဤထုတ်ဆိုချက် မှတ်တမ်းကြီး
ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြ လတ္တံ့ဖြစ်သော ဆားပုလင်း။
မင်းအောင်နှင့် သစ်တော်သီးပုံပြင် ဆိုသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်လော်
တော့သည်။

၁၅၈ မင်းမြတ်နိုးရ

အပိုင်း(၂)

တစ်ညသည့် တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်ရှိ သစ်ကုန်သည်
သူဌေးကြီး ချန်း၏ စံအိမ်တော်တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေလေ၏။

သူဌေးကြီးချန်း၏ စံအိမ်တော်အနီးအတွင်း မီးမှိုန်မှိုန်လင်းနေ
ပြီး စံအိမ်တော်၏ တံခါးစောင့် လူသန်ကြီးသည် ၎င်းလွန်စွာ
အားကိုးသော ပုဆိန်ကြီးကို ဖက်၍ အိပ်ပျော်နေလေ၏။

စေတနာစာပေ

အားလင်းပင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၇၆၀

စံအိမ်တော်၏ အရှေ့၌ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ဖိုထားပြီး မီးရှို့
တောကြောင်တစ်ကောင်ကို အချောခွံထုတ်၍ ကင်ထားလေ့ရှိ
မီးပုံ၏အနီး၌ လက်နက်ကိုင် လူငါးယောက်သည် ငြိမ်သန့်
စွာထိုင်၍ အရက်အိုးတစ်အိုးကို တစ်လှည့်စီ သောက်နေလေ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် စံအိမ်တော်၏ တံခါးအရှေ့သို့ အနီရောင်
ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦး တိတ်ဆိတ်စွာ
ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်သည့်လူသည် ခြံဝန်းအတွင်းရှိ မြင်ကွင်း
ကို အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ခြံတံခါးကို
လျင်မြန်စွာ ကျော်လွှားတက်လေ၏။

ပြီးနောက် ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့
ပါးစွာ ခုန်ချလိုက်၏။ အနီရောင် ဝတ်စုံဝတ်လူသည် တံခါးစောင့်
လူသန်ကြီးအရှေ့၌ ရပ်၍ လူသန်ကြီး၏ လည်ပင်းရှိ အကြောတစ်

စေတနာစာပေ

၁၆၀ မယ်မြတ်သူရ

“ကို နှိပ်လိုက်ရာ လူသန်ကြီး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်၍
မက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူသည် အရက်သောက်နေ
သော လူငါးဦးအနီးသို့ ရောက်သွားလေ၏။ အရက်သမားတစ်ဦး
သည် အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“ အနီစက် ”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

အနီရောင် ဝတ်စုံဝတ်လူသည် ခါးကြားမှ အနီရောင်တုတ်တို
နှစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့်
အရက်သမားငါးယောက် အတုံးအရုံးလဲကျသွားလေ၏။

ထို့နောက် အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူသည် တံခါးမကြီးကို
တွန်း ဖွင့်၍ စံအိမ်တော်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ စံအိမ်တော်၏
အပေါ် ထပ်လှေကားအနီး၌ အိပ်ပျော်နေသော အစောင့်တစ်ဦးရှိ၏။

သာယာလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၆၁

ထိုအစောင့်သည် အနီစက်ကိုမြင်သောအခါ ဝန်းခနဲ ခုန်ထ၍
အနီးရှိ ဓားဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။ အနီစက်သည် ကိုယ်ကို
ယိမ်းနှိ၍သာ ရှောင်တိမ်းပြီး ထိုသူအားတုတ်ဖြင့် ဖြတ်ရှိုက်လိုက်၏။

ထိုသူလဲကျသွားသောအခါ အနီစက်(၁၁) မအေးစက်(၁၁) ကြည့်၍

“ ငါ့ကို လူ့အသတ်တစ်ချောင်းပဲ သတ်ဖို့အပ်လိုက်တာ၊
မင်းတို့ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ် ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။

အနီစက်သည် အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်
သွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ထပ် လှေကားဝမှ နှစ်လုံးပြူး
သေနတ်ကိုင် လူတစ်ဦးပေါ်လာပြီး

“ အောက်က ဘယ်သူလဲ ”

၁၆၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုသူသည် အနီစက်ကို မြင်သောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့ထက်မြန်သော အနီစက်က လက်ထဲရှိတုတ်ဖြင့် ထိုသူ၏ ခေါင်းကိုလှမ်းပစ်လိုက်ရာ လှေကားအောက်သို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

နောက်ထပ် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကိုင်ဆောင်သူတစ်ဦး ရောက်လာပြန်ပြီး အနီစက်ကို နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်၏။ အနီစက်သည် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ မင်းတော်တော် ညံ့တဲ့ကောင်ပဲ၊ သေနတ်ဆိုတာ ပစ်ဖို့ကွဲရိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောရင်း ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို တုတ်ဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်ရာ လှေကားမှ တလိန်ခေါက်ကွေး ကျသွားပြန်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၆၃

အနီစက်သည် အပေါ်ထပ် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်လိုက်ပြီး တံခါးကို အသာအယာ ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အိပ်ခန်းထဲ၌ မီးရောင်မှိန်မှိန် လင်းနေပြီး ခုံညားထည်ဝါသော ခုတင်ကြီးပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသော သူဌေးကြီးချန်းကို တွေ့ရ၏။

အနီစက်သည် သူဌေးကြီးချန်းအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ကျော၌ သိုင်းလွယ်ထားသော ဓားရှည်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

အနီစက်၏ ဓားသည် မီးရောင်၌ လင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

အနီစက်သည် သူဌေးကြီးချန်းကို လုပ်ကြံရန် ဓားကို မြှောက်လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်တာဝန် ကျေပြီ ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော သူဌေးကြီးအား ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။

၁၆၄ မင်းမြတ်သူ

သို့သော် သူ၏စားသည် သူဌေးကြီးချန်း၏ ရင်ဝသို့ စိုက်သွားဘဲ သူ၏ရင်ဝ၌ စူးခနဲခံစားလိုက်ရ၏။ အနီစက်သည် မိမိအမှားကြီး မှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

သူ၏ ရင်ဝမှ သွေးများစီးကျလာပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူဌေးကြီးချန်းသည် ခုတင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက်ပြီး

“ရမ်းဘိုရှိနေသရွေ့ မင်း ဘယ်တော့မှ တာဝန်မကျေဘူး အနီစက်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ အနီစက်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“ရမ်းဘို မင်းခြေတစ်လှမ်း ဦးသွားပြီပေါ့”

ဟု မချီတင်ကံ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနောက်မှ လူသူအရိပ်အယောင်ကို မြင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော သူဌေးကြီးချန်းကို မြင်လိုက်ရ၏။

မိမိ အလှည့်စားခံလိုက်ရချေပြီ။

အနီစက်သည် မျက်လုံးများ ဝေဝါးသွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ဆဲကျသွားလေတော့၏။

သူဌေးကြီးချန်းသည် ရမ်းဘို၏အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ငါ့ရဲ့အသက်ကို မင်းကယ်လိုက်တာပဲ ရမ်းဘို၊ မင်းဟာ

ငါ့ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ ဒီတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းလို ချင်တယ်ဆိုရင် ဘာမဆို အကုန်ပေးမယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမလုပ်ကွာ၊

ငါ့ရဲ့ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး မယားသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ယူမယ်ဆိုရင်တောင် မင်းအတွက်ဆို ငါမငြင်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရမ်းဘိုက သူဌေးကြီးချန်းကို ကြည့်၍

“ခင်ဗျား သိပ်ပြီးတော့ ရက်ရောနေပါလား၊ ခင်ဗျားရဲ့

မယားသုံးယောက်ကိုလဲ ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်လိုချင်တာ လွတ်လပ်ခြင်းပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သက်တော်စောင့်လုပ်ရတာ ကျုပ်သိပ်

၁၆၆ မင်းမြတ်သူရ

ညည်းငွေနေပြီ။ ခင်ဗျားအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ဘူး ကျုပ် ဇာတ်ရုပ်မြေကို ပြန်တော့မယ်”

ဟု မြောလေရာ သူဌေးကြီးချန်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“မင်းကငါ့ကို ခွဲသွားတော့မှာပေါ့၊ ရပါတယ်ကွာ ဒီလောက မှာ အနီစက်မရှိရင် ငါ့အတွက် မင်းမလိုတော့ပါဘူး မင်းပြန်ချင်တဲ့ အချိန်ပြန်ပါ။ မင်းအတွက် ငါ ဆုတော်ငွေတွေ ပေးမှာပါ။ မင်းကို တစ်ခုပဲ ငါ ကတိတောင်းချင်တယ်”

ဟု မြောလေရာ စုမ်းဘိုက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဘာကတိပေးရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ သူဌေးကြီးချန်းက

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မသတ်ဘူးဆိုတဲ့ ကတိလေ”

ဟု မြောလေ၏။ ရုမ်းဘိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

တောနာစာပေ

သားပုလင်းစင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၆၇

“လူဟာ အနာဂတ်ကို မစိုးပိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်ခရောက်မှ ခု ကြိုတင်ပြီး ကတိမပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတတ်နိုင်တာက ဒေသက် ရှည်ဖို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူဌေးကြီးချန်းသည်

“ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

တောနာစာပေ

ရမ်းဘိုသည် သူဌေးကြီးချန်း ပေးလိုက်သော ဆုတော်ငွေ
ရွှေဒင်္ဂါးထုပ်ကိုယူ၍ ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ရမ်းဘိုသည်
တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်ရှိ သစ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးချန်းထံ၌ ကိုယ်ရံတော်
အလုပ်မလုပ်ကိုင်မီ ဗြိတိသျှစစ်တပ်၌ တပ်သားတစ်ဦးအဖြစ်
အမှုထမ်းခဲ့၏။

သူ၏ စစ်သားဘဝ အဆုံးသတ်ကာလများသည် မက်ဆို
ပိုတေးမီးယားစစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲပြီးချိန်ဖြစ်၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဗြိတိသျှတို့၏ အလွန်ထင်ရှား
သော စစ်မျက်နှာမှာ တူရကီတို့နှင့် ပါရှန်ပင်လယ်ကွေ့၌ ဆင်နွှဲခဲ့ရ
သော မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က ဗြိတိသျှ လက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ
ရှိ စစ်မှုထမ်းများသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်၌ နှိပ်စက်
စားစား တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူး၏။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မြန်မာပြည်နှင့်လွန်စွာဝေးကွာသော
အာရှတိုက် ကျွန်းဆွယ်ရှိ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်၌ မြန်မာ
သွေးကို ပြခဲ့ဖူး၏။

ထိုအချိန်က မြန်မာစစ်မှုထမ်းတို့သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား
စစ်မြေပြင်၌ ဆာဂျင်၊ ဆူမဒါ၊ ဂျာမဒါ စသော ရာထူးငယ်လေးများ
ကို ရရှိစေကာမူ ဗြိတိသျှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ချီးမွမ်းရလောက်အောင်
သတ္တိပြောင်ခဲ့၏။

ရမ်းဘိုသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာပြီး
နောက် အိန္ဒိယ စစ်မြေပြင်၌ သောင်တင်နေ၏။ ထိုသို့သောင်တင်ရင်း
အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ကပ္ပတိန်စမစ်၏ လက်အောက်၌ နေထိုင်ရ၏။

ကပ္ပတိန်စမစ်သည် ဘုံဘောမြို့ တစ်နေရာရှိ ချစ်တီးထမင်း
ဆိုင်မှ မာလာဆိုသော မိန်းမလှလေးကို အရူးအမူးပိုးပန်းနေ၏။

သို့သော် မာလာသည် လွန်စွာ မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သော
မိန်းကလေးဖြစ်သဖြင့် ကပ္ပတိန်စမစ်အား လက်ခံခြင်းမရှိချေ။

ကပ္ပတိန်စမစ်သည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ အရာရှိကြီးဖြစ်သဖြင့်
မိမိကိုယ်မိမိ သွေးနုထင်ရှောက်နေပြီး အိန္ဒိယပျိုဖြူလေးကို
မရရအောင် သိမ်းပိုက်မည်ဟု ကြိုးဝါး၏။

အိန္ဒိယ
ပျိုဖြူလေး

တစ်နေ့တွင် ဆိုင်နောက်ဘက်၌ အိပ်ပျော်နေသော မာလာ
အား အတင်းအဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။ ထိုအခါ မာလာ၏
ဆွေမျိုးများသည် ကပ္ပတိန်စမစ်၏ ရိုင်းပြမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ
ဆိုင်ထဲမှ ရိုက်နှက်ပြီး မောင်းနှင်ထုတ်ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ရမ်းဘိုနှင့် စောမောင်သည် ချစ်တီးထမင်းဆိုင်
ထဲ၌ စားသောက်နေသောအချိန် ဖြစ်၏။

ကပ္ပတိန်စမစ်သည် မာလာကို အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားသော
ကြောင့် ဆိုင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။

ကပ္ပတိန်စမစ်သည် မိမိ၏ ရိုင်းပြမှုကို မမြင်ဘဲ ရမ်းဘိုနှင့်
စောမောင်အား မတရားအမိန့်ထုတ်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့ ကုလားတွေကို မမ်း
လိုက်ကြစမ်း၊ ဒီကောင်တွေက အစိုးရကို ပုန်ကန်တဲ့သူတွေပဲ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ ရမ်းဘိုနှင့် စောမောင်သည်
ကပ္ပတိန်စမစ်၏ ရိုင်းပြမှုကို ရွံရှာလွန်းသဖြင့် ၎င်း၏ အမိန့်ကို
နာခံခြင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ကပ္ပတိန်စမစ်သည် ရမ်းဘိုနှင့်စောမောင်ကို
စစ်တပ်အတွင်း၌ အမိန့်မနာခံမှုနှင့် တိုင်ကြားခြင်းခံခဲ့ရ၏။ နောက်
ဆုံး၌ ကိုလိုနီအစိုးရ၏ မတရားဥပဒေများကြောင့် ထောင်ဒဏ်တစ်
နှစ် ကျခံခဲ့ပြီး စစ်တပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။

ရမ်းဘိုသည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်၏ မတရားဥပဒေများကို
စိတ်ကုန်သွားပြီး ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ဇာတိမြေ၌

မုဆိုးအလုပ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကြည့်၏။ သို့သော် မုဆိုး
အလုပ်၌ မပျော်ပိုက်သဖြင့် တရုတ်-မြန်မာ နယ်စပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

နယ်စပ်ဒေသ၌ သစ်စက်များ၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြီး မတရား
မှုများကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းရာမှ သူ၏အစွမ်းကို တဖြည်းဖြည်း လူသိ
များ ထင်ရှားလာ၏။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးချန်း၏ ကိုယ်ရံတော်အလုပ်ကို
လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုဒေသရှိသစ်ကုန်သည် သူဌေးကြီးများသည်
တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရန်ငြိုးရန်စထား၍ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်ကြ၏။

သူဌေးကြီးချန်း၏ ညီဖြစ်သူပင် ခေါင်းဖြတ်ပြီး အသတ်ခံခဲ့ရ၏။

သူဌေးကြီးချန်း၏ ညီမသည်လည်း တောတွင်း၌ အမွေပြု
ကျင့်ပြီး သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရ၏။

သူဌေးကြီးချန်း၏ မယားတစ်ယောက်လည်း အမွေပြုကျင့်

၁၇၄ မင်းမြတ်သူရ

ပြီး သတ်ဖြတ်ခံရ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုဒေသရှိ လွန်စွာအစွမ်းထက်ပြီး
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အနီစက်ဆိုသည့် ကြေးစားလူသတ်
သမားသည် သူဌေးကြီးချန်းကို သတ်ဖြတ်ရန်ကြံ၏။ ရမ်းဘိုသည်
အနီစက်၏ အန္တရာယ်ကို နှိမ်နင်းပြီးနောက် သူဌေးကြီးချန်းထံမှ
ပြန်ရန်ခွင့်တောင်းခဲ့၏။

ရမ်းဘိုသည် သူဌေးကြီးချန်းထံမှ ရရှိသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို
ယူ၍ သူ၏ စီးတော်မြင်းကြီးနှင့်အတူ ထိုဒေသမှ ထွက်ခဲ့၏။

ဤအရပ်ရှိ လူဆိုးလူမိုက်များအားလုံး ရမ်းဘိုမရှိလျှင်
ပျော်ရွှင်ကြလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် မတရားမှု ဒုစရိုက်များမြင်လျှင်
ဖြေရှင်းတတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

ရမ်းဘိုသည် သစ်တောများကို ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ကြား
လမ်း အတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

သားယုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၇၅

ရမ်းဘိုသည် တောင်ကြားလမ်းကို နေမဝင်မီ ကျော်ဖြတ်
လို၏။ သို့သော် ရမ်းဘို၏ မြင်းညှိကြီးသည် တစ်လမ်းလုံး
ဝမ်းများအဆက် မပြတ်သွားနေသဖြင့် ခရီးမတွင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် မြင်းညှိကြီး၏ အဖြစ်ကြောင့် တောင်ကြားလမ်း
ကို နေမဝင်မီ ဖြတ်ကျော်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ရမ်းဘိုသည် ဝမ်းများအဆက်မပြတ်သွားနေသော မြင်းညှိ
ကြီးကို ကြည့်၍

“ မြင်းညိုကြီးရေ မင်းကြောင့် ငါတော့ သခင်မ ရွှေရင်ဆိုမှာ ညအိပ်ရတော့မယ်ထင်တယ်။ ဒီမိန်းမနဲ့ ကင်းကင်းနေချင်တာ။ မင်း ကြောင့် ငါနေလို့မရတော့ဘူး ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။ သခင်မရွှေရင်ဆိုသည်မှာ ထိုဒေသ၌ အလွန်တော်သော မြင်းဆေးကုဆရာမဖြစ်၏။

ထိုဒေသ၌ ခရီးသွားလာရေး၌ မြင်းများကို အဓိကထား၍ သွားလာနေရင် သခင်မရွှေရင်သည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မြင်းဆေးကု ပညာရှင်များ ဖြစ်၏။ သခင်မရွှေရင်၏ ဖခင်နှင့် မိခင်မှာလည်း မြင်းဆေးကုရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူများလည်းဖြစ်၏။

မြင်းတစ်ကောင်၏ အမူအရာနှင့် မျက်လုံးကိုကြည့်ရုံဖြင့် ဤမြင်းသည် မည်သည့်ရောဂါဝေဒနာ ရနေသည်ကို ပြောပြနိုင်၏။

သခင်မ ရွှေရင်သည် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူမကို မြင်းတို့၏ သခင်မအဖြစ် တင်စားခေါ်ဝေါ်ရာမှ

သခင်မရွှေရင်ဖြစ်သွားလေ၏။

သခင်မရွှေရင်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း များစွာက ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ယူဖူး၏။ ထိုယောက်ျားမြင်းကန်ခံရ၍ သေဆုံးပြီး နောက် မည်သည့်ယောက်ျားနှင့်မျှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်၏။

သူမသည် တောင်ကြားလမ်းထိပ်၌ သစ်လုံးအိမ်တစ်လုံး ဆောက်၍ မြင်းများ မွေးမြူထား၏။

သူမသည် မြင်းဆေးကုခြင်းနှင့် မြင်းများရောင်းဝယ်သော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၏။

သခင်မရွှေရင်သည် ဤအရပ်ရှိ မြင်းစီးသမားများ၏ တစ်ခုတည်းသော အားထားရာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြင်းများနှင့် မကင်းနိုင်သူတိုင်း သူမကို အန္တရာယ် ပေးရန် မကြိုးစားကြချေ။ သူမကို အန္တရာယ်ပြုရန်

၁၇၈ မင်းမြတ်လှရ

ကြံစည်လျှင်လည်း ထိုသူမှာ သေမင်းကို လက်ယပ်ခေါ်သလို
ဖြစ်သွားနိုင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သခင်မရွှေရင်သည်
မိန်းမသားတန်မဲ့ သေနတ်တစ်လက်ကို အမြဲဆောင်ထားပြီး အလွန်
လက်ဖြောင့်သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။

တစ်ခါက ထိုဒေသ၌ သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်သည်ဟု ကြော်
ကြော်ထားသော လူရမ်းကားတစ်ဦးသည် သခင်မရွှေရင်နှင့် လောင်း
ကြေးစားကြေး သေနတ်ပြိုင်ပစ်ရာ အရှုံးကြီးရှုံးနိမ့်သွားလေ၏။ ထို
အချိန်မှစ၍ သခင်မရွှေရင်၏ သေနတ်ပစ်စွမ်းရည်ကြောင့်
သူမ၏အလှကို မည်သူမျှ မျက်စမပစ်ဝံ့တော့ချေ။

သားလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၇၉

ရမ်းဘို၏ မြင်းကြီးသည် သခင်မရွှေရင်၏ မြင်းခြံအနီးသို့
ရောက်သောအခါ အလွန်အင်အားဆုတ်ယုတ်နေ၏။ ရမ်းဘိုသည်
မြင်းကြီးပေါ်မှပင် လိုက်မစီးဘဲ အနီးမှလမ်းလျှောက်လိုက်၏။

သခင်မ ရွှေရင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့သွားပြီး
ရယ်မောကာ

“ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်မြင်းကြီးကို စီးမရတော့ဘူးလား”

၁၈၀။ မင်းမြတ်သူရ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ရမ်းဘိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုတော့မှ မြင်းကြီးက
ဗွေဖောက်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သခင်မ ရွှေရင်သည် မြင်းကြီးကို ကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“သူ့မှာ ဝမ်းရောဂါတစ်ခုခု ခံစားနေပုံရတယ်၊ သူ့ကို
ဒီအတိုင်း ဆက်ထားရင် သုံးရက်အတွင်း သေမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဆေးကု
ပေးမှ ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရမ်းဘိုက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ် ခင်ဗျားဆီမှာ မတည်းချင်ဘဲ တည်းရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သခင်မရွှေရင်ကမျက်စောင်းထိုး၍

“ရှင်ကို ကျွန်မအိမ်မှာ တည်းခွင့်ပြုမယ်လို့ ဘယ်သူ

သားလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၈၁

ပြောလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ရမ်းဘိုက သခင်မရွှေရင်၏ မျက်နှာကို

ကြည့်၍

“ခင်ဗျားဆီမှာ တည်းခွင့်မရရင် ဒီခရီးကို ဒီမြင်းနဲ့ပဲ ဆက်
တော့မယ်၊ မြင်းကြီးသေလဲတာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သခင်မရွှေရင်က မျက်စောင်းထိုး၍

“မြင်းကြီးကို သနားလို့ ရှင်ကိုလက်ခံလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မကို ရိုးတီးယားတား လုပ်မယ်မကြံနဲ့၊ ကျွန်မ သေမတ်ပစ်
လက်ဖြောင့်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ ရမ်းဘိုက ရယ်မော၍

“သေနတ်တစ်လက်ဟာ ရာဂစိတ်ပြင်းထန်နေတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မကာကွယ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ
ယောက်ျားတွေက သေနတ်မပြောနဲ့ အမြှောက်ကိုတောင်

၁၈၂ မင်းမြတ်သူရ

ကြောက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျား
တွေထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူးနော်၊ ကျုပ်ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကို ခင်ဗျား
ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

ဟုပြောကာ သခင်မရွှေရင်၏လက်သို့ သူ၏မြင်ကြီးကို
ထည့်လိုက်လေ၏။ သခင်မရွှေရင်သည် မြင်းကြီးကိုဆွဲ၍
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် သခင်မရွှေရင်၏လှုပ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက်ကိုကြည့်၍

“ဒီမိန်းမ ယောက်ျားယူသင့်တာကြာပြီ”

ဟုတွေးလိုက်မိလေ၏။

သာယာလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၈၃

သခင်မရွှေရင်သည် သူဌေးကြီးချန်း၏ မြင်းများကို အကြွေး
ငွေယူ၍ လစဉ်စစ်ဆေးပေး၏။

ထိုသို့ စစ်ဆေးသည့်အခါတိုင်း ရမ်းဘိုနှင့် ဆုံတွေ့မိပြီး
သူမ လိုအပ်သမျှ အကူအညီများကို ပေးရ၏။

သူဌေးကြီးချန်းသည် မြင်းဆေးကုပြီးသောအခါ သခင်မ
ရွှေရင်ကို သူမ နေထိုင်ရာ တောင်ကြားလမ်းထိပ်သို့ လိုက်လံ
ပို့ဆောင်ပေးလေ့ရှိ၏။

သခင်မရွှေရင်က သူဌေးကြီးချန်း၏ တပည့်များအားလုံး
တကွာရှားများဖြစ်ပြီး သူမကို လိုက်လံပို့ဆောင်ရင်း တစ်လမ်းလုံး
ရဲသဲ့သဲ့ပြောကြသည် ဆို၏။

ထို့ကြောင့် သူမကို ပြန်လည်ပို့ဆောင်ရန် သူဌေးကြီးချန်းက
ရမ်းဘိုတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ခွင့်ပြု၏။

ထိုနေ့ညစာကို သခင်မရွှေရင်၏ လက်ရာ ဆတ်သားဟင်း
နှင့် စားသောက်ရလေ၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ အသားခြောက်ဖုတ်များကို ရေနွေး
ကြမ်းဖြင့် မြည်းစမ်းစေ၏။

ရမ်းဘိုက အသားခြောက်ဖုတ်တစ်ဖုတ်ကို ဝါးရင် သခင်မ
ရွှေရင်ကို ကြည့်၍

“ခင်ဗျား ဒီအရပ်မှာ ဘာလို့အချိန်တွေဖြုန်းနေတာလဲ၊
မြေပြန့်ဒေသကို သွားပြီး မြန်မာပြည်ထဲမှာ အေးအေးလူလူနေ

ပါလား”

ဟု အကြံပြုလိုက်ရာ သခင်မရွှေရင်က

“ကျွန်မ မရှိရင် ဒီဒေသက မြင်းတွေကို ဘယ်သူကြည့်မှာ
လဲ၊ မြင်းတွေကို သနားလို့ ဒီအရပ်မှာနေနေတာရှင့်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ
အနေများတော့ မြို့ပေါ်တက်ပြီး လူတွေနဲ့ရောနေရမှာ စိတ်မပဲတော့
ဘူး၊ မြို့ပေါ်က လူတွေက ဟန်ဆောင်မှုတွေ သိပ်များတယ်၊
ကျွန်မကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နေရတာကြိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ရမ်းဘို အိပ်စက်ရန် သစ်လုံးအိမ်လေး၏ အတွင်း
ဘက် အခန်းတစ်ခန်း၌ စီစဉ်ပေးလေ၏။

သခင်မရွှေရင်သည် ရမ်းဘို၏အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ ညဉ့်နက်
အောင် စကားပြောလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် အိပ်စက်ချင်လွန်းသောကြောင့် တဝါးဝါးသမ်း

၁၈၆ မင်းမြတ်သူရ

နေလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် သခင်မရွှေရင်နှင့် ညဉ့်နက်သည်အထိ စကား

မပြောလိုတော့သဖြင့်

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်အိပ်စက်ဖို့ အချိန်ပေးပါဦး”

ဟုတောင်းပန်လေရာ သခင်မရွှေရင်က တစ်ခစ်ခစ်ရယ်

မော၍

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရလို့ နောက်ပြီး

တော့ ကျွန်မဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း

အတူမနေဖြစ်တာကြာပြီ၊ ရှင့်လိုလူဖို့ ဒီလိုအခွင့်အရေးပေးတာနော်”

ဟု မျက်လုံးများ မှေးစင်း၍ ပြောလေ၏။ ရမ်းဘိုသည်

သခင်မ ရွှေရင်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ခရီးဆက်ရမှာ၊ အိပ်ချင်ပြီ၊ ခင်ဗျား

သွားပါတော့”

သားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၈၇

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ရာ သခင်မရွှေရင်က တခစ်ခစ်ရယ်

မော၍

“ရှင် မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မသိဘူး

လား၊ ရှင့်ရဲ့မြင်းကြီးက အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက်တော့ နားရ

မှာ၊ ဒီတော့ ရှင် ကျွန်မနဲ့အိမ်ကလေးမှာ နေရဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရမ်းဘိုသည် သူ၏ခရီး နှောင့်နှေးသွား

သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားလေ၏။

သခင်မရွှေရင်သည် ရမ်းဘိုက မောင်းနှင်ထုတ်သဖြင့်

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်သော အင်္ကျီပါး

လေးကို ဝက်ဆင်ထားပြီး ရွှေရင်ဘည့် အလွန်ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိသော

မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် ရမ်းဘိုသည် မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိန်းသိမ်းထား

သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရမ်းဘိုသည် အိပ်ခန်းထဲ၌ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားပြီး
အိပ်လေရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ရမ်းဘို အိပ်ပျော်သွားပြီး များမကြာမီ အလွန်လှပသော
မိန်းမတစ်ဦးပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ
သူတို့ရွာရှိ နတ်မိမယ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

နတ်မိမယ်က ရမ်းဘိုကိုကြည့်၍ အန္တရာယ်ဖြစ်တော့မယ်
ဟု တီးတိုးပြောကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

နတ်မိမယ်သည် သူတို့ တစ်ရွာလုံး၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။
တစ်ရွာလုံးရှိ လူအများသည် နတ်မိမယ်ကို ရွာ၏နတ်ဆရာ
အဖြစ် ကိုးကွယ်ယုံကြည်ကြ၏။

အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ်နှင့် ကြုံလျှင် နတ်မိမယ်ကိုသာ အား
ကိုးအားထားပြု၍ မေးမြန်းကြ၏။

နတ်မိမယ်၏ဖခင် နတ်ဆရာကြီးလက်ထက်ကပင် ကစ်ရွာ
လုံးက ၎င်းတို့မျိုးနွယ်စုကို ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့၏။

နတ်မိမယ်သည် ရွာထိပ်တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သစ်တောခင်းများ
အလယ်၌ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်၏။ သူမ၏စားဝတ်နေရေး
အတွက် တစ်ရွာလုံးက အလှည့်ကျ စီစဉ်ပေးရ၏။

နတ်မိမယ်ကို အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ ရွာရှိလူများအား တွေ့
ဆုံလေ့မရှိချေ။

နတ်မိမယ်ကို စားရေးသောက်ရေး စီစဉ်ရာ၌ တောင်ထိပ်ရှိ
အဖြူရောင်ကျောက်တုံးကြီးပေါ်၌ နံနက်စာကို သွားရောက်ပို့ဆောင်
ပေးရ၏။

နတ်မိမယ်သည် ညစာကို စားသောက်လေ့မရှိချေ။
နတ်မိမယ်၌ ထူးခြားသော တန်ခိုးစွမ်းအင်တစ်ရပ် ပိုင်ဆိုင်
နေသည်မှာသေချာ၏။

၁၉၀ မင်းမြတ်သူရ

သူမသည် ရွာ၌ မိုးခေါင်မည်၊ ရေကြီးမည်၊ ရာသီဥတု
ဖောက်ပြန်မည်၊ ကျွဲနွားများ အနာရောဂါထူပြောမယ် စသည်ဖြင့်
ကြိုတင်၍ ခန့်မှန်းနိုင်၏။

နတ်မိမယ်၏ ဟောပြောချက်များသည် သူမ၏ဖခင် နတ်
ဆရာကြီးထက်ပင် ပိုမိုမှန်ကန်သဖြင့် နတ်မိမယ်ကို တစ်ရွာလုံး
ယုံကြည်ကိုးစားကြ၏။

ရမ်းဘိုသည် နတ်မိမယ် အိပ်မက်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ
လန့်နိုးလာလေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် နတ်မိမယ်က အန္တရာယ်ဖြစ်
တော့မည်ဆို၏။

သူ၏အိပ်မက်ထဲသို့ နတ်မိမယ် ဘာကြောင့်ဝင်ရောက်လာ
သနည်း။

ရမ်းဘိုသည် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။
သစ်လုံးအိမ်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေလေ၏။

အားလုံးလည်းအောင်နိုင်သင်တော်သီး ပုံပြင် ၆၇ ၁၉၁

ရမ်းဘိုသည် အမှောင်ထုထဲ၌ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားသွားလာ
ရင်း တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိသွားလေ၏။

ရမ်းဘိုနှင့် တိုက်မိသူမှာ ကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော
သခင်မရွှေရင်ဖြစ်၏။

သခင်မရွှေရင်သည် ရမ်းဘို၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြန်လည်၍
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး

“ရှင် ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ ရမ်းဘိုသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး သူမ၏
လက်မှ ရုန်းထွက်ကာ

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အန္တရာယ်
တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ထင်လို့”

ဟုပြောလိုက်ရာ သခင်မရွှေရင်သည် မျက်မှောင်ကြဲ၍

“အန္တရာယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မဆိုမှာ ဘာအန္တရာယ်ရှိလဲ”

ဟုတီးတီးရှေ့တတ်လိုက်၏။

သခင်မရွှေရင်သည် အိမ်တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ကြည့်
လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏မြင်းခြံထဲရှိ ကောက်ရိုးပုံထဲတွင်
မီးတောက်ကြီး ဟုန်းခနဲ ထတောက်လေ၏။

သခင်မရွှေရင်သည် မီးတောက်ကိုကြည့်၍

“အမလေး၊ ကျွန်မ မြင်းတွေတော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ဟုရှေ့တက်ကာ မြင်းခြံထဲသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ရမ်းဘိုသည်
ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်၍ ရေကန်ထဲရှိ ရေများကို ပုံးဖြင့် ခပ်ကာ
ကောက်ရိုးပုံကြီးကို လောင်းလေ၏။

သခင်မရွှေရင်က သူမ၏မြင်းများကို မီးလွှတ်ရာသို့ခေါ်
ဆောင်သွားလေ၏။ ကောက်ရိုးပုံကြီး အချိန်မီ မီးငြိမ်းသွားသောအခါ
တက်ခေါက်၍

“ဟော... ဒီလူတွေ ကျွန်မတို့ကို မီးလောင်တိုက်သွား
တာပဲ။ ကောက်ရိုးပုံ မီးလောင်ပြီးရင် သစ်လုံးအိမ်တံခါးကို ကူး
မယ်။ မြင်းတွေရော လူတွေပါ သေလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ
ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

ဟုရှေ့တတ်လေရာ ရမ်းဘိုသည် သူမ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ရန်သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလို့လား”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူမက သက်ပြင်းချ၍

“ရန်သူက ဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ ရှင်ရန်သူတွေပဲပေါ့၊ ရှင်ကို
လုပ် ကြံချင်တဲ့သူတွေဟာ ကျွန်မဆီမှာ ရှင်ရှိနေတုန်း ကျွန်မကိုပါ
ရော ပြီးလုပ်ကြတာပဲ၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ ဓားစာခံဖြစ်သွားတယ်၊
ရှင်ကို ကာကွယ်ပေးတာ ကျွန်မမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ရမ်းဘိုက သခင်မရွှေရင်ကိုကြည့်၍

“ဘာ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရန်သူလက်က ကာကွယ်ပေး

တယ်ဟုတ်လား။

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သခင်မရွှေရင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဒေသမှာ ရှင်ကို လုပ်ကြံချင်တဲ့သူတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ အရင်တုန်းက ရှင်နဲ့ ရန်ပြီးရှိတဲ့သူတွေဟာ ရှင်တောင်ကြားလမ်းကိုဖြတ်ပြီး ပြန်တဲ့အခါ ဝိုင်းပြီး အသေတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံစည်ကြတယ်၊ ဒီသတင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲရတဲ့အတွက် ရှင်ရဲ့မြင်းကြီးကို ဆေးခပ်ပြီး ကျွန်မဆီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် တည်းခိုနိုင်အောင်စီစဉ်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ရန်သူတွေက ကျွန်မရဲ့ မြင်းခြံကို မီးရှို့ဖို့ကြိုးစားကြသေးတယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ ရမ်းဘိုက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ကျုပ်ကို လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားတဲ့သူတွေဟာ မောင်ကြီးတို့အဖွဲ့မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်နေတဲ့သူတွေဟာ ဒီကောင်တွေပဲရှိတယ်၊ ဒီမှာ မရွှေရင် ကျုပ်မှာ အန္တရာယ်တွေ

ရှိနေရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြောပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သခင်မရွှေရင်က သက်ပြင်းချ၍

“ရှင်ဟာ အင်မတန်ခေါင်းမာတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ရှင်ရဲ့မာနကို ထိခိုက်တယ်ဆိုပြီး ရှင်ဟာ အန္တရာယ်တော ထဲကို ဇွတ်သွားမှာ သေချာတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့မူလ ရည်ရွယ်ချက်က ရှင်ကိုယ်တိုင်မသိဘဲ ရှင်ကို အန္တရာယ်တောထဲကနေ ကယ်တင်ခဲ့တာပါ၊ ရှင်ကို ရန်သူ့လက်က ကာကွယ်ပေးတယ်ဆိုပြီး ရှင်ရဲ့ကျေးဇူးတင်တာလဲ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ စေတနာက သန့်ရှင်းပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် သခင်မရွှေရင်၏ မိမိအပေါ်

ထားရှိသည့် စေတနာကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျား ကျုပ်ရဲ့မြင်းကြီးကို ဆေးခပ်လိုက်တဲ့အတွက် ဝမ်းသွားနေတယ်ဆိုတော့

၁၉၆ မယ်မြတ်သူရ

မြင်းကြီးဘယ်တော့ ကျွန်းမာရေးကောင်းမှာလဲ၊ ကျုပ် ရက်တွေ
အများကြီး စောင့်ရဦးမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သခင်မရွှေရင်က ရမ်းဘို၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ရှင် ကျွန်မဆီမှာ နေရတာ အတော်ငြီးငွေ့နေပုံရတယ်
ရှင် သိပ်ပြီးတော့ ခရီးဆက်ချင်နေတယ်ဆိုရင် ရေလမ်းကပ် သွားပါ။
ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင်လှေတစ်စင်းရှိတယ်၊ ဒီလှေကို ရှင်ယူသွားပါ။
မြင်းကြီးကိုတော့ ကျွန်မ ဆေးကုထားပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရမ်းဘိုက

“တောင်ကြားလမ်းကနေ မြင်းနဲ့သွားလို့မဖြစ်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သခင်မရွှေရင်က

“ရှင်အတွက် အန္တရာယ်သိပ်များလို့ပြောတာပါ၊ ရှင့်မှာ

ဘားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၉၇

ရန်သူ တွေ သိပ်များတယ်၊ ရှင်ဟာ ဒီဒေသမှာ မကောင်းသူပယ်
ကောင်းသူကယ် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ မကောင်းသူတွေ
က ရှင့်ကို သိပ်မုန်းခဲ့ကြတယ်၊ ကဲ... ရှင်ပြန်ပြီး အနားယူပါတော့၊
ခနက်ကျရင် ရှင့်အတွက် လှေကိုပြမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် ထိုညက အိပ်စက်ရန် ကြိုးစား

သော်လည်း အိပ်မပျော်တော့ချေ။

ရမ်းဘိုသည် နံနက်အစောကြီးထ၍ တောင်ပေါ်မှ အောက်
သက်ရှိ ချောင်းစပ်သို့ကြည့်သောအခါ လှေကလေးတစ်စီး ကပ်ထား
သည်ကို မြင်ရ၏။

ခဏအကြာ၌ သခင်မရွှေရင်သည် လှေပေါ်သို့ ရမ်းဘို၏

ဗဟိုများ ကူညီသယ်ဆောင်ပေးလေ၏။

လှေထွက်ခါနီးသောအခါ ရမ်းဘိုသည် သခင်မရွှေရင်၏

ထုပ်သော မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးတွေကို မမေ့ပါဘူးဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ သခင်မရွှေရင်က

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့က တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားတွေပဲ”

ဟုပြောရင်း ရုတ်တရက် ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခြေချော်သွားလေရာ ရမ်းဘိုက သူမ၏ တစ်ရစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သခင်မရွှေရင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့် ရမ်းဘို၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍

“ခြေချော်သွားတယ်၊ ကျောက်တုံးပေါ် မလဲတာ ကံကောင်းတယ်၊ ရှင်သွားတော့လေ”

ဟုပြောရင်း တောင်ပေါ်သို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ တောင်ပေါ်ရှိ မှန်ရောင်လက်သွားသော နေရာတစ်ခုထိ

သတိပြုမိလိုက်ပြီး သူမ၏ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားလေ၏။

သူမတို့ကို မှန်ဘီလူးဖြင့်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသူရှိ၏။ ရမ်းဘိုသည် လှေကိုလှော်ခတ်သွားပြီး သူမကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်သွားလေ၏။

ရမ်းဘို၏လှေ ထွက်ခွာသွားသောအခါ သခင်မရွှေရင်က လှေ ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍

“သွားပေးဦးတော့ရမ်းဘိုရေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဒေသကလူတွေက ရှင်နဲ့ကျွန်မ ချစ်သူ ဖြစ်နေပြီလို့ ယူဆသွားကြပြီ၊ ဒါဟာ ကျွန်မလို တစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်တော့ အမြတ်ပဲရှင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပတ်သက်နေသရွေ့ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ လွယ်လွယ်ကူကူ မစော်ကားဝံ့တော့ဘူး၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ခြေချော်လဲ ကျတဲ့အမူအရာလေးပဲလုပ်လိုက်ရတယ်၊ ရှင်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာရှင်”

၂၀၀ မယ်မြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၂၀၁

ဟုကျေနပ်စွာပြောရင်း သစ်လုံးအိမ်ရှိရာ တောင်ပေါ်သို့

ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သခင်မရွှေရင်သည် သစ်လုံးအိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူမ
၏အုန်းခွံရောင် မြင်းကြီးကိုထုတ်၍ တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ စီးနင်း
သွားလေ၏။

ထို့နောက် တောင်ကြားလမ်းမှတစ်ဆင့် မြင်းကြီးကို တောင်
ပေါ်လမ်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ စီးနင်းခဲ့၏။ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သော
အခါ မြင်းကြီးကို ခြေသံလုံလုံထား၍ အတန်ကြာအောင် စီးနင်းပြီး

၂၀၂ မင်းမြတ်သူရ

နောက် တောင်ပေါ်မြင်ကွင်းမှ အောင်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို အကာအကွယ်ပြုထားသော သေနတ်
ကိုင် လူသုံးယောက်ကိုမြင်ရ၏။

ထိုသူများသည် ရမ်းဘိုအား ရန်ငြိုးရန်စ ကြိုးစားဖြင့် လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်မည့်သူများဖြစ်၏။ သခင်မရွှေရင်သည် တောင်ပေါ်ရှိ
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအား သူမ ယူဆောင်လာသော
သံတူရွင်းကြီး ဖြင့် ကုပ်သဖွယ်အသုံးပြုပြီး တောင်အောက်သို့
တွန်းချလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျောက်တုံးကြီးသည် တောင်ပေါ်မှာ အရှိန်အဟုန်
ပြင်းစွာဖြင့် တောင်အောက်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားလေရာ ရမ်းဘိုကို
လုပ်ကြံမည့်ရန်သူများသည် ကျောက်တုံးကြီးအောက်၌ ပြေးပြေးဝှံ
သွားလေ၏။

သခင်မရွှေရင်သည် ထိုသူများကိုကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပစ်

သားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၂၀၃

ပက် ရယ်မောကာ

“ငါ့ချစ်သူကို လုပ်ကြံချင်တဲ့သူတွေ မှတ်ကရော”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

၂၀၄ မင်းမြတ်သူရ

ရမ်းဘိုသည် ရေလမ်းခရီးအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ပြီးနောက်
နေ့ တစ်ဝက်မျှ ရှိသောအခါ ရွှေကျင်သောအရပ်များသို့ ရောက်လေ
၏။ ကမ်းနဖူး၌ ရွှေကျင်နေသော လူများကိုတွေ့လာရ၏။

ရမ်းဘိုသည် လှေကို ကမ်းသို့ကပ်၍ ကုန်းလမ်းခရီးဆက်ရန်
အချိန်တန်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လှေကို ကမ်းသို့ကပ်ပြီး ကုန်းလမ်းဖြင့်
ခရီးဆက်ခဲ့၏။

သူတို့ ရွာသို့ရောက်အောင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောခရီးအတိုင်း

တောနာစာပေ

သာယာလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၂၀၅

သွားလာရ၏။ ကြိုးတံတားများကို ကျော်ဖြတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ
ဖြစ်ကို သွယ်တန်းထားသော ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ဖြတ်သန်း
ရ၏။

မြစ်ရေသည် အသည်းခိုက်အောင် အေးမြနေပြီး ကြည်လင်
သော ရေထဲတွင် ရွှေငါးလေးများ ကူးခတ်နေသည်ကိုမြင်ရ၏။

မြစ်ရေကြည်လင်လာသည်နှင့်အမျှ သူတို့ရွာနှင့် တဖြည်း
ဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ ရမ်းဘိုသည် ရွာတစ်ရွာ၌ ခွင့်တောင်းပြီး
အိပ်စက်ခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့ ခရီးကြမ်းကို နှင်ခဲ့ပြီးနောက်
တောင်တစ်တောင်ပြီး တစ်တောင် ကျော်ဖြတ်ရ၏။

နောက်ဆုံး တောင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသောအခါ သူတို့
ရွာသို့ ရောက်လေ၏။ ရွာနှင့်တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသောအခါ
ရွာစည်းရိုးကို မြင်ရ၏။ ရွာစည်းရိုး၌ ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်
အလံလွှင့်ထူထားသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ ဝမ်းနည်းခြင်း

တောနာစာပေ

အထိမ်းအမှတ် အလံလွင့်ထူခြင်းသည် ရွာ၏အကြီးအကဲတစ်ဦး
ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ကြောင်း ဖြစ်နိုင်၏။

ရမ်းဘိုသည် ခြေလှမ်းကြွကြီးများဖြင့် ရွာသူကြီး၏ အိမ်ရှိရာ
သို့ဝင်ခဲ့၏။ ရွာ၌ မိမိ၏ ဆွေမျိုးရင်းချာဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းများသာ ရှိတော့၏။

ရမ်းဘို၏မိဘများသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာကပင်ကွယ်လွန်
ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ရမ်းဘိုရွာအကြီးအကဲ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အကြီးအကဲ
ကိုသက်ရှိထင်ရှားတွေ့ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ရွာမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သူကြီးရယ် ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရွာအကြီးအကဲသည် ရမ်းဘိုကို ရုတ်တရက်
မြင်ရသောအခါ ရုတ်တရက်အံ့သြသွားပြီး

“ ရမ်းဘို မင်းပြန်လာပြီကိုး၊ ငါတို့ရွာတော့ ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့

ကြုံနေရပြီကွာ ”

ဟု ပြောလေရာ ရမ်းဘိုသည် ရွာအကြီးအကဲကို အံ့သြ
ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်
နားဖြင့် ရမ်းဘိုပြန်ရောက်ကြောင်း သိရပြီး ရွာသူရွာသားများ
အကြီးအကဲ အိမ်သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာ၏။

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူကြီးရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ တစ်ရွာ
လုံးလဲ မျက်နှာမကောင်းကြပါလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူကြီးက ရန်ဘိုကို ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ရမ်းဘို ငါတို့ရွာရဲ့ အစိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာလေး

မရှိတော့ဘူးကွ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရမ်းဘိုသည် သူတို့ရွာ၏ နတ်သမီးဟု
တင်စား ခေါ်ဝေါ်သော နတ်မိမယ် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်ရ၏။ နတ်မိမယ်သည် သွေးရိုးသားရိုးသေဆုံးခြင်း

မဟုတ်ဟု သိရသဖြင့်

“နတ်မိမယ်ကို ဘယ်သူ ဒုက္ခပေးသွားတာလဲ သူကြီး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ သူကြီးက

“နတ်မိမယ်ကို နတ်မိစ္ဆာတစ်ယောက်က ဒုက္ခပေးသွားတာ ကွ၊ အဲဒီ နတ်မိစ္ဆာက အခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က မင်း ရွာကို ခေါ်လာတဲ့ မင်းရဲသူငယ်ချင်းပဲ၊ နတ်မိမယ်ကို လုပ်ကြံသတ် ဖြတ်ပြီးတော့ သစ်တော်သီး ဘဏ္ဍာသိုက်ထဲက ရွှေတွေကို ခိုးဖူး သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရမ်းဘိုသည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါးစင် အဟောင်းသားဖြစ်သွားမိ၏။ မိမိတို့ရွာ၏ ရတနာ နတ်မိမယ်ကို သတ်ဖြတ်သွားသူမှာ သူ၏ သူငယ်ချင်း စောမောင်ဆိုပါလား။

မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာပြီးနောက် စောမောင်ကို ရွာသို့ အလည်ခေါ်ခဲ့၏။

“စောမောင်နှင့်အတူ တောင်ကျချောင်း၌ ရေအတူတူ ကူးခတ် ခဲ့၏။ တောထဲသို့ဝင်၍ အမဲလိုက်ခဲ့၏။ စောမောင်ကို ရွာလေ့ ထုံးစံများ မဟုတ်အဖြစ် ပြောပြခဲ့၏။

မိမိတစ်ရွာလုံး ရွှေကျင်သော အတတ်ကိုကျွမ်းကျင်ကြပုံ၊ အမဲလိုက်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြပုံများကို ပြောပြခဲ့၏။

စောမောင်သည် စမ်းချောင်းထဲရှိ ရွှေငါးများကို ဖမ်း၍ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံသို့ တင်ပို့ရောင်းချလျှင် စီးပွားဖြစ်မည်ဟု ပြောဆို ခဲ့ဖူး၏။

ထိုစဉ်က စောမောင်သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင် မှ ပြန်လာပြီး စစ်တပ်မှလည်း ထုတ်ပယ်ခံရကာ အလုပ်အကိုင်မရှိ ဖြစ်နေ၏။

ရမ်းဘိုသည် စောမောင်အား သူငယ်ချင်းရင်းချာတစ်ဦးကဲ့သို့ သဘောထားကာ ရွာ၏ ကျက်သရေဆောင် နတ်မိမယ်အကြောင်းကို

၂၁၀ မင်းမြတ်သူရ

ပြောပြခဲ့၏။ နတ်မိမယ်အတွက် တစ်ရွာလုံးကစု၍ ပေးရသော သစ်တော်သီးဘဏ္ဍာတိုက်အကြောင်းကိုလည်း ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောပြ၏။

နတ်မိမယ်သည် ရွာထိပ်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သစ်တော်သီး စိုက်ခင်းများ၏ အလယ်၌ နေထိုင်ပြီး နတ်မိမယ်၏ တရုတ် ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သစ်တော်သီးသဏ္ဌာန် အိုးကြီးတစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုအိုးထဲ၌ နတ်မိမယ်အတွက် ရွာသူရွာသားများ လှူဒါန်း ထားသော ရွှေတို ရွှေစများရှိ၏။

ရွာသားများသည် ရွှေကျင်၍ ရရှိသည့်အခါ နတ်မိမယ် အတွက် ရည်စူး၍ ရွှေတိုရွှေစများကို လှူဒါန်း၏။

နတ်မိမယ်သည် သစ်တော်သီး ဘဏ္ဍာတိုက်အတွင်းရှိ ရွှေတို ရွှေစများကို ဘယ်သောအခါမှ သုံးစွဲခြင်းမရှိဘဲ တဖြည်းဖြည်း များပြားလာ၏။

သားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၂၁၁

ယခု နတ်မိမယ်ကို သတ်ဖြတ်၍ ရွှေတိုရွှေစများကို ခိုးယူသွားသူမှာ သူ၏ သူငယ်ချင်း မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်ပြန် စောမောင် ဖြစ်၏။

စောမောင်သည် ရွာသို့အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ရွာသူကြီး၏ အိမ်၌တည်းခိုစေခဲ့၏။ စောမောင်သည် ရမ်းဘိုကို တွေ့ချင်သောကြောင့် ရွာကိုအလည်အပတ် ရောက်ရှိခဲ့သည် ဆို၏။

စောမောင်သည် ရွာ၌ အခန့်သားနေထိုင်၍ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်၏။ နောက်ဆုံး၌ အခွင့်အရေးသာသော ညတစ်ည၌ တောင်ပေါ်ရှိ နတ်မိမယ်ထံသို့သွားကာ အမွေပြုကျင့်ပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဆို၏။

ပြီးနောက် နတ်မိမယ်၏ သစ်တော်သီးရတနာသိုက်ကို ခိုးယူ သွားလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် ရွာသူကြီးထံမှ အကြောင်းစုံကို ကြားသိ ရသောအခါ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“ လူယုတ်မာ မင်းဘယ်အရပ်ကို ရောက်နေပါစေ၊ မရရ
အောင် ရှာဖွေပြီး နတ်မိမယ်အတွက် ကလဲ့စားချေပါ့မယ် ”

ဟု ရွာသူရွာသားများရှေ့၌ ကတိပြုလေ၏။ ထို့နောက်
ရွာသူ ရွာသားများဘက်သို့ လှည့်၍

“ ရွာသူရွာသားများခင်ဗျား၊ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို
ရွာကိုခေါ်လာမိတဲ့အတွက် ရွာရဲ့ရတနာ နတ်မိမယ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊
ဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ လူယုတ်မာကို ကလဲ့စား
ချေပြီးရင် ရွာကိုပြန်လာပြီး ရွာသူရွာသားတွေပေးမဲ့ အပြစ်ကို
ကျွန်တော်ခံပါ့မယ်၊ နတ်မိမယ်ရဲ့ သစ်တော်သီးဘဏ္ဍာသိုက်ထဲကို
ကျွန်တော့်ရဲ့ ချွေးနဲ့သွေးနဲ့ ရှာဖွေလာခဲ့တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေကို
အစား ထိုးပြီး ထည့်ပေးခဲ့ပါမယ် ”

ဟု ဆိုကာ တရုတ်သူဌေးကြီးချန်းထံမှ ဆုတော်ငွေအဖြစ်
ရရှိခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးများကို နတ်မိမယ် ရတနာသိုက်ဖြစ်သော ကြေး

သစ်တော်သီးကြီးထဲသို့ အားလုံးနီးပါး ထည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ရွာအကြီးအကဲနှင့် ရွာသားများကို နှုတ်ဆက်ကာ
လူယုတ်မာကို ရှာဖွေရန် ရွာမှထွက်ခဲ့လေ၏။ ရွာသူရွာသား
များသည် ရမ်းဘို၏ အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန် ဆုမွန်ကောင်း
များ တောင်းကြ၏။

လည်း ခိုးယူသွားခဲ့၏။

စောမောင်သည် နတ်မိမယ်ထံမှ ရရှိသော ရွှေတုံးရွှေစများကို ထုခွဲရောင်းချပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာနေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် စောမောင် ကို ရန်ကုန်မြို့၌ ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် ငွေရှိသူတို့၏ ပျော်စရာပင် မဟုတ်ပါလား။

ရမ်းဘိုသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရထားတစ်တန်း ကားတစ်တန်းဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ စောမောင်ကို ရှာဖွေ ဖို့စားစွ၊ မိမိ၏ စားဝတ်နေရေးပင် ပြေလည်ခြင်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့၌ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေလေရာ ကမ်းနားဘက်သို့ ရောက်ရှိ ပြီး ဘုရားဖူးကားတစ်စီးရှေ့တွင် ရပ်တန့်နေမိ၏။

ဘုရားဖူးကား၏ ခေါင်းဆောင်လူကြီးသည် ရမ်းဘိုကိုမြင် တွေ့ သွားပြီး

“ ဘုရားဖူးလိုက်ချင်လို့လား ”

ရမ်းဘိုသည် စောမောင်ကို ရှာဖွေရန် အောက်ပြည်အောက်ရွာ သို့ ထွက်ခဲ့၏။ စောမောင်နှင့် ပတ်သက်၍ နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျ မသိရချေ။ စောမောင်သည် မက်ဆီဂိုတေးမီးယားစစ်ပွဲမှ ပြန်လာပြီး အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိသဖြင့် သူ၏ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတော့ ရွာ၏ ရတနာဖြစ်သော နတ်မိမယ်ကို ပြုကျင့်၍ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားခဲ့၏။ နတ်မိမယ်၏ ရွှေများကို

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရမ်းဘိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘုရားဖူးဖို့ နေနေသာသာ စားရေးသောက်ရေးတောင် မပြေလည်ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ရမလားလို့ လာကြည့်နေတာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင် လူကြီးသည် ရမ်းဘို၏ ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်၍ တခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ငါတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ စပါယ်ရာ အောင်ဘုဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အောင်ဘုက ဘယ်တော့မှ စိတ်မချရဘူး၊ ဘုရားဖူးအဖွဲ့နဲ့ လိုက်တစ်ရက် မလိုက်တစ်ရက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အောင်ဘုကိုထုတ်ပြီး မင်းကို ခန့်ချင်တယ် လုပ်မလား ”

ဟု ပြောလေရာ ရမ်းဘိုက

“ ကျွန်တော် အလုပ်ရဖို့အတွက် သူတစ်ပါးကို ထုတ်ရမယ် ဆိုရင်တော့ နေပါစေတော့ ဦးလေးရယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘုရားဖူးအဖွဲ့၏ လူကြီးက

“ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီကွာ၊ အောင်ဘုကို ထုတ်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ သူကိုယ်တိုင် ဘုရားဖူးကားဆီကို မလာတာပါ၊ မင်း စပါယ်ရာအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ရမ်းဘိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်တော် ကားကောင်းကောင်းမောင်းတတ်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့၏ လူကြီးသည် သဘောကချ သွားပြီး

“ ဒါဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဦးလေးရဲ့နာမည်က ဦးတံခွန်တဲ့၊ ဦးလေးတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို အောင်တံခွန် ဘုရားဖူးအဖွဲ့လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီအလုပ်ကို ဦးလေးလုပ်နေတာ စီးပွားရေးသက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ဆော် အလုပ်ကို လုပ်နေတယ်လို့ ခံစားရ

တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးတို့ အောင်တံခွန် ဘုရားဖူးအဖွဲ့ရဲ့ ဈေးနှုန်းက အရမ်းချိုသာလို့ အောင်မြင်နေတာပဲ။ မောင်ရင်ကို ဦးလေးအထူးမှာကြားလိုတာက ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ဧည့်သည်တွေကို ကိုယ့်ရဲ့မိဘဆွေမျိုးတွေလို သဘောထားပါ။ ကိုယ့်မိဘဆွေမျိုးတွေကို ဘုရားဖူးလိုက်ပို့နေတယ်လို့ သဘောထားပါ။ သူတို့ဘာလုပ်လုပ် အတတ်နိုင်ဆုံးသည်းခံ လိုက်လျောပါ။ ဒါဆိုရင် ခရီးဗေမ်းမှာ ခရီးသည်တွေရဲ့ မေတ္တာကိုပြန်ရပြီး မောင်ရင်လဲ စိတ်ချမ်းသာမယ်။ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ဘုရားဖူးကားနဲ့ လိုက်ပါလေ့ရှိတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်မှာ စိုးလို့ပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ဘုရားဖူးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လူကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျလှသဖြင့် ဘုရားဖူးကားနှင့် လိုက်ပါလေ၏။ ဘုရားဖူးကားကြီးသည် ခရီးသည်များထံမှ ထိုက်သင့်သော

အခကြေးငွေယူ၍ မြန်မာပြည်အနှံ့ရှိ စေတီပုထိုးများကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

လမ်းခရီး၌ ခရီးသည်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စေရန် အကူအညီပေး၏။

ရမ်းဘိုသည် ဦးတံခွန် မှာကြားသည့်အတိုင်း ဘုရားဖူးခရီးသည်များကို မိဘဆွေမျိုးကဲ့သို့ သဘောထားလေရာ ခရီးသည်များ၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို ခံရ၏။ ဦးတံခွန်၏ ချီးမွမ်းမှုကိုလည်း ခံရလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ဘုရားဖူးကားကြီးနဲ့ လိုက်ပါနေသဖြင့် မြန်မာပြည်အနှံ့သို့ အခမဲ့ သွားလာခွင့်ရလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် မြန်မာပြည်အနှံ့ သွားလာသည့်အခါတိုင်း လူယုတ်မာစောမောင်၏ သတင်းကို စုံစမ်းလေ၏။ သို့သော် စောမောင်သည် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည် မသိချေ။

၂၂၀ မယ်မြတ်သူရ

သူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရချေ။ ရမ်းဘိုသည် ဘုရားဖူး
အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါရင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ပြုစုပေးသောကြောင့်
ဦးတံခွန်သည် ရမ်းဘိုကို အလွန်သဘောကျလေ၏။

များမကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ရမ်းဘိုသည် ဦးတံခွန်၏
အားကိုးရသော လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့၏။

သားပုလင်းဆင်းအောင်နှင့်သစ်တက်သီး ပုံပြင် ၂၂၁

ရမ်းဘိုသည် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးထွက်ရင်း အလွန်
ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ကြုံတွေ့လေ၏။ တစ်နေ့တွင်
ရမ်းဘိုသည် ဘုရားဖူးအဖွဲ့နှင့်လိုက်ပါရင်း ပင်ပန်းလှသဖြင့် ကား
အနောက်၌ အိပ်ခိုက်ရင်း လိုက်ပါလာရာမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ ရမ်းဘိုတို့ လိုက်ပါလာသော ဘုရားဖူးကား
ကြီးသည် ညာဘက်ဘီး ကျွတ်ကျသွားပြီး ချောက်ကြီးထဲသို့

၂၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ထိုးကျလုမတတ် ဖြစ်နေလေ၏။ ခရီးသည်များအားလုံး အထိတ်
တလန့် အော်ဟစ်နေချိန်၌ ချောက်ကြီး၏ အောက်၌ နတ်မိမယ်
ပေါ်ပေါက်လာပြီးကားကို ချောက်ထဲသို့ မကျအောင် သူမ၏
လက်ဖြင့် ဆီးတားထား၏။

ဘတ်စ်ကားကြီးသည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်
နတ်မိမယ်၏ တားဆီးမှုကြောင့် ချောက်ထဲသို့ မကျဘဲ ရပ်တန့်သွား
လေ၏။

ရမ်းဘို အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသောအခါ ထူးဆန်းသော
အိပ်မက်ကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပြန်လည်စဉ်းစားလေ၏။ ထိုသို့
တွေးတောရင်း အနီးဆုံးမြို့တစ်မြို့၌ ကား၏ညာဘက်ဘီးပေါက်၍
မာခြင်းကို သတိရ၏။

ကား၏ ဘီးဟာပြီးနောက် ဝပ်ရှော့ရှိ လူငယ်များ ကားဘီးကို
ပြန်တပ်ကာ ဓါတ်ရှင်မင်းသားများအကြောင်း ငြင်းခုံနေခြင်းကို

သားလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၉၇ ၂၂၃

သတိရ၏။ ထိုသို့ သတိရပြီး ရမ်းဘိုသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ
ဒရိုင်ဘာအား ကားကိုအမြန်ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာသည်
ရမ်းဘို၏ အပြုအမူကြောင့် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်ပြီး နားမလည်
ဟန်ဖြင့်

“ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရမ်းဘို ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် ကားပေါ်မှ ခုန်ချ၍
ကားကြီး၏ ရှေ့ဘီးကိုသွားကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ကားရှေ့ဘီး၏ ဝက်အူများကို သေချာစွာ ပြန်လည်တပ်
ဆင်ခြင်းမပြုသဖြင့် ဝက်အူသုံးလုံးကျွတ်ကာ တစ်လုံးတည်းသာ
ကျန် တော့၏။

တစ်လုံးတည်းကျန်သော ဝက်အူများလည်း ပြုတ်လုမတတ်
ဖြစ်နေလေ၏။ ၎င်းတို့ တက်မည့်လမ်းမှာ တောင်တက်လမ်းဖြစ်ပြီး
လမ်းနံဘေးဝဲယာ၌ ချောက်ကြီးများရှိ၏။

ဘတ်စ်ကားကြီး တောင်တက်လမ်းသို့တက်လျှင်ချောက်ကြီး
ထဲသို့ ကျိန်းသေ ထိုးကျသွားနိုင်၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားရှေ့ဘီးကို
ကြည့်၍ ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် ကားကိုပင် ပြန်မောင်းနိုင်သောကြောင့်
ရမ်းဘိုက ဒရိုင်ဘာအစား ကားကို ပြန်မောင်းရ၏။

ရမ်းဘိုသည် ကားမောင်းရင်း နတ်မိမယ်နှင့် ပတ်သက်သော
အိပ်မက်များကို စဉ်းစားနေမိ၏။ သခင်မ ရွှေရင်၏ နေအိမ်တွင်
ညအိပ်စဉ်ကလည်း အိပ်မက်ထဲသို့ နတ်မိမယ်ရောက်လာပြီး သစ်လုံးအိမ်
မီးလောင်မည့်အကြောင်း သတိပေးခဲ့၏။

ယခု ဘုရားဖူးကားကြီး ရှေ့ဘီးပြုတ်၍ ချောက်ထဲသို့
ကျမည့်အရေး၌လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နတ်မိမယ်ကို အိပ်မက်
မက်၏။

နတ်မိမယ်သည် အိပ်မက်ထဲသို့ မကြာခဏ လာရောက်၍
အန္တရာယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သတိပေးနေသလား သို့မဟုတ်

တိုက်ဆိုင်မှုပင် ဖြစ်လေသလား။

ရမ်းဘိုသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အသက်အန္တရာယ်နှင့်
ကြုံတွေ့ကာနီး နတ်မိမယ်ကို အိပ်မက်မက်ခြင်းအား အလွှ်းအံ့သြ
နေ၏။ နတ်မိမယ်က မိမိကို စောင့်ရှောက်ခြင်းလား၊ တိုက်ဆိုင်မှုပေ
လော။ နတ်မိမယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိမည်ဟု
တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်လာသော အကြောင်းအချက်များသည်
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ တစ်ခါက ဘုရားဖူးကားကြီးသည် မြို့တစ်မြို့၏
အစွန်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း၌ ညအိပ်ရပ်နားလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ထိုအရပ်၌ ဓားပြများသောင်းကျန်းသည်
ဆိုသဖြင့်* ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ညမအိပ်ချင်ပေ။ ထိုအခေါက်က
ဘုရားဖူးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် ဦးဟံခွန်လည်း မပါရှိခဲ့ချေ။

ဦးဟံခွန်၏ကိုယ်စား ၄င်း၏ တူတော်မောင်သည် ဖိတ်ရူး
မောင်မောင် ဆိုသူသာပါ၏။

ဝိတ်ရူးမောင်မောင်သည် စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ်ကို မချွတ်တန်း
ဝတ်ဆင်ထားသော ဝိတ်ရူးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မောင်မောင်သည် အချိန်အားတိုင်း လက်မောင်းကို
ကွေးညွတ်၍ ဖုတ်ဆင်သော ကြွက်သားများကို ကြွားဝါကာ ကားပေါ်
တွင်လိုက်ပါလာသော မိန်းကလေးများ မြင်အောင်ပြ၏။

ထိုမိန်းမပျိုများသည် ဝိတ်ရူးများကို အထင်ကြီးသူ မဟုတ်
သဖြင့် မောင်မောင်ကို လှောင်ပြောင်ကြလေ၏။

ဝိတ်ရူးမောင်မောင်သည် ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော
ယဉ်စစ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ပိုးပန်းလိုသဖြင့် ဘုရားဖူးကားကို
စိတ်မချရသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း၌ အိပ်စက်စေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ ဓားပြများ၏ သတင်းကို
မကြာခဏ ကြားရ၍ ညမအိပ်ရန်တား၏။ သို့သော် ဝိတ်ရူးမောင်မောင်
က ရင်ကိုကော့၍

“ ရမ်းဘို ဒီကားပေါ်မှာ ကျုပ်က ဦးလေးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်
ဗျ၊ ခင်ဗျားပြောစရာမလိုဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ရမ်းဘိုခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီမှာ မောင်မောင် ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွေရဲ့ ကိုယ်၊ စိတ်၊
ကျန်းမာရေးက ငါတို့တာဝန်ကွ၊ သူတို့ကို ငါတို့ရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေ
လိုပဲ သဘောထားရမယ်၊ မတော်လို့ ဓားပြတွေ ရောက်လာရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝိတ်ရူးမောင်မောင်က လက်မောင်းကို
ကွေးညွတ်၍

“ ကျုပ်နဲ့ တွေ့သွားမှာပေါ့ဗျ၊ မောင်မောင်ကို ဘာမှတ်
သလဲ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးငါစီး အားမာန်ကြီးတဲ့သူဗျ ”

ဟု ဆိုကာ တဖွတ်ထိုး အိပ်စက်လေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ထိုညအတွက် ကြံရာမရသည့်အဆုံး၌

တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေရာမှ မှေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ အိပ်မက်ထဲသို့ နတ်မိမယ်ရောက်လာပြီး

“ ဓားပြတွေလာနေပြီ၊ ပုလိပ်ကိုသွားခေါ်ပါ။ နိက်ရှူးရဲလုပ်ပြီး ခုခံဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ဘုရားဖူးည့်သည်တွေ ထိခိုက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ရမ်းဘိုသည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသောအခါ အိပ်မက်ထဲမှ နတ်မိမယ် သတိပေးသကဲ့သို့ ဓားပြများ အမှန်တကယ် ရောက်ရှိ နေသလော၊ သို့မဟုတ် မိမိစိတ်စွဲလမ်းပြီး အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်ခြင်းလော။

ရမ်းဘိုသည် မည်သို့ရှေ့ဆက်ရမည်နည်းဟု တွေးကာ ခေါင်းခြောက်နေပြီးမှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပုလိပ်များကို သွားခေါ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အနီးဆုံးပုလိပ်ဌာနသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ လေ၏။

ပုလိပ်ဌာနသို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို

ဓားပြတိုက်မည် သတင်းရသဖြင့် ယနေ့ည လာရောက်စောင့်ကြပ် ပေးရန် ပြောလေ၏။

ပုလိပ်များသည် ရမ်းဘိုကို အကူအညီပေးရန် ပုလိပ်အချို့ကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ ရမ်းဘိုသည် ပုလိပ်များကို ခေါ်၍ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို ဓားပြ တိုက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ရမ်းဘိုခေါ်လာသော ပုလိပ်များသည် တုတ်၊ ဓားနှင့်လုပ်သေနတ်တစ်လက်သာ ပါရှိသော ဓားပြများကို လက်ရ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့၏။

ရွှေတံခွန် ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ဓားပြတိုက်ခံရသော သတင်းသည် လည်း သတင်းစာများ၌ပင် ဖော်ပြခြင်းခံရလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ထိုအချိန်မှစ၍ နတ်မိမယ်နှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်များကို များစွာ ယုံကြည်ခဲ့၏။

နတ်မိမယ်အကြောင်းကို မြင်မက်သည့်အခါတိုင်း ထူးခြားသော
ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို အပြင်လောက၌ မြင်တွေ့ရ၏။ နတ်မိမယ်နှင့်
ပတ်သက်၍ မိမိစိတ်စွဲလမ်းလွန်းသဖြင့် အိပ်မက်များမက်ပြီး
ထင်ယောင် ထင်မှား ဖြစ်နေသလားမသိ။

တစ်ခါကလည်း ဘုရားဖူးအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါစဉ် အိပ်မက်
ထဲသို့ နတ်မိမယ် ရောက်ရှိလာ၏။ နတ်မိမယ်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ပြောဖို့လာတာ၊ ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ
သူတောင်းစားတွေကို လမ်းကြိုမတင်နဲ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရမ်းဘိုသည် နတ်မိမယ်ကို ပါးစပ်အဟောင်း
သား ကြည့်ရှုနေစဉ် သူမသည် အမှောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွား၏။ ရမ်းဘိုကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

ရမ်းဘိုသည် သူတောင်းစားများကို ကားပေါ်သို့ လမ်းကြို
မတင်ရန် ဝိတ်ရူးမောင်မောင်ကို သတိပေးလေ၏။

သို့သော် ဝိတ်ရူးမောင်မောင်သည် ရမ်းဘို၏ စကားကို
မလိုက်နာဘဲ သူတောင်းစား လင်မယားကို ကားနောက်ပိုင်းမှ
နိတွယ်၍ လိုက်ပါစေ၏။

ထိုသူတောင်းစား လင်မယားသည် လုပ်သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့်
ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို ဓားပြတိုက်သွားလေ၏။

ထိုစဉ်က ရမ်းဘိုသည် အနီးဆုံးမြို့တစ်မြို့သို့ ကားပစ္စည်းများ
သွားဝယ်နေလေ၏။

ဓားပြတိုက်ခံရပြီးနောက် ဝိတ်ရူးမောင်မောင်နှင့် ရမ်းဘိုသည်
အကြီးအကျယ် စကားများကြလေ၏။ ရမ်းဘိုက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“မင်းကို သူတောင်းစားတွေ ကားကြိုမတင်နဲ့လို့ ငါ
သေသေချာချာ မှာထားရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကားပေါ်တင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဝိတ်ရူးမောင်မောင်သည် လက်သီး
ဆုပ်၍

“လူတိုင်းဟာ ဓားပြဖြစ်မယ်လို့ ငါမယုံဘူး၊ သူတောင်း
စား လင်မယားကို နေပြကြီးထဲမှာ ဘုရားဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ လမ်းကြို
တင်မိတာကွ၊ မင်း ငါ့ကိုနေရာတကာမှာ ဆရာမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီကား
ပေါ်မှာ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူက အထက်ကလဲဆိုတာ သတိရစမ်းပါ”

ဟုပြောလေရာ ရမ်းဘိုက တက်ခေါက်၍

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အထက်တွေ အောက်တွေ ပြောမနေနဲ့
ငါတို့ရဲ့အဓိကတာဝန်က ခရီးသွားတွေ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျွမ်းမာ
ချမ်းသာစေဖို့ကွ၊ အခုတော့ ငါတို့ ရွှေတံခွန်ဘုရားဖူးကားပေါ်မှာ
ဓားပြတိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ ကြားလို့မှကောင်းရဲလား၊ ဒါဟာ မင်းရဲ့
ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်ပဲ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဗလအားကိုးပြီး မိမိ ကိုယ်မိမိ ထင်တစ်လုံးဖြစ်နေသော ဝိတ်ရူးမောင်မောင်သည် ရမ်းဘိုကို တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်မှန်းမသိဘဲ ထိုးကြိတ်ရန် စိန်ခေါ်လေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ဘုရားဖူးအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါစဉ် ကြောင်လက်သည်းဝက်သကဲ့သို့ နေထိုင်သူဖြစ်၍ မိမိ၏တိုက်ခိုက်ရေးပညာအစွမ်းနှင့်ဆိုလျှင် ဝိတ်ရူးမောင်မောင်လိုလူမျိုး (၁၀)ယောက်လောက်ကိုပင် ကြောက်စရာမလိုချေ။

ထို့ကြောင့် ဝိတ်ရူးမောင်မောင်၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်မခံဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီမှာမောင်မောင်၊ မင်းနုပါသေးတယ်၊ မင်းက ငါ့ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြင်းဆန်လိုက်ရာ ဝိတ်ရူးမောင်မောင်သည် ရမ်းဘိုကို သတ္တိမရှိသူဟု ယူဆကာ

“အပြောမကြီးနဲ့၊ ကျုပ်လက်သီးကို မြည်းကြည့်ဦး”

ဟုဆိုကာ ရမ်းဘိုအား လက်သီးဖြင့် အားကုန်တိုးလိုက်၏။

ရမ်းဘိုသည် သက်ပြင်းချ၍ မောင်မောင်၏လက်သီးကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ချုပ်ထားသောညာလက်မှ လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းကို ထောင်ပြကာ

“ဒီမှာမောင်မောင်၊ မင်းလို ဝိတ်ရူးတစ်ယောက်ကို ငါ့အနေနဲ့ ထိုးကြိတ်စရာတောင်မလိုဘူး၊ ဟောဒီက လက်ညှိုးကလေးကို ကြည့်၊ လက်ညှိုးလေးနဲ့ မင်းရဲ့ညာလက်သန်းက အကြောလေးတစ်ချောင်းကို ထောက်ပြမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ၏လက်ညှိုးဖြင့် မောင်မောင်၏ လက်သန်းကို ထောက်လိုက်ရာ မောင်မောင်သည် ဓာတ်လိုက်သကဲ့သို့ တုန်ခါပြီး အမလေးဟု အော်ဟစ်ကာ အနောက်သို့ ပုက်လက်လန်လဲသွားလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် ဝိတ်ရူးမောင်မောင်ကို တိုက်ခိုက်စရာမလို

၂၃၆ မင်းမြတ်သူ

တော့ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မောင်မောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ရမ်းဘိုကို စိန်ခေါ်ရန်
မဝံ့ရဲတော့ဘဲ များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

သားပုလင်မင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၁၇ ၂၃၇

ရမ်းဘိုသည် ရွှေတံခွန်ဘုရားပွဲ၌ လုပ်ကိုင်ရင်း ဘုရားဖူးအဖွဲ့
ကို ဦးတံခွန်ကြီးခေါင်းဆောင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဝိတ်ရှူးမောင်မောင်
သာ ဦးဆောင်သဖြင့် ဘုရားဖူးအဖွဲ့၏ နာမည်သတင်း မှေးမှိန်
လာ၏။

ရမ်းဘိုသည် ဘုရားဖူးအဖွဲ့၌ လိုက်ပါခြင်းကို ပျော်ရွှင်ခြင်း
မရှိတော့ချေ။

တစ်နေ့တွင် ရမ်းဘိုသည် ထူးခြားသော အိပ်မက်တစ်ခုကို

၂၃၈ မင်းမြတ်သူရ

မြင်မက်ပြန်၏။

ထိုအိပ်မက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် ရမ်းဘိုသည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

ရမ်းဘိုတို့၏ ရွှေတံခွန်ဘုရားဖူးကားကြီးသည် အသူတရာ နက်သောချောက်ကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး စောချွေးများပြန်နေမိ၏။

သူ၏အိပ်မက်များသည် အလွန်ထူးခြားပြီး မှန်ကန်တတ်သဖြင့် ရမ်းဘိုသည် ဘုရားဖူးအဖွဲ့အတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဒရိုင်ဘာဦးလူပေါထံသို့ မကြာခဏသွားရောက်၍ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းရန် သတိပေး၏။

ဒရိုင်ဘာ ဦးလူပေါသည် မိမိကိုယ်မိမိ များစွာအထင်ကြီးသူ ဖြစ်သဖြင့်

သားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီး ပုံပြင် ၂၃၉

“ဒီမှာ ရမ်းဘို၊ လူပေါရဲ့ကားမောင်းသက်တမ်းမှာ တစ်ခါမှ မတော်တဆမှုလေးတောင် မဖြစ်ဖူးဘူး၊ မပူစမ်းပါနဲ့၊ ကားမောင်းလာတဲ့သက်တမ်း အနှစ်(၃၀)ကျော်နေပြီ”

ဟု ကြွားဝါလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် သူ၏အိပ်မက်ကိုသာ မျက်လုံးထဲ၌မြင်ယောင်ပြီး စိုးရိမ်နေမိ၏။

ထိုအိပ်မက်၏ ထူးခြားမှုမှာ အိပ်မက်ထဲ၌ နတ်မိမယ်ကိုမတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်က အိပ်မက်များ၌ နတ်မိမယ်သည် နေရာတစ်ခုမှ ပါဝင်လေ့ရှိ၏။

ရမ်းဘိုသည် ထိုအိပ်မက်ကြောင့် ဘုရားဖူးခရီးစဉ်နှင့် လိုက်ပါလိုခြင်းမရှိတော့။ ဦးတံခွန်ထံသို့သွားကာ အလုပ်မှထွက်လိုကြောင်းပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတံခွန်က

“အလုပ်က မထွက်ပါနဲ့ကွာ၊ ဘုရားဖူးကားပေါ်မှာ မပျော်ရင် ဘုရားစာအုပ်ရောင်းတဲ့အလုပ်မှာ ဝင်လုပ်ပါ၊ ဒီအလုပ်က

ကုသိုလ်လည်း ရတယ်၊ မင်းလို မြန်မာပြည်အနှံ့ လျှောက်သွားချင်
တဲ့သူနဲ့လည်း ကိုက်တယ်”

ဟုပြောကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားစာအုပ် လှည့်လည်ရောင်း
ချသောအလုပ်ကို လုပ်ရ၏။ ထိုအလုပ်သည် ကုသိုလ်လည်းရ၊
ဝမ်းလည်းဝသဖြင့် ရမ်းဘိုသည် ကျေနပ်စွာ လုပ်ကိုင်လေ၏။

ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဩဝါဒများ၊ ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်
တော်များ၊ ပရိတ်တော်များ အစရှိသည့် စာအုပ်များကို ဦးတံခွန်
ပိုင်ဆိုင်သော စစ်သုံးဒေါ်ဂျစ်ကားကြီးပေါ်တင်၍ လိုက်လံရောင်းချ
လေ၏။

ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီး၏ ဘေးနှစ်ဘက်၌ ရွှေတံခွန် ဘုရားစာအုပ်
ရောင်းဝယ်ရေးဟု ရေးသားထားလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် လူစည်ကား
သော ဈေးနှင့်ဘုရားများ၌ ဘုရားစာအုပ်များကို အော်လံတစ်ခုဖြင့်
ကြော်ငြာပြီး ရောင်းချရ၏။

ရမ်းဘို တရားစာအုပ်များ ရောင်းဝယ်သောအလုပ်ကို
လက်ခံပြီး တစ်လအကြာ၌ လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကြားသိရလေ၏။

ရွှေတံခွန် ဘုရားဖူးကားကြီး ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားသော
သတင်းပင်ဖြစ်၏။ ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ဘုရားဖူးခရီး
သည်များသည် များစွာ သေဆုံးပြီး ဒရိုင်ဘာ ဦးလူပေါနှင့် ဝိတ်ရူး
မောင်မောင်လည်း သေဆုံးသူစာရင်း၌ ပါရှိသွားလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် သူ၏အိပ်မက်များ အံ့သြလောက်အောင်
မှန်ကန်နေခြင်းအတွက် မယုံကြည်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင်
ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရမ်းဘိုသည် ရွှေတိဂုံဘုရား စောင်းတန်း၌
ဘုရားစာအုပ်များ ရောင်းရင်း ဂျစ်ကားတစ်စင်းကို မောင်းနှင်သွား
သော စောမောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ရမ်းဘိုသည် စောမောင် မောင်းနှင်သွားသော ဂျစ်ကားနံပါတ်
ကို မှတ်၍

“စောမောင် လူယုတ်မာ၊ ငါတို့ရွာက ရတနာတွေကိုခိုးပြီး
နတ်မိမယ်ကို ရက်စက်ယုတ်မာသွားတဲ့ကောင်၊ မင်း ငါ့လက်ထဲ

ပြေးမလွတ်တော့ဘူး”

ဟုကြုံးဝါးလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် ထိုနေ့မှာပင် ဦးတံခွန်ထံသို့
သွား၍ အလုပ်မှ ထွက်လိုကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ဦးတံခွန်သည်
စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ရမ်းဘိုကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့်
မိမိ၏ကျေးဇူးရှင် ဦးတံခွန်ကို အမှုမပတ်စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်
ကြောင့်ဖြစ်၏။

ရမ်းဘိုသည် ကားနံပါတ်ကို စုံစမ်းလေရာ ကန်တော်လေး
ဘက်ရှိ ပိုင်းလုံးမ မခင်ကြည်ဆိုသူ၏ ဂျစ်ကားဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်
ရ၏။ ရမ်းဘိုသည် Taxiတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး မောင်းနှင်လေ၏။

ရမ်းဘိုသည် မခင်ကြည်၏ နေထိုင်သွားလာပုံကို မသိသော
အကဲခတ်လေရာ မခင်ကြည်သည် အင်းစိန်ခဝဲခြံ၌ နေထိုင်သော
လူယုတ်မာစောမောင်ထံသို့ သွားလာကြောင်း သိလိုက်ရလေ၏။

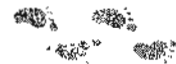
ရမ်းဘိုသည် စောမောင်၏ နေအိမ်ကို သိရှိပြီးသောအခါ
၎င်း၏ ကလဲ့စားချေတိုက်ခိုက်မည့် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစား
ဆင်ခြင်လေ၏။

စောမောင်သည် စနေနေ့ညတိုင်း မခင်ကြည်နှင့် ညစာစား
ကာ ပျော်ပါးလေ့ရှိကြောင်း သိရ၏။ ထို့ကြောင့် စောမောင်အား
မခင်ကြည်နှင့် ညစာစားမည့်ည၌ ကလဲ့စားချေရန် ကြံစည်၏။

သို့သော် ထိုရက်ပိုင်းမှာပင် မိမိငှားရမ်းထားသော Taxi
မရှိသဖြင့် စောမောင်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရန် ခက်ခဲသွားလေ၏။
ရမ်းဘိုသည် စောမောင်အား တာအိုဒလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာဒဏ္ဍာရီအတိုင်း
ကလဲ့စားချေ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တာအိုဒဏ္ဍာရီအရ စောမောင်အား လက်စားချေ တိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုမီ သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းကို စားသောက်ရ၏။ ပြီးနောက်
စောမောင် သေဆုံးသွားလျှင် နတ်မိမယ်၏ကိုယ်စား သစ်တော်သီး

တစ်ခြမ်းကို စောမောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့တင်၍ တမလွန်ဘဝ၌
ကောင်းရာမွန်ရာရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးရမည်။

အလိုတွင် ညစဉ် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်များ မက်ပြန်၏။
ထိုအိပ်မက်ထဲသို့ နတ်မိမယ် ရောက်ရှိလာပြီး

“ရှင်...ကျွန်မအတွက် လက်စားချေခြင်း မလုပ်ပါနဲ့၊
တကယ်တော့ ကျွန်မဘဝက အဆုံးသတ်ချိန်တန်လို့ အဆုံးသတ်
သွားတာပါ။ ကျွန်မကို အဆုံးသတ်ဖို့ ကျွန်မရဲ့ရန်သူလည်း မတတ်
နိုင်ပါဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်သူမဆို သတ်သူလဲမရှိ၊
သေသူလဲမရှိပါဘူး။ ကျွန်မအတွက် ကလေးစားမချေပါနဲ့၊ ရှင်အတွက်
အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ရမ်းဘိုက နတ်မိမယ်၏ စကားကို နား
မထောင်ဘဲ

“လူယုတ်မာ စောမောင်မှာအပြစ်ရှိတယ်၊ စောမောင်ကို ရွာ
တိုင်းလုံးအတွက် ကျပ်မှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်၊ နတ်မိမယ် ကျုပ်ကို
မတားပါနဲ့၊ ရွာသူရွာသားတွေကိုလည်း ကျပ်ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ”

ရမ်းဘိုသည် စနေနေ့ညသို့ မရောက်မီ မိမိ၏စိတ်များ အလွန်
လှုပ်ရှားနေကြောင်း သတိပြုမိ၏။ မက်ဆိုးတေးမီးယား စစ်မြေပြင်
၌ ရန်သူ ဗက်ဒိုးအင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူး၏။

သို့သော် ယနေ့ည စောမောင်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုမီ အလွန်
စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

ရမ်းဘိုသည် ဦးတံခွန်ထံမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် ဖိုးစိန်လမ်း
ရှိ တိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံး၌ ညဘက်အိပ်စက်လေ့ရှိ၏။

ရမ်းဘိုသည် စောမောင်ကို လက်စားချေခြင်း မပြုမီ ငါးရက်

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ နတ်မိမယ်သည် အနီးအငွေ့များ
ကြားမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အိပ်မက်မက်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

ရမ်းဘိုသည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ထိုအိပ်မက်ကို မကြာခဏ
မက်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရမ်းဘိုသည် နတ်မိမယ်၏အိပ်မက်ကို
လက်မခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရမ်းဘိုသည် စနေနေ့သို့ရောက်သောအခါ ကန်တော်ကြီး
စောင်းသို့ သွား၍စောင့်နေလေ၏။ မခင်ကြည်သည် စောမောင့်နှင့်
ပျော်မြူးပြီး ထိုလမ်းမှ ကန်တော်လေးနေအိမ်သို့ ကားမောင်းလေ့ရှိ
ကြောင်း ကြိုတင်သိထား၏။

ရမ်းဘိုသည် မခင်ကြည်၏ကား ရောက်ရှိလာသောအခါ
ရုတ်တရက် လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်၍ ကားနှင့်တိုက်မိဟန်ဆောင်
လိုက်၏။ ရမ်းဘိုသည် ကျွမ်းဘားပညာကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်း
သဖြင့် ကားနှင့်လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်၏။

မခင်ကြည်သည် ကားပေါ်မှ စိုးရိမ်တစ်ကြီး ဆင်းလာပြီး
ရမ်းဘိုကို ပြေးလွှဲလိုက်၏။ ရမ်းဘိုသည် မခင်ကြည်၏ လည်ပင်းမှ
မေ့ကြောကို နှိပ်လိုက်ရာ မခင်ကြည် မေ့မြောသွားလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် မခင်ကြည်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကန်တော်ကြီး အဝင်ရှိ
မြက်ခင်းပေါ်၌ သေသေသပ်သပ်လေး ချထားလိုက်၏။ ထို့နောက်
မခင်ကြည်၏ကားကိုယူ၍ အင်းစိန် ခရီးသို့ မောင်းနှင်၏။

ရမ်းဘိုသည် စောမောင်၏ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
ကားဟွန်းတီးလိုက်သဖြင့် အပေါ်ထပ်၌အရက်သောက်နေသော
စောမောင်သည် မခင်ကြည် ပြန်ရောက်လာကြောင်း သိလိုက်ပြီး
ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

စောမောင်သည် တဏှာရာဂကြီးသူဖြစ်၍ မခင်ကြည်နှင့်
တစ်ညလုံး ပျော်ပါးစေရန် မကြာခဏ ခွင့်တောင်းထား၏။ ယနေ့ည
မိမိတို့ တွေ့ဆုံပြီး မခင်ကြည်ကိုယ်တိုင် ရမ္မက်စောကြက ညအိပ်ရန်

ရောက်လာပြီဟု ယူဆ၏။

ရမ်းဘိုသည် ကားမောင်ဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လူခြေရတက်ခဲ့
၏။ စောမောင်၏ အိမ်၌သူတစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ကြောင်းသိ၏။

စောမောင်သည် မခင်ကြည်ထင်မှတ်ပြီး

“အချစ်ရေ မင်းဒီနေ့ကိုယ်နဲ့နေလို့ မကျေနပ်သေးဘူးနဲ့
တူတယ်၊ တစ်ညလုံး အေးအေးဆေးဆေးနေတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် စောမောင်၏ ရှေ့ရပ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် လူယုတ်မာ ဟောဒီသစ်တော်သီးကို ညေသေ
ချာချာကြည့်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စောမောင်သည် ရမ်းဘိုကိုမှတ်မိသွားပြီး

သက်ပြင်းကိုချကာ

“ရမ်းဘို မင်းလိုက်လာပြီကိုး၊ ငါ့ဘဝမှာ မက်ဆိုပိုတေး

မီးယားက ပြန်လာကတည်းက ဘာအလုပ်မှ အဆင်မပြေဘူးကွာ၊

အခက်အခဲတွေချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာကွ၊ ရွှေတွေ
တော့ မရှိတော့ဘူး ရောင်းပြီး ငါသုံးလို့ ဖြုန်းလို့ကုန်ပြီ၊ ဟောဒီအိမ်ကို
လည်း ဝယ်လိုက်ရတယ်၊ မင်းလိုချင်ရင် ငါ့အသက်ပဲရတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရမ်းဘိုက သစ်တောသီးကို ဓားဖြင့်ခြမ်း
လိုက်ပြီးဝါးစားကာ

“ငါလိုချင်တာကလည်း မင်းရဲ့ အသက်ပါပဲ သူငယ်ချင်း
ရယ်၊ မင်းအသက်ကို ငါမယူလို့ မရဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စောမောင်သည် ထိုင်ရာမှ ဂုန်းခနဲထရပ်၍
ရမ်းဘိုကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။ ရမ်းဘိုသည် ဓားကိုသိမ်း၍
ပြန်လည်ခုခံ၏။

သို့သော် စောမောင်သည် အရက်မူးနေပြီး ရမ်းဘိုကဲ့သို့
တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်တစ်ယောက်၏ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ချေ။ ရမ်းဘို
၏ ခြေကန်ချက်မိသွားပြီး ထိုင်ခုံပေါ်သို့ နောက်ပြန် လဲကျသွား၏။

ရမ်းဘိုသည် သက်ပြင်းချ၍ စောမောင်၏ အနီးသို့တိုးကပ်ပြီး
ဓားဖြင့် ရင်ဝကိုထိုးချလိုက်၏။ စောမောင်သည် တစ်ချက်တည်းနှင့်
အသက်ထွက်သွားလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် စောမောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရွံရှာစွာကြည့်၍
သစ်တော်သီးတစ်ခြမ်းကို အရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်၌တင်ကာ နတ်မိမယ်ကို
တိုင်တည်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ဝိညာဉ်က ကောင်းကင်ဘုံကနေကြည့်ပြီး
ကောင်းချီးပေးနေမှာပါ။ နတ်မိမယ် ကျုပ်တာဝန်ကျေပြီ၊ သူငယ်ချင်း
စောမောင် မင်းလဲ ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံဘဝကို ရောက်ပါစေ”

ဟု ဆိုကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်ကာနီး နံရံ၌ ချိတ်ထားသော
မက်ဆိုပိုတေးယား စစ်ထွက်မည့်သူများ စုပေါင်းရိုက်ကူးထားသော
ဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံ၏ ထောင့်ဘက်ရှိခြံစား
ထားသော နေရာ၌ သူ၏မျက်နှာကိုမြင်ရ၏။

ရမ်းဘိုသည် သူ၏ဓာတ်ပုံကို ပုလိပ်များမြင်မိပြီး သဲလွန်စ
ဖော်မှာစိုးသဖြင့် ဓာတ်ပုံထောင့်စွန်းမှ မသိမသာစုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။
ဓာတ်ပုံ အပိုင်းအစလေးကို အခန်းထောင့်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် စောမောင်၏နေအိမ်မှ
ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရမ်းဘိုသည် မခင်ကြည်ထံမှ ယူဆောင်လာသော
ကားကို စွန့်ပစ်ပြီး တိုက်ပျက်ကြီးဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ရမ်းဘိုသည် သတင်းစာများကို ဝယ်ယူ၍ ဖတ်ရှုကြည့်လေ
ရာ စောမောင် သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးထင်ကြေး
ပေးကြကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် သတင်းများ၏ ရေးသားချက်များ တက်တက်
စင်အောင် လွဲချောပုံကိုကြည့်၍ ရယ်မောနေမိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရမ်းဘိုသည် တာအိုလူမျိုးများ၏ မိတ်ဆုံစားပွဲ
ပြုလုပ်မည်ဆိုသော သတင်းကို ဂျာနယ်တစ်စောင်၌ ဖတ်ရှုရ၏။

ရမ်းဘိုသည် တာအိုလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် လိပ်စာ
အတိုင်း သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ စမ်းချောင်းဘက်ရှိ အိမ်တစ်လုံး၌
တာအိုလူမျိုး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုအိမ်၌ပင် တာအိုလူမျိုးအချို့ စုရုံး၍ နှစ်စဉ် ဘာအိုဒဏ္ဍာန်
ပြဇာတ်ကို ကပြလေ့ရှိကြောင်းသိရ၏။ ရမ်းဘိုသည် နတ်မိမယ်

အတွက် မိမိစွန့်စားပြုလုပ်လိုက်ခြင်းကို ရိုးရာဒဏ္ဍာရီပုံပြင်အရ မှတ်
တမ်းတင်လို၏။

ထို့ကြောင့် ရိုးရာပြဇာတ်ကို မိမိလည်း ဝင်ရောက်ကပြလိုကြောင်း
ပြောလေရာ တာအိုအဘိုးကြီးက ရိုးရာပြဇာတ်အတွက် ဝင်ရောက်
ကပြရန် မဲနှိုက်စေ၏။

ရမ်းဘိုသည် မဲနှိုက်ပြီး အဓိက နတ်စစ်သည်နေရာ၌ သရုပ်
ဆောင်ရမည်ဆိုသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိ၏။

မိမိသည် လက်ရှိဘဝ၌လည်း နတ်မိမယ်အတွက် နက်မိစ္ဆာ
ကို သတ်ဖြတ်ပြီး နတ်စစ်သည်ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည် မဟုတ်
ပါလား။

ရမ်းဘိုသည် ရိုးရာဒဏ္ဍာရီပြဇာတ်ကို နေ့စဉ်ဇာတ်တိုက်
လေရာ ရမ်းဘို၏ ပီပြင်သော သရုပ်ဆောင်မှုများကို ချီးမွမ်းခြင်းခံရ
လေ၏။ ရမ်းဘိုသည် မိတ်ဆုံစားပွဲပြုလုပ်မည့်နေ့တွင် နတ်စစ်သည်

အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် မိတ်ဆုံစားပွဲပြုလုပ်ရာ ကန်တော်ကြီး ကနေဒါ ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကန်တော်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးရောင်စုံများ ထွန်းထားပြီး လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ရမ်းဘိုသည် နတ်စစ်သည်အဖြစ် ညဉ့်နက်သည့်အခါမှပင် သရုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်ခုံအနောက်၌ ထိုင်စောင့်ရင်း မျက်လုံးများ လေးကန်လာပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ရမ်းဘို အိပ်ပျော်သွားစဉ် သူ၏အိပ်မက်ထဲသို့ နတ်မိမယ် ရောက်ရှိလာပြီး သူမက

“ရှင် ကျွန်မ သတိပေးခဲ့တာ လက်မခံဘူး၊ ကျွန်မ စကားကို လည်း နားမထောင်ဘူး၊ ရှင်ရဲ့ရန်သူတွေ ပွဲခင်းထဲကို ရောက်နေပြီ၊ ရှင်အမြန်ဆုံးပြေးပေတော့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ရမ်းဘိုသည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလေ၏။

ရမ်းဘိုသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကြောင့် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ကန် လန့်ကာကိုလုပ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပွဲခင်းထဲ၌ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရမ်းဘိုသည် စုံထောက်များကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ပြဇာတ်မကတော့ဘဲ ဤအရပ်မှ အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးရန်ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကနေဒါကျွန်း၏ ရောင်စုံမီများနောက်ကွယ်ရှိ အမှောင်ရိပ်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။

ကန်တော်ကြီးအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ရထားလုံးတစ်စီး ကို ကမန်းကတန်း ငှားရမ်း၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရထားလုံးအနောက်မှ ကလေးတစ်ယောက် ခိုတွယ်၍လိုက် ဝါလာကြောင်း ရိပ်မိခြင်းမရှိချေ။

ရမ်းဘိုသည် ဖိုးစိန်လမ်းရှိ အိမ်ပျက်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ

စုံထောက်များကို တစ်ပတ်ရှိက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် များစွာကျေနပ်နေမိ၏။

သို့သော် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များသည် မိမိကို ခြေရာ ကောက်နိုင်ခြင်းသည် ထူးခြားလှ၏။ မိမိကို တာအိုလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပုံရ၏။

ရမ်းဘိုသည် ခဏကြာလျှင် တိုက်ပျက်ထဲ၌ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ရမ်းဘို၏ အိပ်မက်ထဲသို့ နတ်မိမယ်ရောက်လာပြန်ပြီး

“ရှင်မှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေတာတောင် အိပ်စက်နိုင်သေးတယ်၊ ရှင်ရန်သူတွေ ရှင်ကို ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်လာကြပြီ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးပြေးပေတော့”

ဟုပြောလေရာ ရမ်းဘိုသည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးပြီး တိုက်ပျက်ကြီး၌ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းလိုက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် နတ်မိမယ်၏ပြောစကားအရ ရန်သူများ ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်လာပြီဆိုပါလား။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ရန်သူများ

ကနေဒီကျွန်း၌ မိမိတစ်ပတ်ရှိက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရမ်းဘိုသည် နတ်မိမယ်၏စကားကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိဘဲ တိုက်ပျက်ကြီး၌ အချိန်ဖြုန်းနေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဖိုးစိန်ငမ်းထဲသို့ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာသောအသံကိုကြားရ၏။

ကားပေါ်မှ လူများဆင်းလာသောအသံကိုလည်း ကြားရ၏။

စုံထောက်များ မိမိကို ခြေရာကောက်မိသွားချေပြီ။

ရမ်းဘိုသည် နတ်မိမယ်၏စကားကို မယုံကြည်ခဲ့ခြင်းအတွက် နောင်တကြီးစွာ ရမိ၏။

သူသည် ခြံ၏အနောက်ဘက်အပေါက်မှ တိုးဝှေ့၍ ဖိုးစိန်လမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထို့နောက် ကန်တော်ကြီး ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးခဲ့၏။ သို့သော် ခဏကြာလျှင် သူ၏အနောက်သို့ ကားတစ်စီးအရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းကာ ရမ်းဘိုကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“မပြေးပါနဲ့တော့ ရမ်းဘို၊ မလွှတ်တော့ပါဘူး၊ သူရဲကောင်းဆိုတာ နောက်မဆုတ်ဘူးဗျ၊ ‘ရဲရဲဝံ့ရင်ဆိုင်တယ်၊ ကျုပ်နာမည်က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချကာ

“ကျုပ် မပြေးချင်ပါဘူး ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ကျုပ်တို့ နတ်မိမယ်က ပြေးခိုင်းလို့ပြေးရတာပါ၊ ဒီမှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကျုပ်တို့ တာအိုလူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ လက်ရုံးရည်ချင်း တိုက်ခိုက်လို့ မရှုံးဘဲ ဘယ်တော့မှ လက်နက် မချဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ရမ်းဘိုသည် မိမိကို နှလုံးရည်ချင်း ယှဉ်၍ ဖမ်းဆီးသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ လက်ရုံးရည်ကို စမ်းသပ် ကြည့်ချင်၏။ ထို့ကြောင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို စိန်ခေါ်

လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရမ်းဘို၏ စိန်ခေါ်မှုကိုလက်ခံပြီး အနိုင်ရလျှင် ဤနေရာမှထွက်ခွာသွား နိုင်ကြောင်း ပြန်လည် ပြောဆိုခဲ့၏။

ရမ်းဘိုသည် မိမိစိတ်ကြိုက်အနေအထားဖြစ်သွား၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်လို စုံထောက်တစ်ယောက်ကို မိမိကဲ့

သို့ သူရဲကောင်းစစ်သည်တစ်ဦးက အလွယ်တကူ အနိုင်ယူနိုင်၏။ သို့သော်လက်တွေ့တိုက်ပွဲတွင်မူ မိမိအရှုံးကြီး ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ပြင်းထန်သော ခြေကန်ချက်ကြောင့် မိမိ မထနိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင်လဲခဲ့၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်နေခဲ့၏။

ရမ်းဘိုသည် မိမိဘဝ၏ ကျဆုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

၂၆၂ မင်းမြတ်သူရ

နတ်မိမယ်၏ စကားများကိုလည်း နားထဲတွင်ကြားယောင်

နေခဲ့တော့၏။

ရမ်းဘိုသည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ၌ မျက်မြင်သက်သေမရှိ
သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံချက်ပေးထားသည်က
တစ်ကြောင်းကြောင့် ရုံးတော်က ထောက်ထားညှာတာသောအားဖြင့်
ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်သာ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရမ်းဘို၏ ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်အားရ
နေမိ၏။

တောနာစာပေ

တောနာစာပေ

၂၆၄ မထင်မြတ်သူ

လူယုတ်မာ စောမောင်ကို ကလုံး ချေနိုင်လိုက်သဖြင့် မိမိ၏
တာဝန်များ ကျေပွန်သွားသလို ခံစားရ၏။

မကြာမီ ရွာသို့ပြန်ပြီး အပြစ်ဝန်ခံမှု ပြုလုပ်ရမည်ဟုလည်း
ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထိုအခါ သူ၏ရင်ထဲ၌ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်သလို ခံစားနေ
ရ၏။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

BURMESE
CLASSIC
.com

မင်းမြတ်သူရ

ရုပ်ရှင်၊ ဒီဗီဒီ၊ ဗီဒီယို ရိုက်ကူးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေစိုးရွှေစိုး ရွာစေပြီ
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတာရှာပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကော်သားမိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေကျီညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးမခရတနာသိုက်
- ၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ကုမ္ဘာ့ထိတ်တစ်ဆောင်
- ၁၃။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
- ၁၅။ လင်းနီတောင်ကျိန်စာ
- ၁၆။ ဖိစိမ့်ရွှေလိုက်ရ
- ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ဒေါင်းမင်းရာဇာ
- ၂၀။ ဓနနဲ့လနစ်ပါးဆိုင်
- ၂၁။ မောင်နံ့ပုလဲဖော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရွာလျှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးဆာခွန်
- ၂၄။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ

